

அம்ருதா

Amrudha Tamil Monthly

Volume 20 Issue 5
ஆண்டு 20 இதழ் 5

December 2025 Rs.30
டிசம்பர் 2025 ரூ.30

முன்னோடிப்
பெண் எழுத்து

கால சுப்ரமணியம்

சொல்லோர் உழவர்

இந்திரா பார்த்தசாரதி

மக்களாட்சியும்
நீதித்துறையும்

பிரபு திலக்

அதிசய கோயில்கள்
ஆன்மிக தகவல்கள்
பரவசமூட்டும் கதைகள்
வார, மாத ராசீபலன்
வாரந்தோறும்
பரிசு

தினமலர்
ஆன்மிக மலர்
32 பக்க புத்தகம்

வெள்ளதோறும் நாள்தாழடன்

அம்ருதா

நவீன கலை இலக்கிய சமூக மாத இதழ்

டிசம்பர் - 2025

விலை ரூ. 30

கௌரவ ஆசிரியர்

திலகவதி

ஆசிரியர்

பிரபு திலக்

ஆலோசனைக் குழு

ஒவியம்: சந்ரு

மனநலம்: டாக்டர் மா. திருநாவுக்கரசு

வரலாறு: பொ. வேல்சாமி

மொழிபெயர்ப்பு: நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா

திரைப்படம்: விபிடல்ராவ்

கல்வி: பேரா. தியாகராஜன்

அறிவியல்: பத்ரி சேஷாத்ரி

இலக்கியம்: தேவேந்திரபூபதி

நாடகம்: அ. ராமசாமி

ஊடகம்: இளைய அப்துல்லாஹ்

குழுவியல்: மோகன்ராம்

இசை: ரவிசுப்பிரமணியன்

விளையாட்டு: ஆர். அபிலாஷ்

தற்கால நிகழ்வுகள்: செ. சண்முகசுந்தரம்

அரசியல்: மருதன்

வடிவமைப்பு: இரா.செந்தில்குமார்
+91 89394 38815

அம்ருதா

#5, 5வது தெரு, சோமசுந்தரம் அவென்யூ

சக்திநகர், போரூர், சென்னை-600116

தொலைபேசி: -044-2435 3555, 94440 70000

மின்னஞ்சல்: info.amrudha@gmail.com

இணையம்: www.amruthamagazine.com

Published by Prabhu Thilaak

No. 5, 5th Street

Somasundaram Avenue

Shakthi Nagar, Porur

Chennai - 600 116

And Printed by A. Chandran on behalf
of AMRUDHA

Ayyanar Offset, No. 10 Subbarao Nagar
Choolaimedu, Chennai - 600 094

Owner and Editor: Prabhu Thilaak

* அம்ருதா, ஒமிட் லேட்டர்ஸ் தனியார் குழுமத்தின் ஓர் அங்கம்

04 மக்களாட்சியும் நீதித்துறையும்
பிரபு திலக்

07 பருவ நிலைப் பாடங்கள்
சுப்ரபாரதிமணியன்

08 சிறுகதை
வண்ணநிலவன்

13 முயங்கொலிக் குறிப்புகள்
கயல்

14 Mother Marry Comes to Me
இளங்கோ

18 A House of Dynamite
ரதன்

22 ஷோபாசக்தியின் கதைகள்
கருணாகரன்

29 கவிதை
நேசன் மகதி

30 சிறுகதை
கே.எஸ். சுதாகர்

37 முன்னோடிப் பெண் எழுத்து
கால சுப்ரமணியம்

42 சிறுகதை: மிக்லோஸ் மெஸ்ஸோலி
தமிழில்: யுவன் சந்திரசேகர்

46 கவிதை
தென்றல்

48 சொல்லேர் உழவர்
இந்திரா பார்த்தசாரதி

50 சாந்தினி வரதராஜன் கதைகள்
ஜி. குப்புசாமி

52 சிறுகதை: க்ருபாகர் போதுலா
தமிழில்: இரா. கதைப்பித்தன்

59 கவிதை
தானா விஷ்ணு

60 அற்புத மனிதர், அற்புத வாழ்க்கை
பாவண்ணன்

‘அம்ருதா’ இதழில் வெளியாகும் படைப்புகள், பேட்டிகள், கட்டுரைகளின்
கருத்துகள் படைப்பாளிகளின் சொந்தக் கருத்துகளே

மக்களாட்சியும் நீதித்துறையும்

• பிரபு திலக்

சட்டமன்றங்களில் நிறைவேற்றப்படும் மசோதாக்கள் அல்லது சட்ட முன்வரைவுகளுக்கு ஒப்புதல் வழங்குவதில் மாநில ஆளுநருக்குள்ள அதிகாரம் தொடர்பான விவாதம் முடிவுக்கு வந்துள்ளது. இதன் மீது முக்கிய அறிவுரைகளை உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகள் வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

தமிழ்நாடு சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு அனுப்பப்பட்ட, பல்கலைக் கழகங்கள் தொடர்பான 12 சட்ட முன்வரைவுகளுக்கு, தமிழ்நாடு ஆளுநர் ஆர். என். ரவி ஒப்புதல் வழங்காமல் நீண்ட காலம் நிலுவையில் வைத்திருந்த நிலையில், அதை எதிர்த்துத் தமிழ்நாடு அரசு சார்பில் உச்சநீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடரப்பட்டது. இந்த வழக்கில் நீதிபதி ஜே.பி. பர்திவாலா, ஆர். மகாதேவன் அடங்கிய அமர்வு, கடந்த ஏப்ரல் 8ஆம் தேதி தீர்ப்பு வழங்கியது. அதில், ஆளுநர் சட்ட முன்வரைவுகளை நிறுத்தி வைப்பது 'சட்டவிரோதம்' எனக் கூறியதுடன், சட்டப்பிரிவு 142இன் கீழ் உச்சநீதிமன்றத்துக்கு இருக்கும் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி தமிழ்நாடு அரசின் சட்ட முன்வரைவுகளுக்கு ஒப்புதல் வழங்கியது. அதோடு, சட்ட முன்வரைவுகளுக்கு ஒப்புதல் அளிப்பது குறித்து முடிவெடுக்க அரசமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவுகள் 200, 201இன் கீழ் ஆளுநருக்கும் குடியரசுத் தலைவருக்கும் காலக்கெடுவும் நிர்ணயித்தது.

இதையடுத்து, 'ஆளுநரின் ஒப்புதல் இல்லாமல் சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்த முடியுமா? ஆளுநருக்கும் குடியரசுத் தலைவருக்கும் காலக்கெடு நிர்ணயிக்க முடியுமா?' எனப் பெரும் விவாதமானது. இந்நிலையில், இது தொடர்பாகக் குடியரசுத் தலைவர் திரௌபதி முர்மு, இந்திய அரசமைப்பின் 143வது பிரிவின் கீழ் உச்சநீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பிய குறிப்பில், 14 கேள்விகளை முன்வைத்திருந்தார்.

இந்திய அரசியலமைப்பின் 143வது பிரிவு, 'எந்தச் சமயத்திலும், ஒரு சட்டம் தொடர்பாகக் கேள்வி எழுந்துள்ளதாகவோ அல்லது எழ வாய்ப்புள்ளதாகவோ

குடியரசுத் தலைவருக்குத் தோன்றினால், அது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவும், அதற்கு உச்ச நீதிமன்றத்தின் கருத்தைப் பெறுவது பொருத்தமானதாகவும் இருந்தால், அவர் அந்தக் கேள்வியை நீதிமன்றத்திற்குப் பரிசீலனைக்காக அனுப்பலாம்' என்கிறது.

அதன்படி, 'ஆளுநர்கள் மற்றும் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பப்படும் மாநில சட்ட முன்வரைவுகளைக் கையாளும் விவகாரத்தில், உச்சநீதிமன்றம் தனது அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி காலக்கெடுவை விதிக்க முடியுமா? ஆளுநரின் ஒப்புதல் இல்லாமல் சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்த முடியுமா?' போன்றவை உட்பட 14 கேள்விகளுக்குக் கருத்து கேட்டுக் குடியரசுத் தலைவர் திரௌபதி முர்மு குறிப்பு அனுப்பியிருந்தார்.

குடியரசுத் தலைவரின் கேள்விகள் தொடர்பாக இந்திய தலைமை நீதிபதி பி.ஆர். கவாய், நீதிபதிகள் சூர்யகாந்த், விக்ரம் நாத், பி.எஸ். நரசிம்மா, ஏ.எஸ்.சந்திராக்கர் ஆகிய 5 பேர் அடங்கிய அமர்வு நவம்பர் 20ஆம் தேதி பதிலளித்தது.

'சட்டப் பிரிவு 200இன் கீழ் ஒரு சட்டமுன்வரைவு ஆளுநர் ஒப்புதலுக்காகச் சமர்ப்பிக்கப்படும்போது, அவருக்கு முன் உள்ள வாய்ப்புகள் என்ன?' என்ற குடியரசுத் தலைவரின் கேள்விக்கு, 'அந்தச் சட்டமுன்வரைவுக்கு ஒப்புதல் அளிக்கலாம், ஒப்புதல் அளிக்காமல் இருக்கலாம், குடியரசுத் தலைவருக்கு அனுப்பி வைக்கலாமென மூன்று வாய்ப்புகள் ஆளுநருக்கு இருக்கின்றன. ஆனால், இரண்டாவது வாய்ப்பு அடிப்படையில் ஒப்புதல் அளிக்காமல் இருக்கும்போது, பிரிவு 200இன் முதல் விதிப்படி, அதைச் சட்டமன்றத்திற்குத் திருப்பி அனுப்ப வேண்டும்' என்று நீதிபதிகள் தெரிவித்துள்ளனர்.

'ஒரு சட்டமுன்வரைவு ஆளுநர் முன் சமர்ப்பிக்கப்படும்போது, அமைச்சர்கள் குழுவால் வழங்கப்படும் உதவி மற்றும் ஆலோசனைக்கு ஆளுநர்

கட்டுப்படுகிறாரா?’ என்ற குடியரசு தலைவரின் கேள்விக்கு, ‘ஆளுநர் அமைச்சரவையின் ஆலோசனை மற்றும் உதவியின் பேரில்தான் தனது பணிகளைச் செயல்படுத்துகிறார். ஆனால், பிரிவு 200இன் இரண்டாவது விதியில் ‘அவரது கருத்துப்படி’ என்ற வார்த்தைகள் பயன்படுத்தப்பட்டு இருப்பதால், ஆளுநருக்கு விருப்புரிமை உள்ளது. அதன்படி, ஆளுநர் மசோதாவை திருப்பி அனுப்பலாம் அல்லது குடியரசுத் தலைவருக்குப் பரிந்துரைக்கலாம்’ என்று உச்சநீமன்றம் கூறியுள்ளது.

‘இந்திய அரசமைப்பின் 200வது பிரிவின் கீழ் ஆளுநர் தனது அரசமைப்பு விருப்புரிமையைப் பயன்படுத்துவது நீதிமன்ற விசாரணைக்கு உட்பட்டதா?’ என்ற கேள்விக்கு, ‘உட்பட்டதல்ல, ஆளுநர் எடுத்த முடிவில் நீதிமன்றம் தலையிட முடியாது. இருந்தாலும் எவ்வித விளக்கமுமின்றி நீண்ட காலத்திற்கு மசோதாக்கள் மீது நடவடிக்கை ஏதும் எடுக்கப்படாமல் இருந்தால், 200வது பிரிவின் கீழ் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் ஆளுநர் தனது கடமையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென, வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு தீர்ப்பை நீதிமன்றம் வழங்க முடியும்’ என்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

‘ஆளுநர் நடவடிக்கைகளை நீதித்துறை மறு ஆய்வு செய்வதற்கு அரசமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 361 ஒரு

முழுமையான தடையாக இருக்குமா?’ என்ற கேள்விக்கு, ‘நீதிமன்றத்தின் ஆய்வுக்கு 361வது பிரிவு முழுமையாகத் தடை விதிக்கிறது. ஆனால், ஆளுநர் நீண்ட காலம் செயல்படாமல் இருக்கும் தருணங்களில் நீதிமன்றம் குறைந்த அளவுக்குக் குறுக்கிடுவதை, இந்தப் பிரிவைக் கொண்டு தடை செய்ய முடியாது. ஆளுநருக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் சட்டப் பாதுகாப்பு இருக்கிறது. ஆனால், ஆளுநரின் அலுவலகம் நீதிமன்ற ஆய்வுக்கு உட்பட்டது’ என்று கூறியுள்ளது.

‘ஆளுநர், குடியரசுத் தலைவருக்கு நீதிமன்ற உத்தரவுகளின் மூலம் காலக்கெடுவை விதிக்க முடியுமா?’ என்ற முக்கியமான கேள்விக்கு, ‘அரசமைப்புச் சட்டம் கால வரையறை எதையும் நிர்ணயிக்காத நிலையில், நீதிமன்றம் அதை நிர்ணயிப்பது சரியாக இருக்காது. ஆளுநர், குடியரசுத் தலைவர் எடுக்கும் முடிவுகளில் நீதிமன்றம் தலையிட முடியாது. காலக்கெடு விதிக்க முடியாது’ என்று கூறியுள்ளது.

‘ஆளுநரும் குடியரசுத் தலைவரும் எடுக்கும் முடிவுகள் நீதிமன்றங்களால் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்படுமா?’ என்ற கேள்விக்கு ‘உட்படுத்தப்பட முடியாது. சட்டமுன்வரைவுகள் சட்டமான பின்பே, அவற்றை நீதிமன்றத்தில் கேள்விக்கு உட்படுத்த முடியும்’ என்று தெரிவித்துள்ளது.

‘குடியரசுத் தலைவர்/ஆளுநர்களின் அரசமைப்பு அதிகாரங்களை, பிரிவு 142இன் கீழ் நீதிமன்றங்கள் செயல்படுத்த முடியுமா? மாநில சட்டமன்றங்களால் இயற்றப்பட்ட சட்ட முன்வரைவை ஆளுநரின் ஒப்புதலின்றி சட்டமாக நடைமுறைப்படுத்த முடியுமா?’ ஆகிய இரண்டு கேள்விகளுக்கும், ‘முடியாது. ஆளுநரின் ஒப்புதல் இல்லாமல் மாநில சட்டமன்றங்கள் நிறைவேற்றும் சட்ட முன்வரைவுகள் சட்டமாக முடியாது. சட்டமியற்றுவதில் ஆளுநருக்கு அளிக்கப்பட்ட அதிகாரத்தை வேறொரு அரசமைப்பு அதிகாரத்தால் பூர்த்தி செய்ய முடியாது’ என்று கூறியுள்ளது.

உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகளின் இந்தக் கருத்துகள், மாநில அரசுகளின் சட்ட முன்வரைவுகள் மீது முடிவெடுக்க ஆளுநருக்கோ, குடியரசுத் தலைவருக்கோ ஒரு காலக்கெடுவை நிர்ணயிக்க முடியாது என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன. ‘மூன்று மாதங்களுக்குள் சட்ட முன்வரைவு குறித்து முடிவெடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், அதற்கு ஒப்புதல் அளித்ததாகக் கருதப்படும்’ என்று முந்தைய தீர்ப்பில் கூறப்பட்டிருந்ததை நீதிபதிகள் நிராகரித்துள்ளார்கள். ஆனால், அதே நேரத்தில் முடிவெடுப்பதற்கான காலத்தை நீட்டித்துக் கொண்டே போக முடியாது. ஆளுநருக்குள்ள மூன்று வாய்ப்புகளில் இரண்டாவது வாய்ப்புபடி ஒப்புதல் அளிக்காத நிலையில் ஆளுநர் அப்படியே வைத்திருக்கலாம் என்ற வாதத்தை நீதிபதிகள் ஏற்கவில்லை. ஆளுநர் ஒப்புதல் அளிக்காவிட்டால், கண்டிப்பாகச் சட்டமன்றத்திற்குத் திருப்பி அனுப்ப வேண்டும். முடிவெடுக்காமல் காலம் தாழ்த்தும் வாய்ப்பு இல்லை என்பதைக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால், காலக்கெடு இல்லை. அதே நேரம் குடியரசுத் தலைவருக்கோ, ஆளுநருக்கோ காலக்கெடுவை நிர்ணயிக்க முடியாது என்று கூறினாலும், தனித்தனி வழக்குகளில் இந்தக் கோரிக்கைகளோடு நீதிமன்றங்களை அணுக முடியும் என்று கூறியுள்ளார்கள்.

உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகள் தங்கள் பதிலில் ‘மாநிலத்தில் இரண்டு அதிகார மையங்கள் இருக்க முடியாது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கம், அமைச்சரவைதான்

அரசை இயக்குவதாக இருக்க வேண்டும்’ என்றும் சொல்லியுள்ளது முக்கியமானது.

முன்னதாகத் தமிழ்நாடு ஆளுநர் ஆர்.என். ரவி, மாணவர்களிடையே பேசும்போது, ‘ஒரு சட்ட முன்வரைவை ஆளுநர் நிறுத்தினால் நிறுத்தியதுதானே. ஆளுநர் நிறுத்தி வைத்தால் அந்தச் சட்ட முன்வரைவு இறந்துவிடும்’ என்று பொருள்பட பேசியிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசியலமைப்பு சட்ட பிரிவு 200 என்ன கூறுகிறது? சட்ட மன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட சட்டமுன்வரைவுக்கு ஆளுநர் (1) அனுமதி அளிக்கலாம் (2) நிறுத்தி வைக்கலாம் (3) குடியரசுத் தலைவரின் கவனத்துக்கு அனுப்பலாம். நிறுத்தி வைத்த சட்டமுன்வரைவை மறுபரிசீலனை செய்யவோ அல்லது மாற்றங்களைச் செய்யவோ, ‘எவ்வளவு விரைவில் இயலுமோ அவ்வளவு விரைவில்’ சட்டமன்றத்துக்கு திருப்பி அனுப்ப வேண்டும். திருப்பப்பட்ட சட்டமுன்வரைவு மீண்டும் இயற்றப்பட்டு ஆளுநருக்கு அனுப்பப்பட்டால், அதற்குப் பிறகும் அவர் அதை நிறுத்தி வைக்கக் கூடாது. சட்ட முன்வரைவுகளை முடிவெடுக்காமல் வைத்திருக்க ஆளுநருக்கு முழுமையான அதிகாரம் இல்லை. இரண்டாம் முறை அனுப்பப்படுகையில் ஆளுநருக்கான அதிகாரங்கள் மூன்றிலிருந்து இரண்டாகக் குறைந்து விடுகிறது. அவர் அனுமதியளிக்க வேண்டும் அல்லது குடியரசுத் தலைவரின் பார்வைக்கு அனுப்ப வேண்டும். அவ்வளவுதான்.

இதைத்தான் இப்போது உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகளும் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறார்கள்.

‘அரசியலமைப்பு சட்டத்தில் ஏதும் கூறப்படாததால், ஒரு சட்ட முன்வரைவை எவ்வளவு காலம் நிறுத்தி வைக்கலாம் என்று வரையறுக்க முடியாது’ என்று நீதிபதிகள் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆளுநர் பதவிக்கு ஒரு மரியாதை கொண்டு அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் இயற்றியவர்கள் காலம் நிர்ணயிக்காமல் ‘எவ்வளவு விரைவில் இயலுமோ’ என்று கூறியுள்ளார்கள். ஆனால், அந்தப் பதவிக்குரிய மரியாதை தெரியாதவர்கள் அதில் வந்து அமர்ந்தால்? எனவே, தேவைக்கு அதிகமான காலத்தை எடுத்துக் கொண்டால், குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் முடிவெடுக்க நீதிமன்றத்தை அணுகலாம் என்பதையும் நீதிபதிகள் கூறியிருக்கிறார்கள்.

இந்திய அரசியலமைப்பில் சட்டமியற்றுவது, மக்களால், அதாவது மக்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு நடைபெற வேண்டியது என்பது அடிப்படை. கோடிக்கணக்கான மக்களின் சார்பாக அவர்களின் பிரதிநிதிகளால் இயற்றப்பட்ட ஒரு சட்டத்தை, ஒற்றை மனிதர் சாகடித்து விட முடியும் என்றால், அதற்குப் பெயர் சர்வாதிகாரம், மக்களாட்சி அல்ல. ●

கொட்டு கொட்டு கொட்டு என்று மழை பெய்கிறபோது நமக்கு இப்போதெல்லாம் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. முன்பெல்லாம் மழைக்காலம் ஒன்று இருக்கும். அப்போதுதான் மழை பெய்யும் என்பார்கள். இப்போது அப்படி இல்லை. பருவம் தப்பிய மழை, டிப்ரஷன் காரணமாக மழை, காரணம் தெரியாமல் மழை, விஞ்ஞானிகள் மட்டுமே காரணம் சொல்லும் மழை என்று மழை வந்து விடுகின்றன.

முன்பெல்லாம் கோடை என்று வெயில் வந்து விடும், பிறகு மழைக்காலம் என்று ஒன்று இருக்கும். ஆனால், இப்போது அப்படி இல்லை. கோடை என்பது நீடிக்கிறது அல்லது கடுமையான வெயிலால் கொல்லுகிறது. மழைக்காலம் என்பது தனியாக இல்லாமல் அவ்வப்போது வந்து போகிறது.

பருவ நிலைகள் மாறிவிட்டன. முன்பெல்லாம் கொஞ்சம் பனிக்காலம், பனிப்பொழிவு இருந்தது. இப்போது இந்தப் பனிப்பொழிவும் அப்படித்தான்; எப்போது வேண்டுமானாலும் வரலாம், எப்போது வேண்டுமானாலும் போகலாம் என்கிற மாதிரி ஆகிவிட்டது.

தமிழ்நாட்டின் பருவ காலங்களை ஆறு பிரிவுகளாகப் பிரித்தார்கள்.

கார்காலம் என்பது மழை மேகங்களால் சூழ்ந்த மழை காலம்; ஆவணி, புரட்டாசி மாதங்கள். இவற்றில் மழை பெரும்பாலும் வரும். வந்து போகும்.

கூதிர் காலம், குளிர் காற்று வீசும் காலம். ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்ச்சி என. இவற்றில் குளிர் அதிகமாகத் தான் இருக்கிறது இப்போது.

பின்பனிக்காலம் காலை நேரத்தில் பனி பெய்யும்; மார்ச்சி, தை மாதங்கள் என. பனி ஏகமாக இந்த மாதங்களைத் தாண்டி மாசியிலும் சிரமப்படுத்துகிறது.

பின்பனிகாலம் காலையில் நிதானமாகப் பனி பெய்யும் காலம். இது மாசி, பங்குனி மாதங்கள் தொடர்ந்து கொண்டே தான் இருக்கின்றன.

இளவேனிற் காலம் என்பதை வசந்தகாலம் என்பார்கள். சித்திரை, வைகாசி மாதங்கள் இவற்றில் வெயில் கொளுத்துகிறது.

முதுவேனிற் காலம். இதுவே இப்போது கோடை காலம். ஆனி, ஆடி மாதங்கள்.

இந்த ஒவ்வொரு பருவமும் ஏறத்தாள குறைந்தது இரண்டு மாதங்கள் கொண்டது. ஆனால், இன்றைக்கு காலநிலை மாற்றத்தால் வெவ்வேறு மாறுபாடுகள் நடக்கின்றன. குளிர்காலம் குறைந்து கோடை காலம்

பருவ நிலைப் பாடங்கள்

● சுப்ரபாரதிமணியன்

நீண்டு வருகிறது. வெப்பமும் அதிகமாகிறது. இந்த மாறுபாடுகள் மனிதர்களை மட்டுமல்ல செடி, கொடி, தாவரங்கள், விலங்குகள் இவற்றையும் பாதிக்கின்றன. கால மாற்றங்கள் மனிதர்களை இடம்பெயர வைக்கின்றன. அப்படி இடம்பெயர் மக்களுக்குக் கூட அகதிகள் என்றுதான் பெயர்.

பல கோடி ஆண்டுகளாக நம்முடைய பூமியில் பிரபஞ்சத்தில் பல உயிர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. புவியின் வெப்ப உயர்வையொட்டி வடிவமைக்கப்பட்ட பல விஷயங்களால் நம் உடலால் தாங்கிக்கொள்ள முடிகிறது. பனியில் வாழும் பறவைகள், விலங்குகள் உலகை எதிர் கொண்டிருக்கின்றன உயிர்வாழ. சில பறவைகள் மென்மையான இறகுகளையும் பல காலங்களில் வேறு வகையான பாதுகாப்பான இடங்களையும் கொண்டிருக்கின்றன. கோடை நீண்டு விடுகிறது. பனி முடிந்து சிரமம் வருகிறது. இதனால் பறவைகளின் இறகுகளின் நிறம் மாறிவிடுகிறது. பனிப்பரப்புச் சுருங்குவதும் இது போன்ற உயிரினங்களுடைய வாழ்க்கையை கடுமையாகப் பாதிக்கிறது.

மனிதர்கள் எந்த மாற்றங்களையும் எதிர்கொள்ளும் வகையில் தங்களை மாற்றிக்கொள்ள முடியும். வெப்பநிலை அதிகமாகும்போது மின்விசிறி அல்லது குளிர்சாதனப் பொருட்கள் அவர்களுக்குப் பயன்படுகின்றன. குளிர் வாட்டும்போது நல்ல கதகதப்பான உடை அணிந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால், எண்ணற்ற பிற உயிர்கள் இந்தக் கால மாற்றத்தினால் சிரமப்படுகின்றன. இதன் காரணமாகப் பிராணிகள், விலங்குகள், பறவைகள் எல்லாம் இடம்பெயர்கின்றன. பல அயல் தாவரங்கள் காடுகளில் பெருகி தாவரங்களின் பரவலைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன.

மனிதநேயத்தைப் பாதிக்கக்கூடிய ஏராளமான விஷயங்களைக் காலநிலை மாற்றமும் செய்து வருகிறது. அது உயிர் பன்மையின் வளத்தைச் சிதைப்பதையும் நாம் காண்கிறோம். இந்தச் சிதைவிலிருந்து மனிதனை மீட்டு எடுக்கக் காலம் பல படங்களைத் தந்து கொண்டே இருக்கிறது. பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்வோம் இயற்கையிடமிருந்து எப்போதுமாக. ●

சுப்ரபாரதிமணியன் <subrabharathi@gmail.com>

மூத்திரம்

● வண்ணநிலவன்

அந்த போன் வள்ளிக்குத்தான் வந்தது. டிஸ்பினேயில் தெரிந்த நம்பர் புது நம்பராக இருந்தது. அவளுக்கு அடிக்கடி போன் செய்கிறவர்கள் இரண்டு மூன்று பேர்தான். ஆழ்வார்திருநகரிலிருந்து சண்முகம் பேசுவான். “அம்மா சாப்பிட்டியா?” என்று கேட்பான். ராத்திரி, “எல்லாரும் தூங்கியாச்சா அம்மா” என்று விசாரிப்பான். சண்முகத்தை விட்டால் தூத்துக்குடியிலிருந்து வள்ளியுடைய அண்ணன் இரண்டு நாளைக்கு ஒரு தடவை பேசுவான். உடுமலைப் பேட்டையிலிருந்து அவளுடைய தங்கச்சி சியாமளா என்றாவது நினைத்துக் கொண்டால் பேசுவான். தங்கச்சி என்றால் உடன் பிறந்தாள் இல்லை. பெரியம்மையுடைய மகள். இவளைவிட வயசு கம்மி. அதனால் தான் தங்கச்சி.

போன் அலறிக் கொண்டே இருந்தது. ‘யாராக இருக்கும்’ என்று தெரியாத நம்பரை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள் வள்ளி. ‘பேசுவோமா, கட் பண்ணிரலாமா’ என்று ஒரு ஷணம் யோசனை ஓடியது. ‘தெரியாத நம்பர்ல இருந்து போன் வந்தா எடுத்துப் பேசக் கூடாது... போன்ல என்னென்ன கிரித்திரியமெல்லாமோ நடக்குது’ என்று நெல்லைநாயகம் சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அவசர அவசரமாகச் சிவப்பு பட்டனை அழுத்திப் போனைக் கட் பண்ணினாள் வள்ளி.

நெல்லைநாயகம் பட்டன் போனைத்தான் வாங்கிக் கொடுத்திருந்தான். ‘டச்’ போனெல்லாம் அவளுக்குச் சரிப்பட்டு வராது என்று நினைத்தான். பெஞ்சில் உட்கார்ந்திருந்த வாறே மேகலிங்கம் அவளிடம், “யாருட்ட இருந்துள்ளா போனா?” என்று கேட்டார். அடுப்படியிலிருந்து பாலம்மையும் என்ன, ஏது என்று உள்ளே வந்து எட்டிப் பார்த்தாள். ஏதோ வியாபாரி தெருவோடு சத்தம் போட்டுக் கொண்டே போனான்.

“யாருன்னு தெரியல... புது நம்பரா இருந்துச்சு... அதான் ‘கட்’ பண்ணிட்டேன்” என்றாள் வள்ளி.

“போயும் போயும் ஒனக்குப் போன் வாங்கிக் குடுத்திருக்கே... ஒனக்கு என்ன எளவு தெரியும்” என்றார் மேகலிங்கம்.

“ஏன்... ஒங்களுக்குத்தான் வேண்டிக் குடுத்திருக்கே... பெறவு என்ன?... ”

“போன் வந்தா எடுத்துப் பேசத் தெரியுதா, மாத்தத் தெரியுதா?”

“எல்லாம் தெரிஞ்சுக்கிட்டுதான் போனக் கட் பண்ணுனேன்...”

“ஏதாவது முக்கியமான போனா இருக்கும் மதினி” என்றாள் பாலம்மை.

“என்ன முக்கியம்?... ஒரு முக்கியமும் இராது...

அவ்வளவு முக்கியமுன்னா திரும்பப் பண்ணாமையா இருக்கப் போறான்...” என்று வள்ளி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே திரும்பவும் போன் அடித்தது.

வள்ளி எரிச்சலுடன் போனையே பார்த்தாள். “ஏளா!... போன எடுத்துப் பேசுனாத்தான் என்ன?... ” என்றார் மேகலிங்கம்.

அவரை எரிச்சலுடன் பார்த்துக்கொண்டே போனை ‘ஆன்’ செய்தாள் வள்ளி. மேகலிங்கமும் பாலம்மையும் அவள் வாயையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வள்ளியின் குரலும் முகபாவமும் ஷணத்துக்கு ஷணம் மாறிக் கொண்டே இருந்தது.

“எத்தனை மணிக்கி?... ”

“...”

“சரி... சரி... சொல்லிருதேன்...”

எதிர்முனையில் போனை வைத்து விட்டார்கள் போல. வள்ளி பதற்றத்துடன் இருந்தாள்.

“யாரு பேசுனா...” என்று கேட்ட மேகலிங்கத்திடம், “ஒங்க பெரிய அண்ணாச்சி மகன் பொள்ளாச்சியில்

மண்டையப் போட்டுட்டானாம்... நானைக்கி அடக்கம் பண்ணுதாங்களாம்... கௌரிதான் பேசுனா... சாவுக்குப் போகணும்லா?...” என்று சொல்லிக் கொண்டே தரையில் உட்கார்ந்து விட்டாள்.

“அடப்பாவி !” என்றார் மேகலிங்கம். “வாயுக்குத்தா?” என்று கேட்டார்.

“கேன்சராம்” என்றாள் வள்ளி.

“தெரியவெ தெரியாதே” என்று அங்கலாய்த்தார் மேகலிங்கம்.

“அதான் இப்பம் தெரிஞ்சிட்டுதுல்லா பொறவு என்ன?”

சாவுச் செய்தியை மனதில் வாங்கிக் கொள்ள கொஞ்ச நேரம் பிடித்தது. பிறகு வள்ளி ஆபீஸ் போயிருக்கும் மகனுக்கும் மருமகனுக்கும் போனில் விஷயத்தைச் சொன்னாள். “கோயமுத்தூர் வண்டியப் புடிக்க முடியாது... பஸ்ல தான் போகணும்” என்று மகன் சொன்னான்.

“கோயமுத்தூர் வண்டி போயிருக்கும்ங்கான், பஸ்ஸ்தான் போவணும்” என்று பொதுவாகச் சொன்னாள் வள்ளி. பஸ்ஸில்தான் பொள்ளாச்சிக்குப் போக வேண்டும் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட உடனேயே மேகலிங்கத்தைக் கவலை பீடித்தது. ரயிலில் போனால் பரவாயில்லை, இத்தனை தூரம் பஸ்ஸில் போவதென்றால் பெரிய பாடுதான் என்று மேகலிங்கம் பதறினார். வள்ளியிடம், “இம்புட்டு தூரம் பஸ்ஸைல போறதுன்னா கஸ்டமாச்சே” என்றார்.

“அதுக்கு என்னய்யா பண்ண முடியும்? செத்துப் போற ஆளு நம்ம சவுகரியத்துக்கு ஏத்த மாதிரியா சாவ முடியும்?” என்று வெடுக்கென்று சொன்னாள் வள்ளி.

“அதுக்கு இல்ல...” என்று இழுத்தார் மேகலிங்கம்.

“மெனக்கிட்டுப் போன் போட்டுச் சொல்லியிருக்கான்... வேற எதுன்னாலும் தள்ளி வச்சிரலாம், சாவத் தள்ளி வக்ய முடியுமா?”

மேகலிங்கத்துக்கு அவர் கவலை. அவருக்குச் சர்க்கரை வியாதி. ராத்திரி இரண்டு மூன்று தடவையாவது சிறுநீர் கழிக்க எழுந்திருக்க வேண்டியதிருக்கும். ரயிலில் சமாளித்துக் கொள்ளலாம். பரவாயில்லை. இவர் சிறுநீர் கழிப்பதற்காகப் பஸ்ஸை டிரைவர் அடிக்கொருதரம் நிறுத்துவானா? என்று மேகலிங்கம் கவலைப்பட்டார்.

ஆ பீ ஸி லி ரு ந் து நெல்லைநாயகமும் அவன் மனைவியும் சீக்கிரமாகவே வீட்டுக்கு வந்து விட்டார்கள். பத்து மணிக்குத்தான் பஸ். சாவுக்கு ஒரே நாளில் போய்விட்டுத் திரும்புவதா, இல்லைகிழமைக்கு (ஐந்தாவது நாள்) இருந்து விட்டுத் திரும்புவதா என்று பலத்த ஆலோசனை நடந்தது. காடேற்று (இரண்டாவது நாள்) அன்றுகிளம்பாவிட்டால் பதினாறுக் கருமாதிரி விசேஷம்வரை இருக்க வேண்டியதாகிவிடும் என்று பாலம்மா சொன்னாள். பாலம்மா சமையல்காரி என்று தான் பேரே தவிர, அந்தக் குடும்பத்தின் கூட்டு, சடங்குகள்

எல்லாம் அவளுக்கு அத்துபடி. இந்தக் காலத்தில் எதற்கெல்லாம் நிறைநாழி வைக்க வேண்டும் என்பது கூடப் பலருக்குத் தெரியவில்லை என்பது அவளுடைய ஆவலாதி.

சாவு என்று போன் வந்த உடனேயே நெல்லைநாயகம் ஆபீஸிலிருந்தவாறே வீட்டில் உள்ள எல்லாருக்கும் பஸ்ஸில் டிக்கெட் எடுத்து விட்டான். அப்பாவுக்கு அடிக்கடி சிறுநீர் கழிக்கும் தொந்தரவு இருப்பதைப் பற்றியெல்லாம் அவன் பெருசாக யோசிக்கவில்லை. செத்துப் போன சுப்பையாவும் அவனும் ஏறத்தாழ ஒரே வயசுக்காரர்கள்தான். அவனைவிடச் சுப்பையா ஒரு வயதோ என்னவோ கூடுதல். சுப்பையாவை அவனுக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். ஏதாவது கல்யாணம், விசேஷம் என்று கோயமுத்தூர் பக்கம் போனாலே, எல்லோரையும் பொள்ளாச்சிக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய்விடுவான். எல்லோரிடமும் ஆசாபாசமாக

இருப்பான். அதனால் தான் இவ்வளவு சீக்கிரமாகச் செத்துப் போய்விட்டானோ என்னவோ? இவனுக்குக் கல்யாணமாகிப் பல வருஷமாகியும் பிள்ளை இல்லையென்று அவன் தான் ரொம்ப வருத்தப்படுவான். சாவு - நல்லவன், கெட்டவன் என்று பார்த்துக் கொண்டா வருகிறதா?

வள்ளியம்மாள் ஊருக்குப் போகத் தயாராகி கொண்டிருந்தாள். மேகலிங்கம் இந்தப் பொள்ளாச்சிப் பயணத்தைச் சிறுநீர் கழிக்கும் பிரச்சினை இல்லாமல் முடிப்பது எப்படி என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு 'டயப்பர்' வைத்துப் பழக்கமில்லை. மருமகள் தங்கத்தின் அப்பாவுக்கும் சர்க்கரை வியாதிதான். ஆனால், இரவுப் பயணம் என்றால் தயக்கமில்லாமல் டயப்பர் வைத்துக் கொள்கிறார். மேகலிங்கத்துக்கு டயப்பர் வைத்துக் கொண்டால் சொறி வந்து விடுமோ என்று பயம்.

“அப்பா... ஒங்க சட்டை, துணி எல்லாம் எடுத்து வச்சீட்டிங்களா” என்று நெல்லை கேட்டான். இவர் அதற்குப் பதிலே சொல்லவில்லை. அவன் அவரிடமிருந்து பதிலை எதிர்பார்த்துக் கேட்ட மாதிரியும் தெரியவில்லை.

“எல்லாரும் பொறப்பட்டுக்கிட்டு இருக்கோம்... நீங்கக் குத்துக்கல்லு மாதிரி உக்காந்து இருந்தா எப்படி?” என்று மேகலிங்கத்தைப் பார்த்துக் கேட்டாள் வள்ளியம்மை.

வேண்டா வெறுப்பாக எழுந்து கொடியில் கிடந்த தன் வேட்டி, சட்டைகளை ஒரு துணிப்பையில் திணித்தார். “ஏம்பா... பஸ்ஸுலயா போவப் போறோம்?...” என்றும் மீண்டும் மகனிடம் கேட்டார்.

“ஆமாப்பா !... எதுக்குக் கேக்கறீங்க? கௌம்புங்க...”

”பஸ்ஸுல போனா ஒண்ணுக்குப் போகக்கொள்ள கஸ்டம்... அதாங்கேட்டேன்...” என்றார்.

“என்னப்பா பண்ணுதுது? ட்ரைவர் கிட்டச் சொல்லி எறங்கிக்கிடலாம்...இதுக்கெல்லாம் யோசிச்சா முடியுமாப்பா?”

தன்னுடைய கஷ்டத்தைச் சொல்வதில் அர்த்தமில்லை என்று அவருக்குப் பட்டது. தண்ணீரே குடிக்காமல் இருந்தால் சிறுநீர் வராதது என்ற முடிவுக்கு வந்தார். எல்லோரும் பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்து விட்டார்கள். அவர் மட்டும் கீழே இறங்கி அந்தப் பஸ் கம்பெனியின் டாய்லெட்டில் சிறுநீர் கழித்து விட்டு வந்து தான் உட்கார்ந்தார். பஸ் புறப்பட்டுச் சென்று கொண்டிருந்தது. அரைமணி நேரம் கூட ஆகியிருக்காது, மேகலிங்கத்துக்கு சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. ●

வண்ணநிலவன் <ramachandran.u49@gmail.com>

SATHYA

SPREADING HAPPINESS

   Sathya.retail

Scan to find our
Showroom Locations

Scan to know Prices, Offer details & to Shop Online
www.sathya.store

Whatsapp: 99166 98985
Call: 88805 98985

SOWBAGHYA®

Shree 2.0

2Ltr Table Top Tilting Wet Grinder

**Effortless Grinding
& Perfect Results
Every time!**

6 YEARS
WARRANTY
CHIMICE

3 YEARS
WARRANTY
UNDER REAR

Available
Colors

Attachments

Additional Attachments

Coconut Scraper

Atta Kneader

Sales Helpline - 98946 03899 | Products Available Online at www.sowbaghya.com | [Flipkart](#) | [amazon](#)

Ayudha Pooja Corporate Gifting Options

Available From ₹75/-* Onwards

Contact for More Information ☎ 95009 98499 / 99449 09944

Chennai: 32A, North Usman Road, T.Nagar, Chennai-600017, Ph: +91 44-2834-1760.

Kozhikode: No.314, Parandurani Road, Feroze-638011, Ph: +91 989-460-3599, **Customer Support:** +91 99524 38499

Australia: Sri Shree (India) Pty Ltd, www.sriindia.com.au, Ph: +61 (0)3 9706 5711 | **Canada:** Kalliga, Ayer, Ph: +1 416 677 4159

India: www.sowbaghya.com, Ph: +91 44 48107302 | **Sri Lanka:** Ananya Trading Ph: +91 44 47741 5-406

USA: Sri-His Ph: +1 408 421 0997 | **UK:** Shakti Industries Ph: 0144 1621 510261

Outside
India

SCAN QR CODE
FOR WEBSITE

Commercial Hotel & Kitchen Equipment Now Available on No-Cost EMI via **Fuhrer** Contact +91 97894 58499

Write us: grind@sowbaghya.com | www.sowbaghya.com | Available at all leading outlets

50

திரண்டு செழுத்த
திண்ணமையே வடிவான
திடம் கலையாத
ஏஜ வார்ப்புகளில்
தினந்தோறும் மூழ்கித்
திளைத்தவனுக்குக்
கட்டுக் குலைந்து
சரிந்து தொய்ந்த தனங்கள்
சலிப்பையே ஏந்தி நிற்கின்றன.

பார்வைவைய மறிக்கும்
பரந்த முதுகும்
தடந் தோளும்
தளராத மார்புமெனச்
செயற்கை நுண்ணறிவுக்
காணாளிகளில்
தன்னைத் தொலைத்தவளுக்கு
வாய்த்ததென்னவோ
வரைந்துவைத்தது போன்ற
தொப்பை.

மனதின் கற்பனைகள்
பொய்த்த பொதிலும்
உடல்களின் உள்ளார்ந்த
தவிப்புகளை ஏய்க்கவியலாது
விளக்கணைந்து

முயங்கொலிக் குறிப்புகள்

பின்னிரவொன்றின் கோட்டுச் சித்திரம்

● கயல்

விரக இரவுகளில்
விரதமிடுக்கத் தகையாத தோகங்கள்
ஒன்றையொன்று பூர்த்திசெய்துகொள்வதன் வழி
தம் தவிப்பைத் தணித்துக் கொள்கின்றன.

காமம்
காவுகொள்ளும்
அணங்கும்தான்
பேதமின்றி உடலை வருத்தும்
பிணியும்தான்.

தொடரும்

கயல் <dr.kayalvizhi2023@gmail.com>

அருந்ததி ராயின் தாயார் மேரி என்னிடம் வருகிறார்

MOTHER MARY COMES TO ME

● இளங்கோ

ஒருவர் மூன்று வயதுக் குழந்தையாக இருக்கும்போது தந்தை கைவிட்டு விலகிச் செல்கிறார். அவரையும் அவரின் சகோதரரையும் தனித்த பெண்ணாக அவரின் தாயார் வளர்க்கத் தொடங்குகின்றார். அஸாமில் பிறந்து மேற்கு வங்காளத்தில் கொஞ்சக் காலம் இருந்து, தந்தையால் கைவிடப்பட்டு தாயுடன் ஊட்டிக்கு வந்து வாழும்போது, இந்த வீடும் எங்களுடையது என்று அவரின் மாமாவாலும் அம்மம்மாவாலும் அங்கிருந்தும் துரத்தப்படுகின்றனர். ஓரிடத்தில் நிலைத்து வாழ முடியா அவதியும், உறவுகளால் புறக்கணிக்கப்படுவதும் மட்டுமில்லை, வெறுப்பை வெளிப்படையாகவும், அன்பை மறைமுகமாகவும் காட்டும் ஒரு 'வன்முறை'யான அம்மாவோடு வளர்ந்த ஒரு பெண், இன்று உலகமே அவரின் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் வாசிக்க ஆவலாக இருக்கின்ற ஓரிடத்திற்கு வந்திருக்கின்றார் என்பதை நம்பமுடியுமா? ஆம், அதுதான் அருந்ததி ராயுக்கு நிகழ்ந்திருக்கின்றது.

அருந்ததி ராயின் முதலாவது நாவல் வெளிவந்து அது அவரே எண்ணிப் பார்க்க முடியாத திசைகளில் பரவிப் புகழையும் மரியாதையும் கொணர்ந்தது எப்படியொரு தற்செயலான நிகழ்வாக இருந்ததோ, அப்படியே அவரின் வாழ்வு முழுவதும் இப்படியான தற்செயலான இனிய தருணங்களாலும், நாம் நினைத்தே பார்க்கமுடியாத அவதிகளாலும் நிறைந்திருந்திருப்பதையும் அவரின் அம்மா குறித்த நன்விடைதோய்தலாக விரியும் 'தாயார் மேரி என்னிடம் வருகிறார்' (Mother Mary Comes to Me) என்ற நூலை வாசிக்கும்போது அறிகின்றோம்.

இந்த நூலை முதலில் வாசிக்கத் தொடங்கியபோது - வழமையான அருந்ததியின் நாவல்களுக்கு நிகழ்வது போல - என்னை அதிகம் கவரவில்லை. இதில் ஒரு அத்தியாயமான 'நக்சலைட்டுக்களை' தற்செயலாக எடுத்து வாசிக்கும்போதே இந்த நூல் என்னை ஈர்த்திருந்தது. அதிலிருந்து ஒரு நாளில் 'ஒரே மூச்சில்'

வாசித்து முடித்திருந்தேன். அருகிலிருக்கும் நண்பர் கூட, 'என்னைக் கொஞ்ச நேரம் கூடக் கவனிக்காது, அப்படியே அருந்ததியில் மூழ்கிவிட்டாய்' என்று சலிக்கும்வரை நான் நான் முழுதும் அருந்ததியின் உலகில் இருந்தேன். .

தொடக்க அத்தியாயங்களில் அருந்ததியினதும், அவரின் சகோதரனதும் குழந்தைப் பருவங்கள் வருகின்றன. அதில் அவர்களும் அவர்களின் தாயாரும் பட்ட அவமானங்கள் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன. ஒரு தாயை இந்தளவுக்கு எவ்வித உயர்வு நவீரசியோ, அவமானங்களின் நிமித்தம் தாழ்த்தவோ செய்யாது அருந்ததி எழுதியிருப்பதுதான் கவனிக்கத்தக்கது. அது அவரின் தாயாராக இருந்தாலும் ஓர் அந்நியரைப் போல விலத்தியிருந்து ஒரு தாயைப் பார்த்திருந்தால் மட்டுமே இப்படி எழுதுதல் சாத்தியமாகியிருக்கும்.

இது தாயின் நினைவுகள் என்று வெளிப்படையாக இருந்தாலும், இன்னொரு பக்கத்தில் இது அருந்ததியின் ஒரு குறிப்பிட்ட கால சுயசரிதையெனச் சொல்லலும் பொருத்தமாக இருக்கும். ஏனெனில் அந்தளவுக்கு இந்நூலில் அருந்ததியை நாம்

நெருங்கிப் பார்க்க முடிகின்றது. இன்றைய அருந்ததியின் 'கலகம் செய்யும் தன்மை'யை, அவரின் 'வெறுப்பான' தாயால் அவரையறியாமலே அருந்ததிக்குள் ஊட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் காண்கின்றோம். அதுபோலவே எதன் மீது சமரசம் செய்யாத தன்மையையும், தாயிடமிருந்து அருந்ததி தாய் கற்றுக் கொண்டிருக்கின்றார் என்பதை இங்கே அறிகின்றோம். அதுவே பின்னர் காலத்தைய அருந்ததிக்கு உறவுகள்மீது கூட அதீத நம்பிக்கை வைக்காது, தனது காதலர்கள்/ கணவர்களைக் கடந்து செல்வற்கு உதவி செய்வதையும் காண்கின்றோம்.

அருந்ததியின் தாயார் கோட்டயத்தில் ஒரு பிரபல்யம் வாய்ந்த பாடசாலைக்குச் சொந்தமானவர் என்பதை

நம்மில் பலர் அறிந்திருப்போம். ஆனால், அது அந்தத் தாயின் தனியுழைப்பால் மட்டுமே சாத்தியமாகியிருக்கின்றது. தாய் அவருக்கு விரும்பிய ஒருவரைத் திருமணம் செய்ததிலிருந்து அவர்களின் குடும்பத்தாலும் உறவாலும், ஏன் திருச்சபையாலும் கூடப் புறக்கணிக்கப்படுகின்றார். இதன் நிமித்தமே, இவ்வளவு பிரபல்யம் வாய்ந்த அருந்ததியின் தாயிற்கு அவரின் மரணத்தின்போது, அவர்களின் திருச்சபை அவருக்குரிய கல்லறையைக் கூடக் கொடுக்க மறுக்கின்றது. ஆனால், இறப்பிலும் அவரின் தாயார் ஒரு கலக்காரியாகத்தான் இருந்திருக்கின்றார். என்னை எங்கேயும் புதைக்க வேண்டாம், தகனமூட்டுங்கள் என்று கூறிவிட்டுத்தான் சாகின்றார்.

ஒருகாலத்தில் அனைவராலும் புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒற்றைத் தாயாக (Single Mother) இருந்த மேரி ராய், ஒரு பாடசாலையைத் தனித்துத் தொடங்குவது மட்டுமின்றி, அதை இன்று கேரளாவின் மாற்றுக்கல்விக்கான மிகப்பிரபல்யமான பள்ளிக்கூடமாகவும் ஆக்கிச் சென்றிருக்கின்றார். அதுமட்டுமின்றி மிகப் பிரபல்யமான லாரி பேக்கர் (Laurie Baker) என்கின்ற மாற்று கட்டட வரைபடக்

கலைஞரைக் கொண்டு அந்தப் பாடசாலையைக் கட்டியுமிருக்கின்றார்.

லாரி பேக்கரைச் சந்தித்ததையும், அவர் எப்படி அன்றைய 15 வயது அருந்ததியை ஈர்த்தார் என்றும், தனது மேற்படிப்புக்காக எதற்காகக் கட்டிடக் கலையை அருந்ததி ராய் தேர்ந்தெடுத்தார் என்பதையும் இந்த நூலில் விரிவாக நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. கட்டடக்கலை இரண்டாம் ஆண்டு படிக்கும்போதே அருந்ததி தனது காதலரை (பின்னாளில் முதல் கணவன்) சந்திக்கின்றார்.

பதின்மத்தில் அம்மாவோடு முரண்பட்டு, வீட்டை விட்டு வெளியேறிப் படிப்பதற்காக டெல்லிக்குச் சென்ற அருந்ததி, அவரின் தாயாரோடு கிட்டத்தட்ட 7 வருடங்கள் எந்தத் தொடர்பும் இல்லாது இருக்கின்றார். அதுபோலவே மூன்று வயதில் தங்களைக் கைவிட்டுச் சென்ற தகப்பனை, அருந்ததியும் அவரின் சகோதரனும் கிட்டத்தட்ட 20 வருடங்களுக்குப் பின் கண்டுபிடிக்கின்றனர். குடிக்கு அடிமையாகிவிட்ட அருந்ததியின் தந்தையாரின் செய்கைகள் பெரும்பாலும், எனக்கு எழுத்தாளர் மைக்கேல் ஒண்டாச்சியின் தமிழ்த் தந்தையாரை நினைவுபடுத்தியபடி இருந்தன. இவ்விரு

தந்தையர்களும் எப்படி அசலில் இருந்தார்களோ தெரியாது; ஆனால், ஒண்டாச்சியினதும் அருந்ததியினதும் எழுத்துக்களால் மறக்கமுடியாத, வெறுக்க முடியாத வேடிக்கை நிறைந்த மனிதர்களாக மனதில் நிறைகின்றார்கள்.

இந்தப் பிள்ளைகளாவது தந்தையை இருபது வருடங்களுக்குப் பின்னர் சந்தித்து அளாவளவுகின்றனர். அவரோடு இறுதிக் காலம்வரை தொடர்பில் இருந்திருக்கின்றனர். ஆனால், இவர்களின் தாயோ கணவர் விட்டுப் பிரிந்தபின் அவரை இறுதிவரை சந்திக்கவே இல்லை. அவரின் இறப்பை பிள்ளைகள் சொல்லும்போது கூட, எப்போதும்போல 'ஒன்றுமில்லாத மனிதன் (nothing man) போய்விட்டார்' என்று சொல்வதோடு மட்டும் தாய் நிறுத்திவிடுகின்றார். அதுபோலவே அருந்ததியின் தாய், அவரின் தாயை (அருந்ததியின் அம்மம்மா) கூட மன்னிக்கத் தயாராக இருக்கவில்லை என்பதால், தாயின் இறப்புக்கூட மேரி போகாது இருக்கின்றார். அருந்ததியும் அவரின் சகோதரும் மட்டுமே செல்கின்றனர்.

அருந்ததியின் தாயுக்கு அவரின் தாயோடு நீண்டநாள் முரண் இருந்தது. ஒரு பெண்ணான தனக்கும் குடும்பச் சொத்தில் சம்பங்கு தர வேண்டும் என்று கேட்பதற்காக - கேரளத்தில் சிரியன் கிறிஸ்தவர்களிடையில்

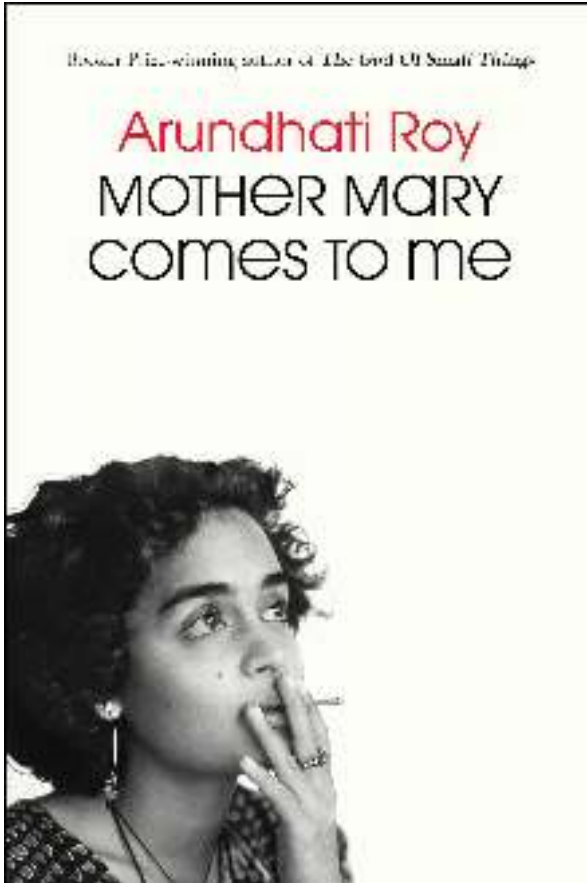
பெண்களுக்குச் சொத்தில் பங்கில்லை என்றிருந்த சட்டத்தை - டெல்லி உயர்நீதிமன்றம் வரை சென்று சட்டத்தை மாற்றி எழுத வைத்திருக்கின்றார். எப்படியொரு சிறந்த மாற்றுப் பாடசாலையைக் கட்டி மேரி கேரளத்தில் பிரபல்யமானவரோ அப்படியே இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்திய வழக்காலும் அவர் கேரளத்தில் அன்று அதிகம் பேசப்பட்டவர்.

இப்படி பிள்ளைகளோடு வெஞ்சொல் பேசுகின்றவராகவும் எப்போதும் 'வீட்டை விட்டு வெளியே போ', 'காரை விட்டு வெளியே இறங்கிப் போ' (அருந்ததி, தாயாரோடு லாரி பேக்கரை திருவனந்தபுரத்தில் சந்தித்துவிட்டு வரும்போது, அருந்ததி ஒழுங்காகப் பேசவில்லை என்ற கோபத்தில் அவரை நெடுஞ்சாலையில் இறக்கி விட்டுப் போகின்ற மூர்க்கமான தாய் மேரி ரோய்) என்று எப்போதும் பிள்ளைகளைத் துரத்துகின்றவராகவும், சொந்தத் தமையன்/தாய் என்று உறவுகளில் பகை வளர்த்துக்கொண்டும், தனித்த பெண்ணாக இருந்த மேரி ராய் இன்னொரு பக்கத்தில் கோட்டயத்தில் ஒரு மிகச்சிறந்த ஆளுமையுள்ள பெண்மணியாகவும் விசுவரூபம் எடுத்திருக்கின்றார் என்பதைப் பார்க்கும்போது, அதைத் தாயோடான நேசத்தோடும், அதேவேலை ஒருவகை விட்டுவிலகலோடும் அருந்ததி முன் வைத்திருக்கும் எழுத்தின் நேர்மையில், நாம் இதுவரை காணாத ஒரு தாயின் விம்பத்தைக் காண்கின்றோம்.

'நீங்கள் இந்தத் தாயை நெருங்கி நேசிக்கவும் முடியாது, அதைபோல அவ்வளவு எளிதாக வெறுக்கவும் முடியாது. எனக்கு இப்படியொரு தாயார் வாய்த்திருக்கின்றார், அவரையும் பாருங்கள்' என்று அருந்ததி தனது எழுத்தின் வழியே அழைத்துச் செல்வது அவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றது.

இந்தநூலில் அருந்ததியின் வறிய தனித்த வாழ்வையும், அதேபோல அவரின் முதல் நாவலால் கிடைக்கும் மில்லியன் கணக்கான பணத்தால், தான் யார் என்கின்ற தேடலையும், அந்தப் பணத்தின் பெரும்பகுதியை தனக்காகச் சேமித்து வைக்காமல், குடும்பத்துக்குள்ளும், தன் கணவர்/காதலர்களுக்கும், சமூகத்துக்கும் எனப் பகிர்ந்து கொடுக்கும் ஒருவராகவும் உள்ள அருந்ததியை நாம் காண்கிறோம், நெகிழ்கிறோம்.

திரைப்படங்களில் நடித்தும், திரைக்கதையை எழுதிக் கொண்டும், ஓரளவு நல்ல வருமானத்தையும் பெற்றுக்கொண்டிருந்த அருந்ததி ராயின் திரைப்பட வாழ்க்கை, பூலான் தேவியின் வாழ்வை முன்வைத்து சேகர் கபூர் எடுத்த 'பண்டிட் குயின்' எப்படி மோசமான வன்புணர்வுத் திரைப்படமாக இருக்கின்றது என்று எழுதுவதில் முடிவுக்கு வருகின்றது. எனக்கு வருமானமா அல்லது இப்படி மோசமான திரைப்படத்தைப் பற்றிப் பேசாமல் இருப்பது முக்கியமா என வருகின்றபோது, அவர் 'அதிகாரத்தின் முன் உண்மைகளைப் பேசுதல்'

என்கின்ற எழுத்தின் அறத்தை தனக்கான வழியாக எடுத்துக் கொள்கிறார்.

இதன்பின்னரே, கிடைத்த கொஞ்சக்காசை வைத்து அருந்ததி 'சின்ன விடயங்களின் கடவுளை' (The God of Samlla Things) எழுதத் தொடங்குகின்றார். அது அருந்ததியை இதுவரையே நினைத்துப் பார்க்காத திசைகளில் எடுத்துச் செல்கிறது. அவர் இந்தப் புகழுக்குப் பின்னும் அந்தத் திசையில் இழுபட்டுச் செல்லாது, நர்மதா ஆற்றுக்குக் குறுக்கே கூட்டப்படும் அணைகளுக்கு எதிராகப் போராடும் மக்களோடு கைகோர்த்து நடக்கத் தொடங்குகின்றார். அது அவருக்கு நீதிமன்ற விசாரணை, ஜெயில் வாசம் என்கின்ற அபாயத்தின் சிவப்புக் கம்பளத்தை விரிக்கின்றது. அப்படி ஜெயில் இருக்கும்போதே பாராளுமன்றத்தில் தாக்குதல் நடந்தபோது இதற்குக் காரணமெனக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட ஒருவரின் கர்ப்பினியான மனைவியைச் சந்திக்கின்றார்.

அந்தப் பெண்ணுடனான நட்பு அருந்ததியை காஷ்மீருக்கு அழைத்துச் செல்கின்றது. காஷ்மீரின் உண்மையான நிலவரத்தைப் பார்த்து நீண்ட கட்டுரைகளாக எழுதுகின்றார். அதன் நிமித்தம் கொலைமிரட்டல்கள், ஊடகங்களில் வெறுப்புப்பேச்சு என்று அனைத்தையும் எதிர்கொள்ளும் அருந்ததியை, மாவோயிஸ்டுக்கள் எங்கள் வாழ்வைப் பார்க்கக் காட்டுக்கு வாருங்களென அவரின் அடுக்கமாடியின் கதவடியில் ஒரு அழைப்பு மடலை விட்டுச் செல்கின்றனர். பிறகு அந்தத் தோழர்களோடு பெருங்காட்டில் வாரக்கணக்கில் நடந்து அவர்களோடு கழித்த நாட்களை 'தோழர்களோடு நடத்தல்' (Walking with the Comrades) என்று ஒரு தொடராக எழுதுகின்றார்.

இப்படியாக ஒரு வாழ்வை வாழும் தன்னை எழுத்தாளர் + செயற்பாட்டாளர் என்று பிரித்து எழுதுவது எவ்வளவு அபத்தம் என்று அருந்ததி மறுக்கின்றார். ஒரு எழுத்தாளராக இருப்பது என்பதே செயற்பாட்டாளராகவும் இருப்பதுதானே? ஒரு எழுத்தாளர், அரசியலைப் பற்றிப் பேசாமல் இருந்துகொண்டு எப்படித் தன்னை ஒரு எழுத்தாளர் என்று சொல்ல முடியும் என்று நம்மிடம் கேள்வி கேட்கின்றார் (தமிழ்ச்சூழலில் தம்மை எழுத்தாளர்கள் என்று அழைத்துக்கொள்வோர் கவனிக்கவேண்டிய ஒரு முக்கிய விடயம் இது).

அதுபோலவே ஒரேயொரு எழுத்தாளர் மட்டுமே தனது புனைவைப் போலவே புனைவில்லாதவையும் நன்றாக இருக்கின்றது என்று பாராட்டியிருக்கின்றார் என்று சொல்கின்றார். இதைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அருந்ததி புனைவு/புனைவல்லாதவை என்று பொருள்பிரிப்புக்களில் அக்கறையில்லாது படைப்பு என்பதையே முதன்மையாகக் கொள்கிறார் என்பதை நாமறிய முடியும். மேலும் அருந்ததியின் புனைவு/புனைவல்லாதவை இரண்டையும் வாசிக்கும் நம்மால் அவரின் மொழி எவ்வளவு படைப்பூக்கமாக/

புத்துணர்ச்சியுள்ளதாக இருப்பதை உணர முடியும். ஏன் இந்த நூல் கூட ஒருவகை தன்வரலாற்று நூல்தான். ஆனால், விழுந்து விழுந்து சிரிக்க எத்தனை இடங்கள் இதில் இருக்கின்றது. அப்படியொரு வலியான வாழ்க்கைக்குள்ளும் இப்படி நம்மைப் புன்னகைக்க வைக்கின்ற எழுத்தை அருந்ததியால் எழுதமுடிவதுதான் அழகானது.

நான் இந்த நூலை இன்றைய காலத்தில் பல்வேறு சிக்கல்கள்/நெருக்கடிகளுக்குள் சென்று மனம் அழுந்திக் கொண்டிருக்கும் அனைவரையும் வாசிக்கப் பரிந்துரைப்பேன். அருந்ததி போன்ற மிகக் கடுமையான சூழ்நிலைப் பருவத்தைக் கொண்ட ஒருவரால், இன்றைக்கு அவரது மனவடுக்களைத் தாண்டி நமக்கு ஒரு கதையைச் சொல்லமுடிகின்றதென்றால், இப்போது நீங்கள் எத்தகைய மனநெருக்கடிகளுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தாலும் கடந்துவரக்கூடியது என்ற நம்பிக்கையை இந்த நூல் தரக்கூடியது மட்டுமின்றி, அருந்ததியே தனது சிக்கலான தாயை இவ்வளவு ஆழமாகப் புரிந்துகொள்ள முடியுமென்றால், நமக்குப் பிரச்சினைகளைத் தந்துகொண்டிருப்பவர்களைக்கூட, ஏதோ ஒரு புள்ளியில் புரிந்துகொண்டு நமக்கான ஓர் அமைதியான வாழ்வை உருவாக்க முடியும் என்பதையும் நாம் கண்டுகொள்வோம்.

“இளங்கோ” <elanko@rogers.com>

A House of Dynamite டைனமைட்டின் வீடு

● ரதன்

காலை 9.30 மணி. பரபரப்புடனும் அன்றாட வாழ்க்கையின் சலிப்பான மற்றும் அற்பமான விடயங்களுடனும் அன்றைய நாள் ஆரம்பமாகின்றது. ஒரு நோய்வாய்ப்பட்ட குழந்தை, போக்குவரத்து நெரிசல் நிறைந்த பயணம், நேற்று இரவு பேஸ்பால் விளையாட்டின் விவாதம், ஒரு காலைத் தேநீர். வேறென்ன தேவை நாளின் ஆரம்பத்துக்கு.

அந்த நாளின் அசாதாரணத் தன்மையை, அட்மிரல் மார்க் மில்லர் (ஜேசன் கிளார்க்) வெள்ளை மாலிகை சூழ்நிலை அறையில் பணிபுரிபவர்களிடம், “உலகம் அழியப் போகிறதா என்று எனக்கு சொல்லுங்கள்” என்று வெளிப்படையாகக் கூறியதில் கேட்கலாம்.

ஏன் அவர் அவ்வாறு கூறினார்?

பசிபிக் பெருங்கடலுக்கு மேலே ஒரு அடையாளம் தெரியாத ஏவுகணை, அமெரிக்க வான்வெளியை நோக்கிச் செல்வது கண்டறியப்படும்போது, இயல்புநிலை உணர்வு திடீரெனச் சீர்குலைகிறது. அலஸ்கன் தளத்திலும் வெள்ளை மாலிகை சூழ்நிலை அறையிலும் உள்ள கதாபாத்திரங்கள் முதலில் அச்சுறுத்தலை நிராகரிக்கின்றனர்

கடல் சார்ந்த X-Band Radar (SBX-1), வடமேற்கு பசிபிக் பெருங்கடலில் பறக்கும், அடையாளம் தெரியாத, கண்டம் விட்டுக் கண்டம் பாயும் ஏவுகணையைக் கண்டறிந்தது. வழமைபோல் வடகொரியாவின் செயல்; ஏவுகணை பரிசோதனையென நம்பப்படுகின்றது. அதன் பாதை மாறியபோது ஒரு அச்சம் ஏற்பட்டது. அது எங்குத் தாக்கும் என ஆராய்ந்தபோது, அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. இந்த ஏவுகணை மத்திய மேற்கு அமெரிக்காவினை தாக்கும், அதுவும் அடுத்த 19 நிமிடங்களுள் நடைபெறும் என அறிந்தபோது அந்த அறையே அதிர்ந்தது. அந்த அறை என்பது வெள்ளை மாலிகையின் சூழ்நிலை அறை.

அன்றைய நாளை அப்போது தான் தொடங்கிய கப்டன் ஒலிவியா வோக்கர் உட்பட அதிகாரிகளுக்கு அது அதிர்ச்சியான செய்தி. அடுத்து என்ன? பரபரப்பான அந்த அறை, அமெரிக்க ஜனாதிபதியை

இணைக்கின்றது. ஏவுகணையைத் தடுக்க எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகளுக்கு அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் அனுமதி தேவை எனவே அவரையும் இணைத்துக்கொள்கின்றனர். அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஒரு இளம் கூடைப்பந்தாட்ட அணியுடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கின்றார். அவசர அவசரமாக அவர் அழைக்கப்பட்டு, அவருக்கு அமெரிக்கா தாக்குதலுக்கு உள்ளாகியுள்ளது என்ற விவரங்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. (9/11 தாக்குதல் நடைபெற்றபோது ஜோர்ஜ் டபிள்யு புல் பாடசாலையொன்றில் மாணவர்களுடன் இருந்தமையை இது நினைவுபடுத்துகின்றது.)

ஏவுகணை தாக்கப்போகும் இடம் சிகாகோ நகரமாகவிருக்கும் எனக் கணிப்பிடுகின்றார்கள்.

அவ்வாறு சிகாகோவை தாக்கினால் உடனடியாக 2.5 மில்லியன் மக்களின் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படலாம். U.S. Federal Emergency Management Agency, (FEMA) நிலைமைகுறித்து உயர்மட்ட அதிகாரிகளுக்கு அறிவித்தல் விடுக்கின்றது. கப்ரன் ஒலிவியா வோக்கர், தனது கணவனையும் பிள்ளைகளையும் மேற்கு நோக்கி உடனடியாகச் செல்லுமாறு அறிவுறுத்துகின்றார். வழமையான

நடைமுறையில் கப்டன் ஒலிவியா அவ்வாறு செயல்பட முடியாது. அதனையும் மீறித் தனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற முயற்சிக்கின்றார். சூழ்நிலை அறைக்குள் அதிகாரிகள் தங்களது கைத்தொலைபேசிகளை கொண்டு செல்ல முடியாது.

துணை தேசிய பாதுகாப்பு ஆலோசகர் ஜேக் பெரிங்டன் உட்பட அதிகாரிகள், வடகொரியா மற்றும் ருசியா இதனை ஏவியிருக்கலாமென நம்புகின்றனர். அதனை எவ்வாறு தடுப்பது, அதற்கான சாத்தியங்கள் உள்ளனவா? இவையெல்லாம் இக்குறுகிய நேரத்தில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. STRATCOM United States Strategic Command ஜெனரல் அந்தனி பிரடி, அமெரிக்க ஜனாதிபதி மிகத் தீவிர எதிர்த் தாக்குதலை மேற்கொள்ள வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றார். அமெரிக்க ஜனாதிபதி

தயங்குகின்றார். இறுதியாக ஜனாதிபதி தனது அங்கீகாரக் குறியீட்டை வழங்குகிறார். ஜனாதிபதியும் சாதாரண மனிதன். அவர் தனது மனைவியைத் தொலைபேசியில் அழைக்க முயற்சிக்கின்றார்.

ரஷ்ய வெளியுறவு அமைச்சர் தாக்குதலுக்குப் பின்னால் இல்லையென POTUS-க்கு செய்தி கிடைக்கிறது. மேலும் அது சீனா தான் என்று அவர்கள் நம்பவில்லை. ஆனால், ஏவுகணை அமெரிக்காவை நோக்கிச் செல்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. மேலும் எதிர் நடவடிக்கைகள் தோல்வியடையும் போது, பதற்றம் அதிகரிக்கிறது. இறுதி நேரம் நெருங்க, நெருங்கப் பதட்டம் இன்னும் அதிகரிக்கின்றது.

ஒரு அமெரிக்க நகரத்தில் ஒரு அணு குண்டின் சாத்தியமான தாக்கம். கண்டறிதலுக்கும் தாக்கத்திற்கும் இடையிலான நேரம் படத்தின் மையமாகும். மேலும் யாரைக் காப்பாற்றுவது, திருப்பித் தாக்குவதா, உலகை ஒரு அணு ஆயுதப் போரில் தள்ளும்போது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அபாயங்கள் என்ன என்பது பற்றிய விவாதம் வெளிப்படுகிறது. இறுதியில், குண்டு வெடிக்கிறதா (அணு ஆயுதங்கள் சில சமயங்களில் தாக்கும்போது செயலிழக்கும் என்று பலமுறை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது) அல்லது கதாபாத்திரங்கள் என்ன முடிவு செய்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டவில்லை. அவர்கள் என்ன செய்வார்கள் என்பதைப் பார்வையாளர்களே தீர்மானிக்க விட்டுவிடுகிறார்கள்.

இப்படம் ஒரு நேர்கோட்டுக் கதையல்ல. மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டது; ஒவ்வொரு பகுதியின் முடிவிலும், காலவரிசை ஆரம்பம் அல்லது அதற்குச் சற்று பின்னோக்கிச் செல்கிறது. மூன்று பகுதிகளாகவிருப்பனும் பல்வேறு கோணங்களில் கதை முன்னகர்கின்றது. கதைக்கான களக் காலம் வெறும் 17 நிமிடங்கள். ஒரு கதாநாயக பிம்பம் இல்லாமல் பல பாத்திரங்கள் கதையை நகர்த்துகின்றன. பாத்திரங்கள் அனைவரும் நன்கு அறிவுபூர்வமான மேற்கத்திய சிந்தனை கொண்டவர்கள். இவர்களுடன் வெள்ளை மானிகையின் சூழ்நிலையறையும் ஒரு பாத்திரமாகவுள்ளது.

படம், நாட்டின் அணு ஆயுதப் போர் இயந்திரத்திற்குப் பொறுப்பான அரசியல்வாதிகள், தளபதிகள், அதிகாரிகளின் பார்வையிலிருந்து கிட்டத்தட்ட நிகழ்நேரத்தில் விரிவடைகிறது. மேலும் அத்தகைய தாக்குதல் எப்போதாவது நடந்தால் எடுக்கப்பட வேண்டிய முடிவுகளைப் பற்றிய ஒரு தளர்வான பார்வையை வழங்குகிறது. படத்தின் பின்

சிந்தனை, கவனச்சிதறல் மற்றும் முற்றிலும் பொருத்தமற்ற தன்மைக்கு இடையில் எங்காவது விழுகிறது

படம்பார்வையாளர்களிடமிருந்து பல இடங்களில் அந்நியப்படுகின்றது. பல விடயங்கள், சொற்றொடர்கள் விளங்கிக்கொள்ள முடியாதவை. பல்வேறு பதட்டமான நிமிடங்கள் படம் முழுவதும் உள்ளன. சாத்தியமான இறுதிப் போராட்டக்கள அச்சுறுத்தலுக்கு எதிர்வினையாற்றும்போது கதாபாத்திரங்கள் தங்கள் முழு மனிதாபிமானத்துடன் காட்டப்படுகிறார்கள்; அவர்கள் அழுகிறார்கள், பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள், உடல் ரீதியாக நோய்வாய்ப்படுகிறார்கள், அவர்கள் வீட்டிற்கு அழைக்கிறார்கள். அவர்களின் எதிர்வினைகள் அவர்கள் கையில் வைத்திருக்கும் இராணுவ கையேடுகளில் எழுதப்பட்ட நடைமுறைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவை. அணுசக்தி தாக்குதல் நடைபெற்றால் அதனை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது என்பதனை பல தசாப்தங்களாகத் திட்டமிட்டிருந்தார்கள். அப்படியிருந்தும் அவர்களால் அதனை எதிர்கொள்ள முடிந்ததா? சூழ்நிலை அறையிலும் அலஸ்கன் தளத்திலும் பணியாற்றியவர்கள், கோப்புக்களை எடுத்து வாசிக்கத் தொடங்கினார்கள். அனைவரும் குழப்பத்திலிருக்க அலஸ்கன் தளத்திலிருப்பவர்கள், “நாங்கள் எல்லாவற்றையும் சரியாகச் செய்தோம்!” எனக் கத்தினார்கள். இதுதான் தோல்வியடையும்பொழுது அல்லது என்ன செய்வது என்று தெரியாமலிருக்கும்பொழுது ஏற்படும் மனோநிலையின் பிரதிபலிப்பாகும். கதாபாத்திரங்களின் மிகவும் யதார்த்தமான எதிர்வினைகளுடன் அணு ஆயுதங்களின் அழிவுகரமான திறன்கள் மிகவும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு நன்கு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. அவை மனிதகுலத்தின் முட்டாள்தனத்திற்கு உட்பட்டவை என்ற காரணத்தை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன.

இயக்குனர் கதரின் பிகிலோ (Kathryn Bigelow) ஓஸ்காரின் சிறந்த இயக்குனருக்கான விருதை ஈராக் போரை மையப்படுத்திய 'த ஹேர்ட் லொக்கர்' (The Hurt Locker) படத்துக்காகப் பெற்றுள்ளார். இவர் இயக்கிய K-19: The Widowmaker திரைப்படமும் அணுச் சக்தியை மையப்படுத்திய படம். கடந்த வருடம் வெளியாகிய மியுனிக் ஒலிம்பிக் தாக்குதல்கள்பற்றிய 'செப்ரம்பர் 5' என்ற திரைப்படம்போல் பதைபதைப்பாக வெளிப்படவில்லை. ஒரு சிக்கலான திரைக்கதையை தனது புத்திசாலித்தனமான இயக்கத்தால் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

படத்தில் அமெரிக்க அதிபராக நடித்தவர் இரஸ் அல்பா, ஒரு பிரித்தானிய நடிகர். இவருக்கு 2025-இல் இரண்டு அதிர்ஷ்டங்கள் கிடைத்தது. முதலாவது இவ்வாண்டு வெளியான 'ஹெட்ஸ் ஒப் ஸ்ரேட்' என்ற ஹொலிவுட் திரைப்படத்தில் பிரித்தானிய பிரதமராக நடித்தார்; 'ஹவுஸ் ஒவ் டைனமர்' (2025) படத்தில் அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக நடித்துள்ளார். இவர் ஒரு ஆப்பிரிக்க வம்சாவளி பிரித்தானியர் ஆவார். இதுவரையில் ஆபிரிக்க வம்சாவளி பிரித்தானியர்கள் எவரும் பிரித்தானியாவின் பிரதமராகப் பதவி வகிக்கவில்லை. அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக ஓபாமா ஒருவரே பதவி வகித்துள்ளார். பொதுவாகவே மேற்கத்திய படங்களில் ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கர்களை ஜனாதிபதியாக அல்லது பிரதமராக நடிக்க வைத்திருந்தால் அதன் பின்னணியில் ஒரு நுண் அரசியலிருக்கும். இரஸ் அல்பா, ஓபமாவை நினைவுபடுத்துகின்றார் என்பதனை மறுக்க முடியாது. இது கூட டொனால்ட் டிரம்ப்-ஐ காப்பாற்றும் முயற்சி. அதிகாரங்கள் குவிந்துள்ள ஒரு அதிபராகவே இரஸ் அல்பா வெளிபடுகின்றார்.

அண்மைக் காலங்களில் ஒரு சில படங்கள் அணுச் சக்தி அதன் அழிவுபற்றி வெளிவருகின்றன. 'ஓப்பன்ஹைம்', இவ்வருட ஆரம்பத்தில் Mission: Impossible - The Final Reckoning, தற்பொழுது 'ஏ ஹவுஸ் ஒப் டைனமட்'.

'ஏ ஹவுஸ் ஒப் டைனமட்' படம், பென்டகனின் ஆலோசனை பெறப்படவில்லையெனப் புளம்பேர்க் கருத்து தெரிவித்திருந்தாலும், இயக்குனர், பல இராணுவ திறன் ஆய்வாளர்களின் ஆலோசனைகளைப் பெற்றே திரைக்கதை அமைத்தாகத் தெரிவித்துள்ளார். இப்படத்தின் திரைக்கதையாசிரியர் நோ ஒப்பின்ஹைம் (Noah Oppenheim) ஒரு முன்னால் ஊடகவியலாளர். இவர் என்.பி.சி. நியுஸ்-க்கு அணு மற்றும் இராணுவ தாக்குதல்கள்பற்றிய செய்திகளை வழங்குபவர். இவர் என்.பி.சி. நியுஸின் தலைவராகவும் இருந்துள்ளார். அதற்கு முன்னால் என்.பி.சியின் Today Show தயாரிப்பாளராகவும் தலைமை நிர்வாகியாகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். ஜோன்.எப். கெனடியின் துணைவியார் ஜக்கியை மையப்படுத்திய படமான

'ஜக்கி' படத்துக்கு (இயக்கம் பப்லோ லைரன்) திரைக்கதை எழுதியுள்ளார். வெனிஸ் திரைப்படவிழாவில் சிறந்த திரைக்கதையாசிரியருக்கான விருதையும் பெற்றுள்ளார்.

ஒப்பின்ஹைம் மிகவும் விரிவாகவும் நுணுக்கமாகவும் திரைக்கதை எழுதியுள்ளார். இதற்கு அவரது ஊடக அனுபவம் பிரதான காரணமாகும். அமெரிக்காவிற்கு கடல்சார்ந்த அணுச் சக்தி மற்றும் ஏவுகணை பிரயோகம்பற்றி அதிகளவு தெரியாது என்பதனை தனது ஊடக அனுபவத்தினூடாக அறிந்துள்ள திரைக்கதையாசிரியர் அதற்கேற்ப திரைக்கதை அமைத்துள்ளார். திரைக்கதை, பார்வையாளர்கள், இங்கு அமெரிக்க மக்கள் மற்றும் கனடிய மக்களும் கூட, அக்கறையற்றவர்கள் என்ற பார்வையை வெளிப்படுத்துகின்றது. (அமெரிக்காவில் அணுச் சக்தி பாதிப்பு ஏற்பட்டால் அது அமெரிக்காவின் அருகில் உள்ள வடக்கில் கனடாவையும் தெற்கில் மெக்சிக்கோவையும் பாதிக்கும். சிக்காகோவிற்கு மிக அருகில் கனடா உள்ளது.)

'ஹவுஸ் ஒவ் டைனமர்' படம் வெளியாகியுள்ள காலம் முக்கியமானது. அண்மையில் டொனால்ட் டிரம்ப் அமெரிக்கமீண்டும் அணு ஆயுதபரிசோதனையை மேற்கொள்ள வேண்டும் என அறிவித்திருந்தார். அதற்கான காரணமாக ருசியாவின் அணு ஆயுத விஸ்தரிப்பை அமெரிக்க அரசு சுட்டிக்காட்டியிருந்தது. இந்நிலையில் நெட் பிளிக்ஸ்ன் தயாரிப்பில் இப்படம் வெளியாகி ஏற்கனவே வெனிஸ் உட்பட்ட திரைப்பட விழாக்களில் திரையிடப்பட்டுள்ளது.

இப்படத்தால் ஏற்படுத்தப்படும் அணு ஆயுத பயம் தேவையானதா? உண்மையானதா?

அண்மையில் டொனால்ட் டிரம்ப் மீண்டும் அணு ஆயுத சோதனை அமெரிக்காவிற்கு தேவை என்ற கருத்துப்பட கருத்து ஒன்றை தெரிவித்திருந்தார். 'மற்ற நாடுகள் திட்டங்களைச் சோதித்து வருவதால், நமது அணு ஆயுதங்களைச் சமமான அடிப்படையில் சோதிக்கத் தொடங்குமாறு போர்த் துறைக்கு நான் அறிவுறுத்தியுள்ளேன். அந்தச் செயல்முறை உடனடியாகத் தொடங்கும்' என்று டிரம்ப் பதிவிட்டுள்ளார்.

இப்படத்திற்கு பின்னால் உள்ள மூன்று அரசியல் கருத்துக்கள் முக்கியமானவை. முதலாவது நேட்டோ நாடுகள், நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கு, அந்த அந்த நாடுகளின் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஐந்து வீதத்தை ஒதுக்க வேண்டும் என அமெரிக்கா தெரிவித்துள்ளது. நேட்டோ நாடுகள் ருசியாவை எதிரி நாடாகக் கருதுகின்றன. ருசியா அணு சக்தியைக் கொண்டுள்ள நாடு. தொடர்ச்சியாக அமெரிக்காவும் மேற்கு நாடுகளின் ஊடகங்களும் ருசியாவின் அணு சக்திக் கொள்கைகளை விமர்சித்து வருகின்றன. நேட்டோ நாடுகளின் மத்தியில் ஒரு பயத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளன.

இரண்டாவது வடகொரியா, சீனா மற்றும் ருசியா போன்ற நாடுகள் அணு ஆயுதங்களை மேலும் தயாரிக்கின்றார்கள் என்ற மேற்கின் ஊடக பரப்புரைகள் அதிகளவில் இடம் பெறுகின்றன. அதன் ஒரு அம்சமாக டொனால்ட் டிரம்ப்-ன் கருத்தும் அமைந்துள்ளது. ஈரான் மீதான இஸ்ரேல் தாக்குதல்களுக்கும் அணுச் சக்தி நிறுவனங்களின் வளர்ச்சிமீதான எதிர்த்தாக்குதல் என அமெரிக்காவும் இஸ்ரேலும் சுட்டிக்காட்டியிருந்தன. முன்னர் ஈராக் மீதும் அமெரிக்கா குற்றஞ்சாட்டியே ஈராக்கை அழித்தது.

மூன்றாவது டொனால்ட் டிரம்ப்-னால் ஆரம்பிக்கப்படவுள்ள கோல்டன் டோம். இதற்குப் பல ரில்லியன் டொலர்கள் செலவாகும். இதனில் இணையுமாறு கனடாவையும் டொனால்ட் டிரம்ப் வற்புறுத்தி வருகின்றார். இப்படத்திலும் தாக்குதல் நடைபெறும் எனக் கருதப்படும் சிகாகோ, கனடாவிற்கு மிக அருகில் உள்ள நகரமாகும். இப்படத்தில் அடிக்கடி, 'இதற்காகத்தான் 50 பில்லியன் டொலர்களை செலவிட்டோம்' என்ற கருத்து கூறப்படுகின்றது. அமெரிக்க ஏவுகணைப் பாதுகாப்பின் அவசியத்தை இது வலியுறுத்துகின்றது. மேலும் டிரம்ப்-ன் 'கோல்டன் டோம்' அவசியத்தையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. மேற்கத்திய ஊடகங்கள் படம் 'கோல்டன் டோம்'-ஐ விமர்சிப்பதாகக் கூறினாலும், இவ்வாறான அச்சத்தை பார்வையாளர் மீது ஏற்படுத்தும்பொழுது, பார்வையாளர்கள் பாதுகாப்பின் அவசியத்தையே உணர்வார்கள்.

Strategic Arms Reduction Treaty (START)-ன் அவசியத்தை படம் வெளிப்படையாகப் பேச மறுக்கின்றது. இன்று அமெரிக்காவிற்கும் ருசியாவிற்கும் இடையில் அணு ஆயுதங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் எந்தவித ஒப்பந்தங்களும் இல்லை. இருக்கும் ஒப்பந்தங்கள் மேம்போக்கானவை. அதே போலவே வட கொரியா, சீனாவுடனும் இல்லை. அமெரிக்காவும் ருசியா போன்ற நாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி அணு ஆயுத உற்பத்தியை அதிகரிக்க ஆவன செய்கின்றது.

ஐரோப்பாவில் தோன்றியுள்ள அணுச் சக்தி பயமானது அமெரிக்காவால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. கவலையளிக்கும் விதமாக, தென் கொரியா, ஜப்பான், போலந்து உள்ளிட்ட நாடுகள் அணுசக்தி விருப்பங்களைப் பின்பற்றுவது குறித்து வெளிப்படையாகக் கருதியுள்ளன. ஒன்பது அணு ஆயுத நாடுகளான - அமெரிக்கா, ரஷ்யா, சீனா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், இஸ்ரேல், இந்தியா, பாகிஸ்தான் மற்றும் வட கொரியா ஆகியவற்றின் கொள்கைகள், கற்பனை செய்ய முடியாத பேரழிவை ஏற்படுத்தும் திறனை அதிகரிக்க கூட்டாக டிரில்லியன் கணக்கான டாலர்களை செலவிடுகின்றன. பனிப்போரின் முடிவில், நாம் குறைவான அணு ஆயுதங்களை வைத்திருக்க வேண்டும் என்று நாடுகள் ஒருமித்த கருத்தை எட்டின. அந்தச் சகாப்தம் இப்போது முடிந்துவிட்டது.

“அணுசக்திப் போரின் உண்மையான ஆபத்துகள், முக்கியமாக அணுசக்தி அல்லாத நெருக்கடியிலிருந்து ஆயுத மோதலாகப் பரிணமிப்பதே ஆகும்” என்று ஹார்வர்ட் கென்னடி பாடசாலையின் பேராசிரியர் மத்தியு பன் குறிப்பிடுகின்றார். இவர் அணுச் சக்தி மற்றும் அதன் அழிவுகள்பற்றிய ஆய்வுகளைத் தொடர்ச்சியாகச் செய்து வருகின்றார். அவர் மேலும் கூறுகையில் “சரியான மனநிலையில் உள்ள எவரும் தெளிவான நீல வானத்திலிருந்து ஒரு பெரிய அமெரிக்க நகரத்தின் மீது ஒரு ஏவுகணையை வீசப் போவதில்லை” என்கிறார்.

இப்படம் தற்போதைய புவிசார் அரசியல் யதார்த்தத்தை பிரதிபலிக்கின்றது. ஆனால், அதன் பின்னால் உள்ள அரசியல் ஒரு மேற்கத்திய வல்லரசினை வலிமைப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. படம் கூறுவது போல் வரலாற்றில் எப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு அழிவு நாள் கடிகாரம் நள்ளிரவை நெருங்கிவிட்டதா?

படத்தைப் பார்த்தபின்னர் எழுந்த கேள்விகள் இவை. ஏற்கனவே யப்பானில் அணுக் குண்டு வீசுவதற்கு கனடா மற்றும் பிரித்தானியாவின் பங்களிப்புமிருந்தது. மீண்டும் அணு குண்டினை தீர்மானிப்பது தனி நபராகவிருப்பது ஆபத்தானது. அணு ஆயுதத் தாக்குதலைத் தொடங்க ஒரே அதிகாரம் கொண்ட ஒரு நிர்வாகியேத் தீர்மானிக்கின்றார். அணு ஆயுதங்களைச் செலுத்துவதற்கு சட்டமன்ற அல்லது அமைச்சரவை அளவிலான ஒப்புதலுக்கான எந்தத் தேவையும் ஒன்பது நாடுகளிலும் இல்லை. ஒரு தனிநபருக்கு இவ்வளவு சக்தி இருக்கும் இந்தச் சூழ்நிலை ஜனநாயகம் பற்றிய எந்தவொரு கருத்தையும் கேலி செய்கிறது.

சர்வதேச அமைப்பு ஒரு வியத்தகு மாற்றத்திற்கு உள்ளாகும்போது, அணு ஆயுதக் குறைப்பு, ஆயுத பரவல் தடை ஆகியவற்றை நாம் எவ்வாறு மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும்? அமெரிக்கா மற்றும் அணு ஆயுத உற்பத்தி நாடுகளில் அணு ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கான செயல்முறை சீர்திருத்தப்பட வேண்டுமா? அப்படியானால், எப்படி? அணு ஆயுதங்களுக்கான இறுதி இலக்கு என்னவாக இருக்க வேண்டும்?

அணு ஆயுதங்கள் யாரிடம் இருக்க வேண்டும், எப்படி, எந்த முறையில் இந்த ஆயுதங்கள் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும், சேமிக்கப்பட வேண்டும், சோதிக்கப்பட வேண்டும்? இதனை யார் தீர்மானிப்பது? அது அமெரிக்காவிடம் மட்டும் இருக்கவேண்டுமெனில் உலகமே ஆபத்தில் உள்ளது.

யதார்த்தம், சொல்ல முடியாத அளவுக்குக் கொடூரமானது மற்றும் தாங்க முடியாத அளவுக்கு அபத்தமானது.

ரதன் <rathan100@gmail.com>

மாற்று விசாரணைக் கமிஷன்

ஷோபாசக்தியின் கதைகளைக் குறித்த அவதானிப்பு

● கருணாகரன்

01

சிதைக்கவே முடியாது என்னையும் என்னுடைய ஆன்மாவையும். அழிக்கும்தோறும் உயிர்ப்பேன். உயிர்ப்பே எனது விதி. நான் என்பது, நான் மட்டுமல்ல, என்னுடைய சனங்களின் துயரம். என்னுடைய சனங்கள் சிந்திய கண்ணீர்த் துளியினதும் ரத்தத்தினதும் ஆறாச் சூடு. நானென்பது, இழைக்கப்பட்ட அநீதியின் சாட்சி. நானென்பது, தேசாந்திரியாக அலையும் கதியற்ற அகதியின் முகம். நானென்பது சிலுவையேற்றம். நானென்பது உயிர்த்தெழுதல். நானென்பது அணையாத ஒளி. நானென்பது பெருமுழக்கம்.

ஷோபாசக்தியின் கதைகளைப் படிக்கும்போது எழுகின்ற உணர்வே இது. இதில் உள்ள துயரம் நம்மைக் கலங்க வைக்கிறது. இதில் எழும் வலிமை, நம்மை எழுச்சி கொள்ளச் செய்கிறது. காலத்துக்கும் அழிக்க முடியாத உண்மையின், கொதிக்கும் சொற்களோடு ஒரு சொற்கலைஞர் நம்முன்னே நிற்கிறார்.

“என் அரசியலில் இருந்தே எனது கதைகள் பிறக்கின்றன” என்ற ஷோபாசக்தியின் வெளிப்படையான பிரகடனத்திலிருந்தே அவருடைய புனைவுலகத்தையும் இலக்கிய நிலைப்பாட்டையும் பார்க்க வேண்டும். அப்படியென்றால் ‘ஷோபாசக்தியின் கதைகள்’ முற்று முழுதாக அரசியல் ரீதியானவை - அரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்டவை - என நேரடியாகவே வரையறுத்துக் கொள்ளலாம். இதையும் அவரே சொல்லி விடுகிறார்:

இன்றைய உலகச் சூழலில், ஒவ்வொரு தனிமனிதரின் மீதான அரசு இயந்திரத்தின் நெருக்கமான கண்காணிப்புக்குள், பெரு நிறுவனங்களின் அதிகார வலைக்குள் என்னைப் போன்ற தனிமனிதனால் கண்டபடியெல்லாம் கவிழ்த்துப்போட முடியாது. நானும் எண்ணற்ற சமரசங்களுடன்தான் வாழ்க்கையை ஓட்டியபடியிருக்கிறேன். ஆனால், நிஜ வாழ்க்கையில் என்னால் கவிழ்த்துப் போட முடியாதவற்றை எனது கற்பனைகளில் உருவாகும்

சிறுகதைகள், நாவல்களின் மூலமாக என்னால் கவிழ்த்துப்போட முடியும். மனித உயிரிக்கு வாய்த்த ஆற்றல்களிலெல்லாம் ஆகச் சிறந்த ஆற்றல் கற்பனையே என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். ஈழ யுத்தத்திற்குள் வாழ்ந்தவர்களோடும் அந்த யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்களோடும் சேர்ந்திருப்பது ஒரு மனிதனாக எனது அறம். அவர்களைக் குறித்து எழுதுவது ஓர் எழுத்தாளனாக எனது கடமை.

இந்த வார்த்தைகளைப் படிக்கும்போது, நம்முடைய துயர நிலையும் அதற்கான காரணமும் பளிச்சென உறைக்கிறது. இதைப் புரிந்தாலும் நாமெல்லாம் தனித்து எதையும் செய்ய முடியாது என்ற உண்மையை, கையறு நிலையைச் ஷோபாசக்தியைப்போலவே நாமும்

உணர்கிறோம். குறைந்த பட்சமாக, யுத்தத்திற்குள் வாழ்ந்தவராக, அந்த யுத்தத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களில் ஒருவராக இருப்பதே குறைந்த பட்சமான ஆறுதல் என்றே நானும் உணர்கிறேன். இப்படி எண்ணும்போது துயரம் மேலிடும் முகம் மனதில் தோன்றுகிறது. இப்படியொரு முகமல்ல. கோடானு கோடி முகங்கள் இன்றைய உலகில் உண்டு. சக்கையாக்கப்படும் மனிதர்களுடைய முகங்களாக அவை வெளிறிப்போயுள்ளன.

ஆனால், ஷோபாசக்தி, ஒரு புனைவெழுத்தாளராக இருப்பதால், நிஜவாழ்க்கையில் செய்ய முடியாததை, புனைவெழுத்தில் செய்கிறார். என்பதால் நியாயக்குரலின் வெம்மையோடு கூடரும் ஒளி முகமாக நம்முன் நிற்கிறார்.

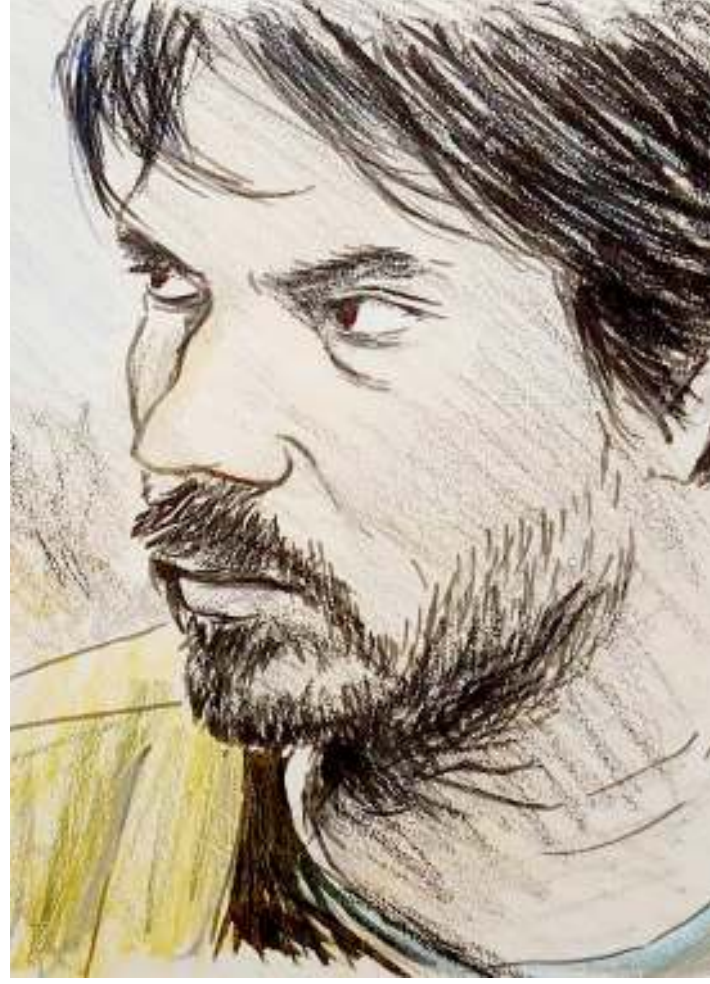
இடதுசாரியம் (ட்ரொஸ்கிஸ்ட்), தமிழ்த்தேசியம், பெரியாரியம், திராவிடம் என்பவற்றின் சாரத்தைக் கொண்டது ஷோபாசக்தியின் அரசியல். ஷோபாசக்தி முன்வைக்கும் அரசியலைக் குறித்து ஏற்பும் மறுப்புமாக விவாதங்களுக்கான இடம் உண்டு. அது எவ்வாறானது என்பதொரு கேள்வி. இரண்டாவது, தன்னுடைய அரசியலை அவர் எப்படி - என்ன விதமாக இலக்கியத்தில் முன்வைக்கிறார்? அது எப்படி இலக்கியமாகிறது - கலையாகிறது? அதனுடைய இலக்கியத் தகுதி - பெறுமானம் என்ன? என்பது. இது இன்னொரு கேள்வி.

ஷோபாசக்தியின் அரசியல் மேற்சொன்னவற்றின் அடிப்படையிலானது என்பதைத் தொகுத்து 'ஒடுக்குமுறைகளுக்கு' எதிரானது என வரையறுத்துக் கொள்ளலாம். கவனிக்கவும்: 'ஒடுக்குமுறைகளுக்கு' எதிரானது என்பதற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அழுத்தத்தை. இதைப் பற்றிப் பின்னர் விரிவாகப் பார்க்கலாம். அப்படியென்றால், அதனுடைய மறுபக்கம் விடுதலைக்கானது என்றாகிறது. அதாவது சமவேளையில் 'ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரானதாகவும் விடுதலைக்கு ஊக்கமளிப்பதாகவும்' என இரு நிலையில் வலுவுள்ள கருவியாக.

'விடுதலைக்கு ஊக்கமளிப்பது' என்பதை உடனடியாக நீங்கள் விடுதலையின் பெயரில் உள்ள அமைப்புகள், இயக்கங்கள் போன்றவற்றுடன் சம்மந்தப்படுத்திக் கற்பனை செய்து விடக் கூடாது. விடுதலையின் பெயரில் மக்களின் மீது அதிகாரத்தைச் செலுத்துகின்ற -விடுதலைக்கு எதிரான அமைப்புகள், இயக்கங்களையே அவர் கதைகளில் கடுமையாக விமர்சனம் செய்துள்ளார். விடுதலையின் பெயரில் இயங்கும் அமைப்புகள், இயக்கங்கள், ஆட்கள் (தலைவர்கள் மற்றும் உறுப்பினர்கள்) வேறு; விடுதலைக்கான கருத்தியலும் அதற்கான செயற்பாட்டு முறைமைகளும் வேறு. இங்கே தூக்கலாக உணர்த்தப்படுவது, மக்களிடம் அதிகாரம் செலுத்த விளையும் அமைப்புகள், இயக்கங்கள் போன்றவற்றையும் அவற்றின் அதிகார நிலையையும் கேள்விக்குள்ளாக்குவதே ஷோபாசக்தியின் எழுத்தியக்கம் என்பதாகும். குறிப்பாக ஈழவிடுதலையை முன்னெடுப்பதாகத் தம்மை அடையாளப்படுத்திய இயக்கங்கள் செய்த, செய்து வரும் மக்கள் விரோத - அரசியல் விரோதச் செயல்களைக் கடுந்தொனியில் விமர்சிக்கிறார் ஷோபாசக்தி. சமனிலையில் மக்களுடைய குரலையும் வாழ்வையும் பிரதிபலிப்பதில் கவனம் கொள்கிறார். அவரால் எழுதப்பட்ட 'காயா' என்ற கதையில் ஷோபாசக்தியே இதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதைக் கவனிக்கலாம்: "என்னுடைய கதைகளில் என் கிராமத்து மனிதர்களைத்தான் சற்று மாறிச்சாறிப் பதிவு செய்கிறேன்."

ஒரு பாத்திரத்தின் கூற்றாக இவ்வாறு சொல்லப்பட்டாலும் இதுதான் ஷோபாசக்தியினுடைய கதைகளின் தொனிப்பாகும். மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பாடுகள், அவர்களுடைய பிரச்சினைகள், அவர்களுடைய வாழ்க்கை, அவர்களுடைய உளநிலை போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு அரசியல் நோக்கை - நிலைப்பாட்டை - இலக்கியப் பிரதிகளாக்கிக் கொள்கிறார் ஷோபா. இந்த அரசியல் இலங்கையின் சிங்கள இனவாத ஆட்சி, தமிழ் பேசும் சமூகத்தினரின் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட வன்கொடுமை, இன அழிப்பு போன்றவற்றையும் ஈழவிடுதலைப்போராட்டத்தின் ஜனநாயக மறுப்பையும் சாரமாகக் கொண்டது. இதனால் இலங்கையிலும் இலங்கைக்கு வெளியில் புலம்பெயர் தேசங்களிலும் சனங்கள் (அகதிகளும்

சாதாரண மக்களும்) படுகின்ற நெருக்கடிகளையும் அவலத்தையும் சாரப்படுத்திய எழுத்து ஷோபாவினுடையது.

1980-களின் ஆரம்பத்தில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் போராளியாக உருவாகியிருந்த ஷோபாசக்தி, 1990-களில் அந்த இயக்கத்தை விட்டு முற்றாகவே வெளியேறி விடுகிறார். வெளியேறியது மட்டுமல்ல, அந்த அமைப்பைக் கடுமையான முறையில் இலக்கியப் படைப்புகளின் வழியாகவும் தன்னுடைய பிற கலைச் செயற்பாடுகளிலும் விமர்சனம் செய்கின்றவராகவும் மாறுகிறார். இருந்தாலும் தன்னைப் 'போராளி' என்ற நிலையிலிருந்து மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. 1980-களில் புலிகள் இயக்கத்தில் அவர் சேர்ந்தபோதிருந்த சூழலும் அன்றைய அறிவும் அனுபவமும் வேறு. 1990-களில் பிரான்ஸுக்குப் புலம்பெயர்ந்த பிறகு ஏற்பட்ட அரசியல் உறவுகளும் அவற்றினால் ஏற்பட்ட அனுபவங்களும் அவற்றின் மூலமாக உருவாகிய அறிவு நிலையும் வேறு. பின்னாளில் விரிந்த தளத்திலான ஒரு சர்வதேசப் பார்வையும் பன்முகச் சிந்தனையும் ஷோபாசக்தியிடம் உருவாகிறது. இது அவரை 'ஆயுதந்தாங்கிய

ஈழப்போராளி' என்ற நிலையிலிருந்து 'எழுத்தை ஆயுதமாகக் கொண்ட இலக்கியப் போராளி'யாக ஆக்குகிறது. இதை அவர் பல நேர்காணல்களிலும் விளக்கியிருக்கிறார். மட்டுமல்ல, இது அவருடைய எழுத்துகளிலும் கருத்துகளிலும் துலக்கமாகப் பிரதிபலிக்கிறது. ஏன் அவருடைய வாழ்க்கையிலும் கூடத்தான்.

படைப்பாளிகளிடத்தில் இத்தகைய வளர்ச்சி நிலை ஏற்படுவது இயல்பு. அது நிகழ வேண்டும். அதுவே பரிணாமம் பரிமாணமுமாகும். 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையினானே' என்று நன்னூல் சொல்கிறது. இதன் மூலமாகப் படைப்புச் செழுமையும் புதுமையும் நிகழும். வளர்ச்சியின் அடிப்படை இதுவல்லவா! எழுத்தாளர்கள் தேங்கிய குளமாகவோ குட்டையாகவோ இருக்கக் கூடாது. எல்லாக் கரைகளையும் தழுவிவோடும் பேராறாக, பெருகிச் செல்லும் நதியாக இருக்க வேண்டும். ஆனால், பலரும் இந்த நிலைமாற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் பன்முகத்தன்மையையும் மறுதலிப்பதும் உண்டு. அவர்கள் வளராத மரமாக அப்படியே காலத்திலும் தமக்குள்ளும் உறைந்து விடுவர்.

ஈழப்படைப்பாளிகளில் பலர் தாங்கள் வரித்துக் கொண்ட நிலைப்பாட்டிற்குள் (சூத்திரத்திற்குள்) உறைந்து போவதுண்டு. அக - புறத் தீண்டல்கள் அவர்களுக்குள் எதையும் நிகழ்த்துவதில்லைப் போலும். எத்தகைய விமர்சனங்களையும் ஏற்க விரும்பாமல், தமது நிலைப்பாட்டில் அப்படியே நிற்பது அறமென்றும் அதுவே அழகென்றும் கருதிக்கொள்கிறார்கள். இதனால் தம்மை அறியாமலே அவர்கள் உட்குவின்றனர். தாம் விரும்புகின்ற - நம்புகின்ற கொள்கையின் அல்லது அரசியலின் அல்லது அமைப்பின் அல்லது தரப்பின் மீதான பற்று அப்படி அவர்களை ஆக்கி விடுகிறது. அதுவொரு மோக நிலையின் வெளிப்பாடாகும். இப்படி ஒன்றுக்குள் உட்குவிந்து விடாமல் தன்னை வெளிவிரித்துக் கொள்ளும் தன்மையைக் கொண்டவர் ஷோபாசக்தி. என்பதால்தான் தன்னை ஒரு 'மாற்று நிலைப் போராளி'யாகச் ஷோபாசக்தியினால் உருவாக்கிக் கொள்ள முடிந்திருக்கிறது. இதுதொடர்பாகப் பலரிடம் பல்வேறுபட்ட விமர்சனங்கள் இருக்கலாம். அதையெல்லாம் கடந்தும் ஷோபாசக்தி, அநீதிக்கும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிரான கலகக்காரனாக, எதிர்ப்புக் குரலுக்குரியவராகவே இருக்கிறார். குறிப்பாக மக்களின் துயர்நிலை நின்று எழுதி, அந்தத் துயரத்தைத் தீர்ப்பதற்கான நீதிக்குரிய சாட்சியாளராக, விடுதலை விரும்பியாக.

சனங்களின் பாடுகளை மையப்படுத்தி எழுதும் பலர் உள்ளனர். அவர்கள் எந்த அதிகாரத் தரப்புகளோடும் மோதலுக்குப் போவதுமில்லை. அவற்றை நேரடியாகவும் கடுமையாகவும் விமர்சிப்பதுமில்லை. சனங்களின்

துயரையும் பிரச்சினைகளையும் வெளிப்படுத்துவதோடு தங்களுடைய 'உயர்ந்த - மகத்தான' பணியைச் சிரமம் இல்லாமல் முடித்துக் கொள்கிறார்கள். அதற்கும் ஒரு வகையான இலக்கியப் பெறுமானம் உண்டுதான். ஆனால், அது அந்தத் துயரத்துக்கும் மக்கள் எதிர்கொள்கின்ற பிரச்சினைகளுக்கும் காரணமான பின்னணிகளையும் அந்தப் பின்னணிகளில் இயங்கும் அதிகாரத் தரப்புகளையும் கண்டு கொள்ளாமல் விடுவதனால், பாதி நிலைப் பெறுமானத்தோடு அடங்கி விடுகின்றன. அத்தகைய இலக்கியப் பிரதிகளிலிருந்தும் அவற்றை உருவாக்கும் எழுத்தாளர்களிடமிருந்தும் ஷோபாசக்தியின் எழுத்துகளும் ஷோபாசக்தியும் வேறுபடுவது, சனங்களைப் பாடாய்ப்படுத்தும் அரசியலையும் அந்த அரசியலை மேற்கொள்ளும் அதிகாரத்தரப்புகளையும் ஈவிரக்கமின்றித் தாக்குவதாலும் நேர்நின்று விமர்சிப்பதினாலுமாகும். போராளிக்குரிய ஓர்மமும் பொறுப்புணர்வும் அவரிடமுள்ளதால்தான் இப்படி அவரால் இயங்க முடிகிறது. என்பதால்தான் ஷோபாசக்தியைக் குறித்தும் அவருடைய எழுத்துகளைக் குறித்தும் நாம் கவனித்துப் பேச வேண்டியுள்ளது. அதற்காக ஷோபாசக்தியின் கதைகளை வெறுமனே 'ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான எழுத்து, விடுதலைக்கான பரப்புரை இலக்கியம்' என்று எளிமையாகப் எளிமைப்படுத்திச் சொல்லிச் செல்ல முடியாது. அதைப் போல அதனுடைய அரசியற் தன்மைகளைப் பற்றி விமர்சிக்காமல் தவிர்க்கவும் முடியாது.

ஈழத் தமிழ்ச் சூழலில் இன ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்து விடுதலைக்காகக் குரல் கொடுக்கும் பலர் உள்ளனர். அவர்கள் சாதிய ஒடுக்குமுறை, பெண் ஒடுக்குமுறை, வர்க்க ஒடுக்குமுறை, பிரதேச ரீதியான வேறுபடுத்தல் போன்றவற்றுக்கு ஆதரவானவர்களாக இருக்கிறார்கள். அல்லது அவற்றைப் பொருட்படுத்தாதோராக உள்ளனர். அதெல்லாம் அவர்களுக்குப் பொருட்டே அல்ல. அவர்கள் தமக்கு இசைவான - வாய்ப்பான - அரசியலை மட்டும் வசதியாகத் தெரிவு செய்து கொள்கிறார்கள் (Choosing only the politics that suits them). எடுத்துக்காட்டாகத் தமிழ்த்தேசிய (விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவு) அரசியலை வலியுறுத்தும் எழுத்தாளர்களுக்கு முஸ்லிம்களைப் பற்றித் தாழ்வுநிலையான அல்லது விரோத அபிப்பிராயமே உண்டு. சிங்கள இனவாதத்தைப் பட்டியலிடும் படைப்பாளிகளால் சாதியப் பின்னிலைப்படுத்தல்களைப் பற்றி ஒரு சொல் எழுதவோ பேசவோ முடிவதில்லை.

ஷோபாசக்தி அனைத்து ஒடுக்குமுறைகளையும் எதிர்க்கிறார். விளிம்பு நிலை மக்களையும் கவனப்படுத்துகிறார். இதனால்தான் ஷோபாசக்தியின் அரசியல் 'அனைத்து ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிரானது' என்று அழுத்தம் கொடுத்துச் சொல்ல வேண்டியுள்ளது. கூடவே அது ஜனநாயகத் தளத்தைப் பலப்படுத்தி

விரிவாக்கம் செய்வதுமாகும். என்பதால் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் நிகழ்ந்த அல்லது நிகழ்த்தப்பட்ட அனைத்து ஜனநாயக மறுப்புகளுக்கும் எதிரான கடுமையான விமர்சனமாகவும் எதிர்ப்புக் குரலாகவும் அவருடைய புனைவுகள் உள்ளன. இதற்காக ஷோபாசக்தி ஒரு காலம் பல்வேறு அச்சுறுத்தல்களுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளார். கடுமையான அவதூறுகளால் தூற்றப்பட்டிருக்கிறார். இதைக் குறித்து ஷோபாசக்தியின் வார்த்தைகளே ஒரு சாட்சியமாகும்:

படைப்புக்கு வெளியே சென்று எழுதியவனின் மீது அவதூறுகளை அள்ளிக்கொட்டும் சல்லிப் பயல்கள் நிரம்பிய உலகமிது என்பதால் கவலை ஏதும் இல்லை. அவற்றை மயிரெனவும் பொருட்படுத்த வேண்டியது மில்லை. எத்தனையோ அடக்குமுறைகளையும் எழுத்துச் சுதந்திர மறுப்புகளையும் மிரட்டல்களையும் நிராகரிப்புகளையும் நேரடி உடல்ரீதியான தாக்குதல்களையும் எதிர்கொண்டும் பணியாமல் எழுதிக்கொண்டிருப்பவன் நான். இந்தத் தொடர்ச்சியான எழுத்துப் போரை இலக்கிய அரிப்புகளால் சுரண்டிக் கூடப் பார்க்க முடியாது!

ஆகவே, இதையிட்டெல்லாம் ஷோபாசக்தி கவலைப்படவுமில்லை. தன்னுடைய எழுத்தை மாற்றிக் கொள்ளவுமில்லை. பதிலாக மேலும் மேலும் தன்னையும் தன்னுடைய எழுத்தையும் தீவிரப்படுத்திக் கொண்டேயிருக்கிறார். நியாயமான எந்த எழுத்தாளராலும் அப்படித்தான் தொழிற்பட முடியும். தன்னுடைய அகத்தில் உயிர்கொண்டெரியும் உண்மையின் சுடரையே அவரால் ஏற்றக் கூடியதாக இருக்கும். மந்தைத் தனமான புறச் சூழலில், மிக இலகுவாக நிகழ்ந்து விடக்கூடிய ஆதரவு அலைகளில், தன்னுடைய படகைச் செலுத்திப் பலியிட முடியாது. அது இலக்கிய வரலாற்றில் தற்கொலைக்குச் சமம். அப்படியான தற்கொலையாளர்களும் உள்ளனர். ஆனால், அறவுணர்ச்சியுள்ள எந்த எழுத்தாளராலும் அப்படிச் செய்வதற்கு ஒருபோதுமே முடியாது. எழுத்தாளர் நெளிவு சுளிவுகளோடு அலையும் அரசியல்வாதியோ வணிகரோ அல்ல.

எழுத்தாளராக இருப்பது என்பதே ஒரு வகையில் மறுத்தோடியாக இருப்பதுதான். ஆனால், அப்படி மறுத்தோடிகளாக இருப்போர் வரவரக்குறைந்து கொண்டிருக்கின்ற ஒரு நிலையே வளர்ச்சியடைகிறது. அப்படியென்றால் இது லாபங்களை நோக்கிச் சரியும் மினுக்க வாழ்வின் பிசாசாட்டமாகும். ஷோபாசக்தி இதற்கு வெளியே சிலுவையில் ஏற்றப்படுவோனாக, தானே விரும்பி ஏறும் தேவனாக இருக்கிறார்.

எந்த நிலையிலும் தன்னைச் சரிந்து விடாமல் வைத்துக் கொள்ளும் விதமாக இருப்பது படைப்பாளியின் உயரிய அறமாகும். இதைத்தான் ஷோபாசக்தி சொல்கிறாரெனக் கண்டோம். அதைக்குறித்துப் பார்க்கலாம்.

அரசு பயங்கரவாதத்தையும் அரசு மேற்கொள்ளும் ஜனநாயக மீறல்களையும் சர்வதேச ஆதிக்கச் சக்திகளின் மேலாதிக்க விளைவுகளையும் கடுமையாக எதிர்க்கும் ஒரு பரந்த எதிர்ப்பு வடிவத்தில் ஷோபாசக்தியின் புனைவுகள் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. இது அவருடைய படைப்புகளின் இன்னொரு விரிவாகும். இன்னொரு தளத்தில் அய்ரோப்பிய நாடுகளில் காணப்படும் நிறவேற்றுமை, உலகெங்கும் அகதிகள் (தமிழ் அகதிகள் மட்டுமல்ல) எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள், அவர்களுடைய உளநிலை, மேற்கத்திய அரசுகளின் அணுகுமுறை போன்றவற்றையும் ஆழமாகக் கவனப்படுத்துகிறார். முக்கியமாக மேற்குலகில் கறுப்பினத்தவர்களின் நிலை, மாற்றுப் பாலினத்தோர், விளிம்பு நிலை மனிதர்கள் போன்றோரின் வாழ்க்கை மற்றும் தற்போது உருவாகியிருக்கும் முஸ்லிம்கள்மீதான நெருக்கடி, என்று விரிந்த பரப்பிது.

இதற்கு அவருடைய விரிந்த அரசியற் பார்வையே - பல்வேறு தரப்புகளோடும் அவர் கொள்ளும் தொடர்ச்சியான உரையாடல்களும் மாற்றங்களைக் குறித்த அவதானிப்புமே காரணமாகும்.

புனைவுகளில் மட்டுமல்ல, ஷோபாசக்தியின் நேர்காணல்கள், கட்டுரைகள், சினிமாத்துறைப் பங்களிப்புகள், பங்கேற்புகள், நாடகம் போன்றவையும் இத்தகைய அரசியல் உள்ளடக்கத்தை அல்லது வெளிப்பாட்டைக் கொண்டவையே. அதற்காக அவையெல்லாம் அரசியல் பரப்புரைப் பிரதிகளோ வெற்று எதிர்ப்புக் குரல்களோ அல்ல. சமூகப் பிரக்ஞை உடைய தீர்க்கமான கலைஞரின் எதிர்வினைகள், சாட்சியங்கள், கேள்விகள், மறுப்புகள், பிரகடனங்கள், துயரொலிகள், கேலிகள் எல்லாம் இணைந்த கலை வெளிப்பாடுகளாகும்.

‘என்னுடைய கதைகள் எல்லாமே சற்று நீளமான அரசியற் துண்டுப் பிரகடனங்கள்தான்’ என்று ஷோபாசக்தி பிரகடனம் செய்தாலும், அவை அப்படி இல்லை. பதிலாக அவை வெற்றியடைந்த மிகச் சிறந்த கலை வெளிப்பாடுகள் என்பதே வாசகத் தீர்மானம். விமர்சகர்களுடைய நிலைப்பாடும் அதுவே. உலக இலக்கிய வரிசையில் வைக்கக் கூடியவை ஷோபாசக்தியினுடைய புனைகதைகள் என்பதைத் தயக்கமின்றிச் சொல்ல முடியும். கதையை உருவாக்கும் முறையில், கதை சொல்லுவதில், வாசகர்களுடன் நேரடியாகவே உரையாடுவதைப் போன்ற தன்மையைக் கட்டமைப்பதில் (அத்தகைய உணர்வை ஏற்படுத்துவதில்) வரலாற்றுப் பாத்திரங்களையும் வரலாற்றுச் சம்பவங்களையும் புனைவாக்குவதில் எல்லாம் கற்றுக் கொள்வதற்கு (பயிர்வதற்கு) ஷோபாசக்தியின் எழுத்துகளில் நிறையவுண்டு. முக்கியமாக, தன்னுடைய அரசியல் நோக்கைக் கலையாக்குவதில். மகத்தான எழுத்தாளர்களிடம் இத்தகைய சிறப்பம்சங்கள்

இருப்பதுண்டு. டால்ஸ்டாய், தஸ்தாயெவ்ஸ்கி, அன்டன் செக்கோவ், துர்கனேவ், மாக்ஸிம் கார்க்கி, அலெக்சாண்டர் புஷ்கின் போன்ற ரஷ்யப் படைப்பாளிகள் தொடக்கம் உலகப் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்கள்வரையில் அனைவரிடத்திலும் இந்தச் சிறப்பிருக்கிறது.

இந்தச் சிறப்புத் தன்மையினால் 'வரட்டு அரசியல் பிரதிகள்' என்று தட்டிச் செல்ல முடியாத அளவுக்கு, அசாத்தியமான புனைவுத் தொழில்நுட்பத்தின் வழியாக அவற்றை வெற்றிகரமான கலையாக்கி விடுகிறார் ஷோபாசக்தி. கதையைப் படிக்கத் தொடங்கும்போதே சட்டெனத் தீவிரமடையும் ஒருவகையான எழுத்து முறைமை ஷோபாசக்தியினுடையது.

உயிரில் தீப்பிடிப்பதைப் போன்ற விடயங்களைத் தேர்வு செய்வது இதற்கொரு காரணமாக இருக்கலாம். வரலாற்றுக் குறிப்புகள், மெய்விவரச் சித்திரப்புகள், அறிக்கைகள், தலைவர்கள், அறிஞர்கள், அரசுகள், அமைப்புகளுடைய கூற்றுகள், மக்களுடைய நம்பிக்கைகள், எண்ணங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கதைகளில் சிறப்பாகப் பொருத்தி விடுகிறார்.

எந்தப் பொருளையும் கலைநுட்பத்துடன் ஆக்கும்போது அது வியப்பையும் ஈர்ப்பையும் ஒருங்கிணைத்துக் கவனம் பெற வைக்கும். தேங்காய்ச் சிரட்டையில் எளிமையாகச் செய்யப்படுகின்ற ஒரு பொருள்கூட, அதில் உள்ள கலை நுட்பத்தினால், கலைப்பொருளாக மாறிப் பெறுமதியடைகிறது. தாளில் வரையப்படுகின்ற - சுவரில் தீட்டப்படுகின்ற ஓவியங்கள் எல்லாம் அவற்றின் நுட்ப வெளிப்பாட்டினால் கலையாகின்றன. இங்கேதான் ஷோபாசக்தி என்ற கலைஞரின் திறனை நாம் பார்க்க முடியும். நாம் சந்தித்த, அறிந்த சம்பவங்களும் மனிதர்களும் இடங்களும் வேறொன்றாக - வியப்பளிப்பனவாக மாறும் - மாற்றப்படும் - வித்தை இது. அந்த நாட்களின் வண்ணமே மாறி விடுகிறது. இப்படி இவற்றைப் பொருத்தும்போது அது சடத்தனமாக இருந்து விடாமல், உயிருள்ள - உயரிய கலைப்பொருட்களாக மாறி விடுகின்றன. பலவகையான பொருட்களைப் பயன்படுத்தி உருவாக்கப்படும் Collage போல கதைகள் உண்டு. Collage - Technique of artistic creation. 'ரம்ழான்', 'Cross Fire' போன்றவை இதற்கு உதாரணம். இதற்கு அவரிமுள்ள படைப்புத்திறனும் புத்தாக்க விருப்புமே காரணமாகும். கூடவே, அவற்றைச் சொல்லும் விதத்தினாலும் (மொழிதலினாலும்) வாசிப்போரைத் தீவிரப்படுத்தி விடுகிறார். புதிதான மொழிதலையும் புதிய வடிவங்களையும் ஒவ்வொரு கதையிலும் அவர் பரீட்சித்துப் பார்ப்பது ஈர்ப்புக்கு இன்னொரு காரணம். 'எலிவேட்டை', 'அந்திக் கிறிஸ்து' எனப் பல கதைகள்...

ஆகவே ஷோபாசக்தியிடமுள்ள கதையாக்கத் திறன் (Creativity - Storytelling skills), கலை நுட்பம் (artistic technique), படைப்புச் செழுமை (creative richness),

மொழியின் உச்சமான சாத்தியங்களைப் பயன்படுத்திப் புனைவை நிகழ்த்திக் காட்டுதல் (and performing fiction using the highest possibilities of language) போன்றன கதைகளை வலிமையுடையனவாக மாற்றுகின்றன. இந்த ஆற்றலினால், இந்தக் காரணங்களினால் பலரும் அறிந்த சம்பவங்கள் கூட அவருடைய புனைவுத்திறனால், மிகச் சிறந்த கதைகளாகி, கலையாகி வெற்றியடைகின்றன. இதனால்தான் இலக்கியத்தில் அரசியலின் இடம் (செல்வாக்கு) குறித்து எதிர்மறையாக விமர்சிப்பவர்களும் ஷோபாசக்தியின் புனைவுகளைக் குறித்து உயர்ந்த மதிப்புடனே பேசுகின்றனர். இப்படித் தன்னுடைய புனைவாற்றலினால் தன்னையும் தன்னுடைய கதைகளையும் நிராகரிக்க முடியாத அளவுக்கு நிறுவி விடுகிறார் ஷோபா. இதன் வழியே தன்னுடைய அரசியலையும் வெற்றிகரமாக வாசக மனதிலும் வரலாற்றிலும் நிலைப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

ஷோபாசக்தி பயன்படுத்தும் அல்லது மேற்கொள்ளும் கதைத் தொழில் நுட்பம் அவருடைய புனைவுகளை அழகியலாக்கி, கலைப்பெறுமானத்தை ஏற்றி வெற்றியடையச் செய்கிறது எனக் கண்டோம். அவர் புனைவுகளில் முன்வைக்கின்ற அரசியலை, அரசியல் விமர்சனத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்களும் அவருடைய முதன்மையான வாசகர்களாக இருப்பதிலிருந்தே இதனைப் புரிந்து கொள்ளலாம். இதுதான் அவர் எதிர்பார்த்ததும் பெற்ற வெற்றியுமாகும்.

எழுத்தாளரின் நோக்கானது அவருக்குரிய சிறப்புப் பரப்பொன்றை இலக்காகக் கொண்டது. ஒவ்வொரு எழுத்தாளரிடத்திலும் இது இருக்கும். அவர்களுடைய தனித்தன்மைகளில் இந்த அம்சம் ஒன்றாகும். ஆனால், இது ஆளுக்காள், ஆளுமைக்கு ஆளுமை வேறுபடும். சிலரிடம் இது உச்சச் சிறப்பைக் கொண்டமைவதுண்டு. அவர்கள் தம்முடைய உள்ளத்தில் கொண்டிருக்கும் மானுட நேசிப்பையும் அதற்கான அறத்தையும் தம்முடைய எழுத்திலோ கலைப்படைப்பிலோ வெளிப்படுத்துவர். அல்லது அது அவற்றில் வெளிப்படும். அது அவர்களுடைய அகத்தின் ஒளியை இருளுள்ள பிராந்தியத்தில் பரப்புவதாகும். இருளின் அடர்த்தியில் நிகழ்வனவற்றையும் புலப்படச் செய்தல் - உணரச் செய்தல் இலக்கியத்தின் பண்பாகும். இதை ஷோபாசக்தி கவனத்திற் கொண்டிருக்கிறார்.

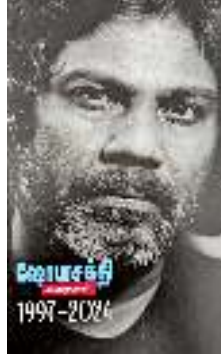
ஆகவே புனைவின் (கதைகளின்) வழியே விருப்பத்துக்குரியவற்றையும் விருப்பமற்றவற்றையும் என எல்லாவற்றையும் வரலாற்றில் நிலைபெறச் செய்து விடுகிறார் ஷோபாசக்தி. இது ஒரு முக்கியமான விடயம். இதை வெளியார் எவ்வளவுக்குப் புரிந்து கொள்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஈழத் தமிழர்கள் அதிகமாகப் புரிந்து கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதிலும் இந்தக் கதைகளோடு இணைந்த வாழ்வைக் கொண்டவர்களுக்கு இன்னும் கூடுதலான அதிர்வை இந்தக் கதைகள் உருவாக்கக் கூடியது.

1958-ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் நிகழ்த்தப்பட்ட இன வன்முறையைப் பற்றிய சேதியை 'கப்டன்' கதையில் உள்ள பொன்ராசா என்ற பாத்திரத்தோடு இணைத்துச் சொல்லி விடுகிறார் ஷோபா. இப்படி ஒவ்வொரு கதையிலும் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் நடந்த, நடத்தப்பட்ட ஏராளம் வரலாற்றுச் சேதிகளும் சம்பவங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. இரத்தமும் கண்ணீரும் அதிகமாகச் சிந்தப்பட்ட மிகக் கடினமான காலத்தின் எழுத்துச் சாட்சியங்கள் இவை என்பதால், இவற்றை அறிந்தோருக்கு, இவற்றோடு வாழ்ந்தோருக்கு இவற்றின் கனதி புரியும். இந்தக் கதைகள் எழுதப்பட்ட காலத்திலும் சரி, அதற்குப் பிறகு இப்பொழுது இவற்றை மீளப் படிக்கும்போதும் சரி, ஒவ்வொரு கதையும் பல்வேறு பாதைகளால் நம்மை அந்தக் காலத்துக்கும் களத்துக்கும் கொண்டு செல்கின்றன. அந்தப் பாதைகள் வாழ்வில் மறக்க முடியாத பல நூறு நினைவுக் கற்களைக் கொண்டவை. அவை வெறும் நினைவுக் கற்களல்ல; உயிரை வாட்டிய வாதைகளைக் கொண்ட உயிர்க்கற்கள். அதிலும் இந்தக் கதைகளைத் தனித்தனியாக வாசித்தபோது ஏற்பட்டதையும் விட, முழுக்கதைகளையும் வாசிக்கும்போது ஏற்படுகின்ற பதைப்பு உச்சமானது. உளச்சுமை கூடியது. நாம் சந்தித்துக் கடக்க முடியாமற் கடந்த கொலைகளும் அழிவும் அவமானங்களும் துக்கமும் அலைச்சலும் நெருக்கடிகளும் கதியற்ற வாழ்வுமாக இருந்ததொரு கொடுங்காலத்தை மீள எழுப்பிக் கொள்கின்றன. அப்படி அந்தக் காலம் உயிர்ப்பாக எழும்போது அது எப்படி நமக்கு முன்னும் நமக்குள்ளும் கொடும்பாம்பாக எழுந்தாடியிருக்கிறது என்ற பதைப்பும் அவமானமும் துக்கமும் கையறு நிலையுமான உணர்வு ஏற்படுகிறது. மறுநிலையில் அது வேறு விதமாகவும் தொழிற்படுகிறது. மக்களின் மீது அதிகார சக்திகளால் நிகழ்த்தப்பட்ட மாபெரும் கொடுமையை, அநீதியை, உலக மனச்சாட்சியின் மீது (அப்படியொன்று இருந்தால் அதன் மீது) வைத்து, நீதியைக் கோரும் பீடமாக வானுயர உயர்த்துகிறது.

03

ஷோபாசக்தியின் கதைகளை மேலும் புரிந்து கொள்வதற்கு அவற்றின் பின்னணிச் சூழலையும் வரலாற்றையும் அறிந்திருப்பது நல்லது. இந்தக் கதைகளை அந்தச் சூழலையும் அதற்குரிய வரலாற்றையும் திறந்து காட்டுகின்றனதான். இருந்தாலும் குறித்த பின்னணியைத் தெரிந்தால், அவற்றின் முக்கியத்துவம் என்ன என்பது கூடுதலாகப் புரியும்.

இலங்கை அரசு, இன ஒதுக்கலையும் ஒடுக்குமுறையையும் ஆட்சி முறையாகக் கொண்டது. 1948-க்குப் பிறகான சுதந்திர இலங்கையின் ஆட்சி

ஷோபாசக்தி கதைகள் (1997 - 2024)
விலை: ரூ. 1100 (இந்திய ரூபாய்);
வெளியீடு: கருப்புப் பிரதிகள்,
B 55 பப்பு மஸ்தான் தர்கா,
லாயிட்ஸ் சாலை, சென்னை 600 005
தொலைபேசி: +91 94442 72500
மின்னஞ்சல்:
karuppupradhigal@gmail.com

வரலாறு இதுவே. (இலங்கையின் அரசியலமைப்பே இனவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது; சிங்கள பௌத்தத்துக்கு முன்னிலை அளித்து, ஏனைய இனச் சமூகங்களைப் பின் தள்ளுவதாகும்). அந்த ஆட்சியின்போது மேற்கொள்ளப்பட்ட குற்றங்கள் சாதாரணமானவை அல்ல. மிகக் கொடூரமானவை; பாரதூரமானவை. அதை எதிர்த்து ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் மக்கள் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தனர். அந்தப் போராட்டத்தை அது ரத்தம் சிந்தச் சிந்தக் கொடூரமாக ஒடுக்கியது. இதனால் பல ஆயிரம் மக்கள் கொலையுண்டனர். பாதிக்கப்பட்ட மக்களோ லட்சக்கணக்கில். பல லட்சம் மக்கள் உலகமெங்கும் அகதிகளாகச் சிதறினர். இவற்றுக்கான நீதி விசாரணைகளும் நீதி வழங்கல்களும் உள்நாட்டில் அரசினாலும் நிகழவில்லை; சர்வதேச ரீதியாகவும் ஏற்படவில்லை. ஏற்பட்ட பாதிப்புகளைக் குறித்துப் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் தரப்பிலிருந்து தொடர்ந்து நீதிக்கான குரல்கள் எழுந்து கொண்டேயுள்ளன. எதிர்காலத்தில் கூட இந்த மக்களுடைய குரல்களுக்கான மதிப்புக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை துளிகூட இல்லை.

சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை, ஐ.நா.வின் மனித உரிமைகள் பேரவை போன்ற பேரமைப்புகள் எல்லாம் சம்பிரதாயபூர்வமாக அறிக்கைகளைச் சமர்ப்பிக்கும், பிரேரணைகளை நிறைவேற்றும் சிறுமையைச் செய்யும் அளவுக்குத் தேய்ந்து விட்டன. ஷோபாசக்தியின் எள்ளலான மொழியில் சொல்வதென்றால், இலங்கையில் உள்ள உள்ளூராட்சி சபைகளில் செய்யப்படுகின்ற (சர்வதேச சமூகத்தை நோக்கிய) அழுதுவடியும் பிரேரணைகளுக்கும் கீழான அளவில்தான் இவற்றின் தீர்மானங்களும் பிரேரணைகளும் உள்ளன. சிரித்து விடாதீர்கள். இதுதான் உண்மை. இந்த நிலையில், ஒரு பொறுப்புள்ள கலைஞராகவும் அறச் சீற்றமுள்ள மனிதராகவும் தன்னுடைய புனைவுகளினூடாக அதிகாரத் தரப்புகள் மேற்கொண்ட மக்கள் விரோதச் செயல்களின் நீதியின்மையை வரலாற்றில் நிலைபெறச் செய்து விடுகிறார் ஷோபாசக்தி. இந்த உலகம் இப்படித்தான் மோசமானதாக உள்ளது என்கிறார். இதை இந்தக் கதைகளைப் படிக்கும்போது தெளிவாக நாமும் உணர்ந்து விடுகிறோம்.

மனித வாழ்க்கையின் மேம்பாட்டுக்கும் சிறப்புக்குமாக மனித குலம் பல்லாயிரம் கண்டுபிடிப்புகளையும் பல கோடி உற்பத்திகளையும் செய்து கொண்டேயிருக்கிறது. தத்துவம், அரசியல், கலை, இலக்கியம், அறிவியல், சட்டங்கள், நிர்வாகங்கள் என்றெல்லாம் ஏராளமான ஏற்பாடுகள் உண்டு. இவையெல்லாம் இருந்தும் என்ன? கண்முன்னே ஒடுக்குமுறையும் அரசியற் பழிதீர்த்தலும் சுரண்டலும் புறக்கணிப்பும் கொலையும் இன அழிப்பும் ஆக்கிரமிப்பும் அகதியாக்குதலும் என்றுதானே உலகம் உள்ளது. இந்த வார்த்தைகளை எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது, காலாவில் அழும் குழந்தைளின் குரலும் விம்மும் அன்னையரின் விகம்பலும் கேட்கிறது. அங்கே கையறு நிலைக்குள்ளான தந்தையரின் கண்ணீரும் கொல்லப்பட்டவர்களின் இரத்தமும் கண்ணில் தெரிகிறது. இந்த நிலையில் உலகம் உய்வதும் மனித குலம் தளைத்தோங்குவதும் எப்படி?

ஷோபாசக்தி என்ற கலைஞரால் இதையெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அவர் எழுதுகிறார். அவரால் இயலக்கூடிய வழியில், அவருக்குத் தெரிந்த மொழியில். கதைகள்... கதைகள்... கதைகளாக... 'காணாமற்போனவர்', 'கண்டி வீரன்', 'மிக உள்ளக விசாரணை', 'அந்திக் கிறிஸ்து', 'பல்லிராஜா', 'ஆறாங்குழி'... எனப் பல பத்துக் கதைகளில் இதைச் செய்திருக்கிறார்.

ஷோபாசக்தியின் இந்தப் பழியுரை (பழிப்புரை) காலம் முழுவதும் அழியாதிருக்கும். ஆட்சித்தரப்பின், அதிகார அமைப்புகளின் முகத்திரைகளைக் கிழித்திருக்கும். பாதிக்கப்பட்டோரின் ஆன்மாவாகக் காலத்தில் ஒளிரும். போர் முடிந்திருக்கலாம். அதற்குப் பிறகு பல ஆண்டுகள் கடந்திருக்கலாம். இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்கு (நீதி மறுப்புக்கு) எத்தகைய தண்டனையும் தீர்வும் கிடைக்காமல் இருக்கலாம். இதைக் குறித்து உலகத்துக்கு எந்த அக்கறையும் இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால், அதையெல்லாம் எதிர்க்கும் - கேள்வி கேட்கும் தீர்க்கமுடைய குரலாக இருந்து, ஒரு ஓயாத சாட்சியாக எதிரொலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறார் ஷோபாசக்தி. இங்கே தீர்க்கமுடைய குரல் என்று ஷோபாசக்தியைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம், திரட்டப்படும் அரசியல் மற்றும் மனித உரிமைகள் தொடர்பான அறிக்கைகளையும் விட ஷோபாசக்தியின் கதைகள் (புனைவுகள்) வழியாக நிறுவப்படும் உண்மையும் அநீதிச் சித்திரங்களும் வலுவானவை; கூருள்ளவை; உயிர்ப்பானவை. இதுதான் கலையின் வெற்றியும் சாதனையுமாகும். இந்தக் கதைகள் இப்பொழுது வெவ்வேறு மொழிகளினூடாகப் பிற சமூகங்களில் பயணிக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றன. அப்படிப் பிற சமூகங்களில் பயணிக்கும்போது, அவை பெறுகின்ற இடமும் அவற்றின் குரலுக்குக் கிடைக்கின்ற மதிப்பும் அவை உருவாக்கும் அரசியல் விழிப்பும் தூண்டலும் அநீதியாளர்களுக்கு எதிரான இன்னொரு போர்முனையாகும்.

நிகழ்வுகளைக் கதையின் வழியாக நிலைபெறச் செய்தலில் ஷோபாசக்தி சிறப்பானவர் (Shobhasakthi excels at making events come alive through storytelling). இன்னொரு வகையாகச் சொன்னால், கதைசொல்லல் மூலம் முடிந்துபோன நிகழ்வுகளை உயிர்ப்பிப்பதில் ஷோபாசக்தி சிறந்து விளங்குகிறார் (Bringing past events to life through stories). என்பதால் ஷோபாசக்திக்கு வரலாற்றில் தனிச் சிறப்பிடம் உண்டு. அவருடைய கதைகளில் வரும் ஒவ்வொரு சம்பவங்களும் அழிக்கவே முடியாத வகையில் நிலைபெறுகின்றன. 'மாதா', 'F இயக்கம்', 'Cross Fire', 'ஆறாங்குழி' என ஒவ்வொரு கதையிலும் வரும் சம்பவங்கள்... யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு, அமைச்சர் மகேஸ்வரன் கொலை, மண்டைத்தீவுக் கொலைகள்... எனப் பல சம்பவங்கள்...

'போர் முடிந்து விட்டது. இனி வருவது அமைதிக்கான காலம்; அபிவிருத்தி யுகம்...' என்று அரசும் அதனுடைய ஆதரவாளர்களும் வெள்ளை போர்த்தலாம். நிகழ்ந்தவற்றை நீதியினாலும் மெய்யான கருணையினாலும் அன்பினாலும் அவணைப்பினாலும் தணிக்க முடியுமே தவிர, அதிகாரத்தினாலும் தந்திரங்களினாலும் அல்ல என்பதே ஷோபாசக்தியின் நிலைப்பாடு. வாசகர்களாகிய உங்களுடைய நிலைப்பாடும் அதுவாகவே இருக்கும். ஏனென்றால், எதையும் நீங்கள் எளிதில் கடந்து செல்ல முடியாது. அவை அப்படிக்கடந்து செல்லக் கூடியவையும் அல்ல என்பதே அவருடைய தீர்மானம். இதை மனதிற்கொண்டே அவற்றையெல்லாம் உயிர்ப்பிக்கிறார் ஷோபாசக்தி. இலங்கை அரசின் முன்பாக மட்டுமல்ல, அனைத்துக் குற்றவாளிகளின் முன்பும் இதைச் சொல்லி நிமிர்கிறார். இதுதான் கலைஞன் ஒருவனின் அழகும் சிறப்பும் முக்கியத்துவமுமாகும்.

எனவே ஷோபாசக்தியின் புனைவுகள், நிகழ்வுகளை அடிப்படையாக அல்லது ஆதாரமாகக் கொண்டவை என்று வகுத்துக் கொள்ளலாம். 'பல்லிராஜா', 'அந்திக் கிறிஸ்து', 'ஆறாங்குழி', 'வர்ணகலா'... போன்ற பல கதைகள் இந்த வகை. பல சம்பவங்களைக் கதைகளுக்குள் இணைத்துக் கொள்வது இன்னொரு வகை. 'குண்டு யானா' இதற்கு உதாரணம். இன்னொன்று, தாளாகவே நிகழ்வுகளைப் புனைந்து கொள்வது. 'மரச்சிற்பம்', 'கச்சாமி' போன்ற கதைகள் அப்படியானவை. ஆனால், எல்லாவற்றிலும் வாசிப்போர் எந்த வேறுபாடுகளையும் காண முடியாது. கதை உருவாக்கத்தையும் கதைக்கட்டமைப்பையும் (Story creation and story structure) ஷோபாசக்தி அப்படிச் செம்மையாகச் செய்து விடுகிறார்.

தொடரும்

கருணாகரன் <poompoom2007@gmail.com>

நேசன் மகதி கவிதைகள்

1. மண் சோறு

பாதைப் பிரச்சினை
தொடர்பான சண்டையில்
நீ சாப்படு
சோத்துல
மண்ணையா அள்ளிப்போட்டுச்சு
எம்புள்ளை என்று திட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள்
பக்கத்துவீட்டுக் கிழவி
எல்லைக்கான
இருநாடுகளின்
போரின் முகாமில்
மண்ணையே உணவாகத்
திறுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்
குழந்தைகள்.

முதலமைச்சர்கள்
மேடைக்கு வந்திறங்கும் இடம் வரை
முதல் நாளே போட்டுவிடுகிறார்கள் சாலைகள்!

கட்சிகளின் மாநாட்டில்
கொட்டையின் முகப்பை ஒத்து
போடப்படுகின்றன
பிரம்மாண்டப்பந்தல்கள்!

அமைச்சரின்
கார் நுழையாமல் இருக்க இருக்கிறது
கொட்டைகை!

கேரளாவில் பயணிக்கின்றன
சிலரின் மாடுகள்!

நவீன வசதிகளுடன்
பேருந்தில் வருகிறார்கள்
தலைவர்கள்

தார்ப்பாய் போர்த்தி
பாதுகாப்பாக
வந்திறங்குகிறது
டாஸ்மாக் சரக்கு வாகனம்!

மனையில் நனைந்து
முளைத்துக்கிடக்கின்றன
நெல்முட்டைகள்
கொள்முதல் நிலையங்களில்!

2. மழையும் மலை சாய்ந்த வாழ்வும்

ஜனாதிபதி சாமி கும்பிடப் போகுமிடத்தில்
வானூர்தி இறங்குதளம்
அமைக்கிறார்கள் உடனடியாக!

பிரதமர் பயணிக்க
எப்போதும்
தயாராக இருக்கிறது
தனி விமானம்!

நேசன் மகதி <nesanmahathi@gmail.com>

வளரி

● கே.எஸ்.சுதாகர் ஓவியம்: எட்வர்ட் முன்ச்

வேலைக்குச் சென்றவுடன் கன்ரீனில் இருக்கும் குளிரூட்டியில் எனது மதிய உணவை வைப்பதற்காகச் சென்றேன். அங்கே ஏழெட்டுப் புதியவர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். தொலைக்காட்சி தன்பாட்டில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தது. குளிரூட்டியில் உணவை வைத்துவிட்டுத் திரும்புகையில், கையடக்க ஸ்கேனர் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. தினமும் வேலை முடிவடைந்து வீட்டிற்குப் போகும்போது சார்ஜ் செய்வதற்காகப் போட்டுவிடும் கையடக்க ஸ்கானரை எடுத்துக் கொண்டு எனது அறைக்குச் சென்றேன்.

அறை, கட்டடத்தின் கடைத் தொங்கலில் இருந்தது. ஃபில்டர் (filter) தொழிற்சாலையின் நிர்வாகம், டிசைன், வடிகட்டும் அமைவைப் பரீட்சிக்கும் பகுதி என்பவை கட்டிடத்தின் முன் பகுதியிலும்; கன்ரீன், ரொயிலர், உடை மாற்றும் பகுதி என்பவை நடுப்புறமும்; இறுதியாக ஸ்ரோர் பகுதியும் இருக்கின்றன. எனது அறை மூன்று பக்கங்களும் கண்ணாடிகளினாலும் கிழக்குப்புறம் கொங்கிறீற்றினாலும் ஆனது. நான் அங்கே போனபோது சூரியன் கிழக்குப்புற ஜன்னலுக்குள்ளால் உள்ளே குதித்திருந்தான்.

“குட்மோனிங் ஜோன்...”

விற்பனை மேலாளரும் கொள்முதல் மேலாளருமான ஜோனிடமிருந்து பதில் வரவில்லை. அவர் கொம்பியூட்டருக்குள் முனையைச் சொருகியிருந்தார்.

கண்ணாடிக் கூண்டுக்குப் பின்புறமாக மார்க்கிரட் போர்க்லிஃப்ட் உடன் சறுக்கீஸ் விடத் தொடங்கியிருந்தார். அவர் சீமெந்துத்தரையில் நிரல்நிரலாக ஃபில்டர் பெட்டிகள் அடங்கிய பலற்களை அடுக்கும் காட்சி பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கும்.

கிழக்குப்புற ஜன்னலினூடாக வெளியே எட்டிப் பார்த்தேன். நான்கு டிரக் வண்டிகள் ஏற்கனவே வந்திருந்தன. நான் எனது இரண்டு கொம்பியூட்டர் திரைகளையும் இயக்கிவிட்டு, வந்திருந்த மின்னஞ்சல்களைப் பார்வையிட்டேன்.

பொதுவாக இரண்டு அல்லது மூன்று நிரல்களை மார்க்கிரட் அடுக்கி முடிந்ததும், நான் அவருக்கு

இடையூறு இல்லாமல் எனது வேலையைத் தொடங்கி விடுவேன். வேணியர் கலிப்பர், றுளர், கோ நோ கேஜ் எல்லாவற்றையும் எடுத்து மேசைமீது பரப்பி வைத்தேன். இன்று வரவிருக்கும் ஃபில்டர்களின் விபரங்கள் அடங்கிய பத்திரங்களையும் ஸ்கானரையும் ஒரு றொலிக்குள் எடுத்துக் கொண்டு அறையை விட்டு வெளியேறினேன்.

“என்ன மார்க்கிரட்... ஸ்ரோருக்கு கொஞ்சப் பேரைப் புதுசா எடுத்திருக்கினம் போல? கன்ரீனுக்குள்ளை கண்டனான்.”

“கொரோனா தணிய வேலை சூடு பிடிச்சிட்டுது. அதுதான் கஸ்சவலா கொஞ்சப்பேரை எடுத்திருக்கினம்.”

ஒவ்வொரு தொகுதியில் இருந்தும் மாதிரிக்கு ஒவ்வொன்று எடுத்து றொலிக்குள் போட்டுக்கொண்டு திரும்பும்போது, புதிதாக வேலைக்கு வந்தவர்கள் என்னை எதிர்கொண்டு விலத்தியபடியே ஸ்ரோருக்குள் நுழைந்தார்கள்.

நெடுநேரம் ஃபில்டர்களை அளவிடுவதாலும், கொம்பியூட்டருக்கு முன்னால் இருப்பதாலும் கண்களுக்குச் சோர்வு வந்துவிடுகின்றது. வெளியே சென்று சிறிது நேரம் உலாவிவிட்டு வருவதற்காகப் புறப்பட்டேன்.

அப்பொழுதுதான் அந்த அதிசயம் நடந்தது.

முயல்குட்டி போலத் துள்ளிக்கொண்டு வந்த ஒரு சிறுபெண், எங்கள் அறையின் முன்னே நின்று சற்று மூச்சு விட்டு, மீண்டும் துள்ளிக்கொண்டே சவர்க்கரையோரமாக ஓடினாள். அந்தப் பெண்ணின் சாயலில் யாரோ ஒருவரை நான் எனது வாழ்நாளில் சந்தித்திருக்கின்றேன். அல்லது எனக்குத் தெரிந்த ஒருவரின் மகளாகக்கூட இருக்கலாம். அவள் என்னதான் செய்கின்றாள் என்று பார்ப்பதற்காக அப்படியே நின்று கொண்டேன். ஒரே ஓட்டமாகப் போன அவள் ரொயிலற்றுக்குள் மறைந்தாள். இந்த முயல்குட்டித் துள்ளலை இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னரும் கண்டிருக்கின்றேன். எனது ஊகம் சரிதான். அசப்பில் நியோமி போலவே இருக்கின்றாளே!

காத்திருந்து வரும்போது அவள் பெயரைக் கேட்டேன்.

“வலறி...” என்று சொன்னவள், பின்னர் என்னைத் தெளிவாக்க V A L E R I E என ஒவ்வொன்றாக ஆங்கிலத்தில் எழுத்துக் கூட்டினாள். தொடர்ந்து, “நான் ஒரு பிலிப்பினோ” என அறிமுகம் செய்தாள். சப்பை உதட்டைத் திறந்து சிரிக்கும்போது கவர்ச்சியாக இருந்தாள். நாங்கள் இருவரும் கதைப்பதை தூரத்தில் இருந்தபடி ஸ்ரோர் மனேஜர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். வலறி விரைவாக நடையைக் கட்டினாள்.

ஐந்து அடிக்கும் குறைவான அந்த மஞ்சள் நிறத்து அழகி போவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன். கறுப்பு நிற காற்சட்டை அவளின் உருண்டு திரண்டிருந்த தொடைப்பகுதியை இறுகப் பற்றியிருந்தது. அவள் குதித்துக் குதித்து நடக்கும்போது, மேலாடையின் அடிப்பாகம் காற்சட்டையின் அடிப்பாகத்தைத் தொட்டுவிடத் துடித்தது.

அன்று வந்திருந்த ஃபில்டர் தொகுதிகளில், ஒரு தொகுதிக்கு ‘O’ ring இல்லாமல் இருந்தது. ஏறக்குறைய நூறு ஃபில்டர்கள் வரை வரும். ஜோனிடம் சொன்னபோது, தாய்வானில் இருந்த அதன் கொம்பனியுடன் கதைத்துவிட்டு, லோக்கலில் ‘ஓ ரிங்’ வாங்கித் தருவதாகச் சொன்னார். பின்னர் சிறிது நேரத்தில் என்னை அழைத்த ஜோன், “நாளைக் கூரியரில் வந்துவிடும்” என்றார்.

மறுநாள் காலைப் பத்து மணியளவில் ‘டொக்... டொக்’ என்று சத்தம் கேட்டது. முன்புறமாகக் கண்ணாடியைத் தட்டியபடி, தன்னிலும் பாதியளவு பெட்டி ஒன்றைச் சுமந்தவண்ணம் வலறி நிற்பதைக் கண்டேன்.

“குவாலிற்றி இஞ்சினியரைச் சந்திக்க வேண்டும்.”

“அது நான் தான்” என்று சொன்னதும் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“ஸ்ரோர் மனேஜர் சந்திக்கச் சொன்னார்.”

“கொஞ்ச ஃபில்டர்களுக்கு ஓ - ரிங் போட வேணும்.”

மாதிரிக்கு ஒரு ஃபில்டருக்கு ஓ - ரிங் போட்டுக் காட்டினேன்.

கண்ணாடி அறைக்கு முன்னாலே இருந்த மேசைக்குப் பக்கத்தில் நின்று, ஃபில்டருக்கு ஓ - ரிங் போடுவதும், என்னைப் பார்ப்பதுமாக நின்றாள் வலறி. கூட்டத்தோடு நிற்கும்போது கலகலப்பாக இருந்தவள், தனிமைப்படுத்தப் பட்டபோது கவலையுடன் நின்றாள்.

வலறி ஓ - ரிங்கை சரியாகப் போடுகின்றாளா எனப் பார்த்து வரச் சென்றேன். கதை குடுத்தேன்.

“வலரி... உமக்கு இப்ப என்ன வயசாகுது? பார்த்தால் படிக்கிற பிள்ளைபோலத் தெரிகின்றதே!”

“ருவன்ரி ஃபோர் சேர்.”

“இதுதான் உனது முதல் வேலையா?”

“ஆமாம். இதற்கு முன் பிலிப்பைன்ஸில் இருந்தேன்.”

“நீர் ஒஸ்ரேலியாவில் பிறந்து வளர்ந்தனீர் என்றல்லவா நான் நினைத்தேன்.”

“இங்கே மெல்பேர்னில்தான் தான் பிறந்தேன். ஆனா வளர்ந்தது பிலிப்பைன்ஸில். இரண்டு வயதிலேயே அங்குப் போய் விட்டேன்.”

“பிலிப்பைன்ஸில் உனக்கு யார் யார் எல்லாம் இருக்கின்றார்கள்?”

“ஃபமிலி.”

“ஃபமிலி” என்று ஒற்றை வார்த்தையில் யார் யாரெல்லாம் அடங்குவார்கள் என மனம் கணக்குப் போட்டது. இவள் வேறு யாரோ பெண் என நினைத்துக் கொண்டு கதையை நிறுத்திக் கொண்டேன்.

அரை மணி நேரத்தில் வேலையை முடித்துவிட்டு மீண்டும் கதவைத் தட்டினாள்.

“உனது ஃபமிலியில் யார் யார் எல்லாம் இருக்கின்றார்கள்?”

“நான் பிறந்து சில மாதங்களிலே அப்பாவும் அம்மாவும் பிரிந்துவிட்டார்கள்.”

அவளை அழைத்து என் அருகேயிருந்த கதிரையில் உட்கார வைத்தேன்.

“இருவருக்கும் போதைப்பழக்கம் அதிகமாக இருந்ததால் நான் சின்னம்மாவுடன் வளர்ந்தேன். அப்பறம் அப்பா இறந்து போய்விட்டதாக அம்மா சொன்னார். நான் ஒருபோதும் என் அப்பாவைப் பார்த்ததில்லை.”

“இப்போ அம்மா எங்கே இருக்கின்றார்?”

“வில்லியம்ஸ்ரவுண் ‘நீஹபிலிரேஷன்’ சென்ரரில்... போதைப்பொருள் அதிகமாகப் பாவித்ததால் இனிமேல் அம்மா அங்குதான் இருக்க வேண்டும்.”

“உன்னுடைய அம்மாவின் பெயர் நியோமி தானே!”

“எப்படித் தெரியும் சேர்?”

“நானும் நியோமியும், இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர் இங்கே மெல்பேர்னில் ஒன்றாகப் படித்தோம்.”

“ஓ...” ஆச்சரியத்தில் மூழ்கிப்போனான் வலறி.

“இந்தவார இறுதியில் அம்மாவைச் சந்திப்பேன். அப்போது உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றேன்.”

“நானும் அம்மாவைப் பார்க்க வருகின்றேன்.”

வலறி மகிழ்ச்சியடைந்தாள். மகிழ்ச்சியில் ஒரு துளி கண்ணீர் என் காலின் முன்னே வந்து விழுந்தது. அது என்னை இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் இழுத்துச் சென்றது.

அப்பொழுது ஊரில் பன்னிரண்டு வரை படித்துவிட்டு வெட்டியாகப் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தேன். நாட்டுப் பிரச்சினைகளால் பயந்துபோயிருந்த அப்பா, அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்த தனது தங்கையின் வீட்டிற்கு என்னைப் படிப்பதற்காக அனுப்பி வைத்தார். நான் மாமி வீட்டில் தங்கியிருந்து விக்டோரியா பல்கலைக்கழகத்தில் தகவல் தொழில்நுட்பம் பயின்று கொண்டிருந்தேன். படித்துக்கொண்டு பகுதி நேரமாக வேலைகளுக்குப் போனேன். என்மேல் பரிதாபம் கொண்ட மாமி எனக்கொரு பழைய கார் வாங்கித் தந்தார்.

என்னுடன் யூனியில் படித்தவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் பதினெட்டுப் பத்தொன்பது வயதினராக இருந்தார்கள். நான் அவர்களைவிட நாலைந்து வயதுகள் மூத்தவனாக இருந்தேன்.

ஒரு நீண்ட வீதியின் ஒரு புறம் பல்கலைக்கழகத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்டு இருந்தது. மறுபுறத்தில் குடிமனைகள் இருந்தன. அந்த வீடுகளின் உரிமையாளர்களில் சிலர், தமது வீடுகளைப் பகுதியாகவோ அல்லது முழுமையாகவோ பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலும் மாணவர்களுக்கு வாடகைக்கு விட்டிருந்தனர். பல்கலைக்கழக கட்டடத்தின் முன்புறத்தில் பெரியதொரு

கார்த்தரிப்பிடம் இருந்தது. பின்புறம் காடு போன்று விரிந்த இயற்கை நிலப்பரப்பு இருந்தது.

முதலாம் ஆண்டில் படிக்கும்போதே நியோமியைச் சந்தித்துவிட்டேன். நியோமி பார்ப்பதற்கு பாவைப்பிள்ளை போல இருப்பாள். அந்தக் கிறிஸ்ரல் பொம்மை தன் நுனிநாக்கு ஆங்கிலத்தில் வகுப்பறையைக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தாள். எனக்கு விரிவுரைகள் ஒன்றும் புரியவில்லை. விரிவுரையாளர்களின் வேகத்துக்கு ஈடுகொடுத்து எழுத முடியாமல் இருந்தேன். மாணவர்கள் கதைப்பதும் பெரிதாக விளங்கவில்லை. நியோமி தான் எனக்குக் கொஞ்சம் உதவி புரிந்தாள். தன்னுடைய குறிப்புகளைப் பார்த்து எழுதத் தருவதும், புரியாதவற்றை விளங்கப்படுத்தவும் செய்தாள். நான் எந்த நேரமும் நியோமிக்குப் பின்னாலும் முன்னாலும் திரியலானேன். அதுபற்றி அவள் எந்த முறைப்பாடும் சொல்வதில்லை.

பாடங்களைப் பொறுத்து வெவ்வேறு அறைகளுக்குச் செல்லவேண்டி இருந்தது. புரோகிராமிங், மல்ரிமீடியா போன்ற பாடங்களுக்குக் கொம்பியூட்டர் இருந்த அறைகளுக்கும், கொம்மினியுக்கேஷன் ஸ்கில் படிப்பதற்கு பல்கலைக்கழகத்தின் பின் தொங்கலில் அமைந்த வகுப்பறைக்கும் போகவேண்டி இருந்தது. கொம்மினியுக்கேஷன் ஸ்கில் மதியம் கடந்த வேளைகளில் நடப்பதாலும், பின்புறமிருந்த மரங்களிலிருக்கும் பறவைகளின் தாலாட்டினாலும், ஒன்றுமே புரியாததினாலும் அனேகமாக வகுப்பில் தூங்கிப் போனதுண்டு.

அப்படிப்பட்ட ஒரு நாளில், வகுப்பறைக் கண்ணாடி ஜன்னல்மீது வந்து விழுந்த ஒன்று, பலரின் தூக்கத்தைக் கெடுத்து திடுக்கிட வைத்தது. வெளியே சென்று பார்த்த விரிவுரையாளர் வரும்போது கையில் ஒரு பூமராங்குடன் வந்தார். அன்றுதான் நான் முதன்முறையாக ஒரு பூமராங்கைப் பார்த்தேன். பின்னாலே றிசேவ் பகுதியில் விளையாடுபவர்கள் பிழையாகப் பூமராங்கை எறிந்ததால் அது திசை மாறி இங்கே வந்துவிட்டதென விரிவுரையாளர் விளக்கம் தந்தார். பின்னர் பூமராங்கில் எழுதிக் கிடந்த ‘ஜேம்ஸ்’ என்ற பெயரை உரத்து வாசித்துவிட்டு மேசைமீது அதனை வைத்தார்.

வகுப்பு முடிந்ததும் விரிவுரையாளரிடம் கதைத்து, ‘அது தனது நண்பனுடையது’ என நியோமி பெற்றுக் கொண்டாள். தனது புத்தகங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு, பின்புறமாகவுள்ள ஒற்றையடிப்பாதை வழியே றிசேவ் நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள். அன்றைய நாளின் இறுதி வகுப்பு அதுவென்பதால் நானும் வீட்டுக்குப் புறப்படத் தயாரானேன்.

நியோமி எங்குதான் செல்கின்றாளென்ப பார்த்துக் கொண்டு வகுப்பறை வாசலில் நின்றேன். தொலைதூரம் சென்றதும் திரும்பிப் பார்த்த நியோமி, நான் அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டதும் உள்ளே

வரும்படி கையை அசைத்தாள். நான் அங்குப் போய்ச் சேரும் வரைக்கும் நிலத்தில் குந்திக் கொண்டிருந்தாள்.

ஹ்றையடிப் பாதை என்பதால் அவளை முன்னாலே போகவிட்டு, பின்னாலே நான் நடந்தேன். பற்றைகளும் மரக்கொப்புகளும் குண்டும் குழியும் நடையின் வேகத்தை நிதானப்படுத்தின. அவளின் நடைக்குத் தகுந்தாற்போல் பாதையும் வளைந்து போனது. அவளின் பின்னழகு ஆடி ஆடி ஆசை காட்டியது. எனது கள்ளத்தனத்தை அறிந்த நியோமி, “விரைந்து வா...” என்று சத்தமிட்டாள்.

வளைந்து வளைந்து போக்குக் காட்டிய பாதை இறுதியில் ஆளரவமற்ற வெளி ஒன்றில் மிதந்தது. வெளியைச் சுற்றி இயூக்கலிப்ரஸ் மரங்கள் குடை விரித்திருந்தன.

“அவர்கள் போய் விட்டார்கள்” என்றாள் நியோமி.

“யார் அவர்கள்?”

“மூன்றாம் வருடம் சிவில் எஞ்சினியரிங் செய்கின்றார்கள். எனக்கு ஜேம்ஸ் இருக்கும் இடம் தெரியும். ஜேம்ஸ் என்னுடைய நாட்டவன் தான். விருப்பம் எண்டா என்னுடன் வா... நான் உனக்கு அவர்களை அறிமுகம் செய்கின்றேன்.”

என்னை முன்னாலே தள்ளிவிட்டு, “இந்தத் தடவை நீ முன்னாலே போ...” என்று சொல்லிச் சிரித்தாள்.

இடையில் என் தோள்களை இறுகப் பிடித்து, “இதிலேயே நிற்குகொள். சீக்கிரம் வந்துவிடுவேன். யாராவது வந்தால் கூவென்று சத்தம் போடு” சொல்லிவிட்டு தன்னுடைய பொருட்களை என்னிடம் தந்தாள். பின்னர் முயல்போலத் துள்ளிச் சென்று மரமொன்றின் பின்னால் ஒதுங்கினாள். அவள் குந்தி இருந்து ஆடையை நீக்குவது தெரிந்தது. நான் வேறுபுறம் திரும்பி ஆராவது வருகின்றார்களா எனப் பார்வையைச் செலுத்தினேன். சிறிது நேரத்தில் திரும்பி வந்த அவள், “சரி போகலாம்” என்றாள்.

பல்கலைக்கழகத்திற்கு முன்னால் இருந்த வீதியின் கடைத்தொங்கலில் அவர்களின் வீடு இருந்தது. வீட்டை அண்மிக்கும்போது ஆரவாரம் கேட்டது. அங்கே பலரும் காட்ஸ், கரம்போர்ட் போன்ற உள்ளக விளையாட்டுகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னை அவர்களுக்கு நியோமி அறிமுகம் செய்தாள். நான் அவர்களுடன் ஐயக்கியமானேன்.

“ஓவ்வொரு வெள்ளி இரவும் இங்கே பலரும் சந்திப்பார்கள். இன்று இரவு நீங்கள் வந்து பாருங்கள். உங்களுக்குப் பிடிக்கும்” என்றான் ஜேம்ஸ்.

அதன் பின்னர் வெள்ளிக்கிழமைகளில் நானும் அங்கே பிரசன்னமானேன்.

விரிவுரைகள் இல்லாத வேளைகளில் நானும் நியோமியுடன் றிசேவ் பகுதிக்குச் சென்று வந்தேன்.

அங்கே பெரும்பாலும் பந்து அல்லது பூமராங் எறிந்து விளையாடுவோம்.

பூனியில் பயிலும் திருடப்பட்ட தலைமுறையைச் சார்ந்த நண்பன் ஒருவன் எங்களுக்கு ‘மல்கா’ மரத்தினால் செய்யப்பட்ட நிஜ பூமராங்கை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். அதுவரையிலும் பிளாஸ்டிக்கினால் செய்யப்பட்ட பூமராங்கையே நாங்கள் எறிந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். அவனுடன் கதைத்ததில் பூமராங் பற்றிச் சில புதிய தகவல்களை அறிந்து கொண்டேன். இலக்கைத் தாக்காத எல்லா பூமராங்குகளும் திரும்பிக் கைக்கு வந்துவிடும் என்பதையும், கங்காருக்களை வேட்டையாடப் பாவிக்கப்படும் பூமராங் இலக்கைத் தாக்குவதுடன் நின்றுவிடும் என்பதையும், பறவைகளைத் தாக்கும் பூமராங் இலக்கைத் தாக்கிவிட்டு திரும்பியும் வரும் என்பதையும் அறிந்து கொண்டேன்.

200 வருடங்களுக்கு முன்னர், இந்தியாவில் தமிழ்நாட்டில் ஆங்கிலேயரைக் கதிகலங்க வைத்த வளரி, பல பேரை ஒரே நேரத்தில் தாக்கவல்லது. அது இரும்பினால் செய்யப்பட்டது. வளரியைக் கண்டு அஞ்சிய ஆங்கிலேயர் அதை அப்போது தடை செய்திருந்தார்கள்.

அந்த வளரி எப்படி பூமராங்காக அவுஸ்திரேலியாவிற்கு வந்தது?

மனிதன் இடம்பெயர்ந்த வரலாற்றைத் தான் இந்தப் பூமராங் சொல்கின்றதா?

ஒருமுறை விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது, “பூமராங்கிற்கு உனது மொழியில் என்ன பெயர்?” என்று நியோமி கேட்டாள்.

“வளைதடி அல்லது வளரி” என்று நான் சொன்னபோது, அவள் ‘வளரி’ என்ற சொல்லைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“வலறி... வலறி... எங்கள் மொழியில் வலறி என்று பெண் குழந்தைகளுக்குப் பெயர் வைப்போம். உனக்கு ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தால் வலறி என்ற பெயரை நீ வைத்துக்கொள். எனக்கு ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தால் நானும் வலறி என்று வைத்துக் கொள்கின்றேன்.” சொல்லிவிட்டு நியோமி கெக்கட்டம் போட்டுச் சிரித்தாள்.

“எங்களுக்கு...” என்று நியோமி சொல்லாதது எனக்குப் பெருங்கவலையாக இருந்தது.

ஜேம்ஸ் போன்றவர்களுடன் சேரவேண்டாமெனச் சில நண்பர்கள் எனக்கு அறிவுரை சொன்னார்கள். ஜேம்ஸ் போதைக்கு அடிமையாகி இருந்ததை காலப் போக்கில் நானும் கண்டுகொண்டேன். இருந்த போதிலும் நியோமியைச் சந்திக்கும் ஆசையில், வெள்ளிக்கிழமைகளில் நான் அவனது இருப்பிடத்திற்குச் சென்று வந்தேன்.

முதலாம் வருடப் பரீட்சை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு முன்னர் றிசேவ் பகுதியில் நாங்கள் அனைவரும் சந்தித்துக் கொண்டோம்.

அன்று நான் எறிந்த வளைதடி எனது கைகளுக்குத் திரும்பி வந்தபோது, காயப்பட்ட பறவை ஒன்றின் இறகு ஒன்று அதில் ஒட்டியிருந்தது. முதன்முறையாக எனது இலக்கு ஒன்று பறவையைத் தொட்டிருந்தது கண்டு மகிழ்ச்சியுற்றேன்.

அன்று முழுவதும் அந்த அடிபட்ட பறவையைத் தேடி காடு கரம்பை எல்லாம் அலைந்து திரிந்தோம். இறந்திருந்தால் அந்தப் பறவை கிடைத்திருக்கும். அது அடியை வாங்கிக் கொண்டு தப்பி ஓடிவிட்டது என்று நண்பர்கள் சொன்னார்கள்.

பரீட்சை முடிந்த அன்று இரவு ஜேம்ஸ் வீட்டில் அமர்க்களமாகப் பார்ட்டி நடந்தது. அந்த விருந்து எங்கள் எல்லோரின் வாழ்க்கையையே புரட்டிப் போட்டது.

அன்று ஆண், பெண், சீனியர், யூனியர் என்ற பேதமின்றி எல்லாரும் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். குடி வெறியில் கத்துவதும் உளறிப் பாடுவதும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. சிலர் வாத்தியக் கருவிகளைக் கன்னாபின்னாவென்று தட்டி வேண்டுமென்றே சத்தமெழுப்பினார்கள்.

ஜேம்ஸ் வீட்டிற்குப் பக்கத்து வீட்டில் ஒரு ஜப்பான் தேசத்துப் பெண் இருந்து படித்து வந்தாள். அவளுக்குப் பரீட்சைகள் இன்னமும் முடியவில்லை. அவள் ஒரு தடவை இவர்கள் வீட்டுக் கதவைத் தட்டி முறைப்பாடு செய்தாள். “சத்தத்தைக் குறைத்து உங்கள் பார்ட்டியைக் கொண்டாடுங்கள். இல்லாவிட்டால் பொலிசில் முறையிடுவேன். எனக்கு இன்னும் இரண்டு பரீட்சைகள் இருக்கு” என்றாள் அவள்.

“நல்லா முறையிடு” என்று சொல்லிக் கொண்டே இவர்கள் மேலும் சத்தப் போட்டார்கள். நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. சிலர் தரையில் சரியத் தொடங்கியிருந்தார்கள். ஜேம்ஸின் கண்கள் இரத்தச் சிகப்பில் மிழங்கின. வார்த்தைகளும் ஏடாகூடமாக வந்துகொண்டிருந்தன. அவன் போதைவஸ்து பாவித்துவிட்டானெனப் புரிந்தது. நியோமி கூடக் கிளாசிற்குள் ஊற்றி ஊற்றிக் குடித்துக் கொண்டே இருந்தாள். நானும் தள்ளாடத் தொடங்கிவிட்டேன்.

திடீரென்று இருக்கையை விட்டு எழுந்த ஜேம்ஸ், நியோமியின் அருகில் சென்று அவளைத் தன் மடி மீது இருத்தி வைத்துக் கொஞ்சத் தொடங்கினான். நியோமி எந்தவித மறுப்புமின்றி சினுங்கத் தொடங்கினாள். நான் திகைத்துப் போனேன். திடீரென்று அது நடந்ததால் எனக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. அவர்கள் இருவரையும் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். எனது பார்வையைக் கண்டுவிட்ட நியோமி, ஜேம்ஸின்

காதிற்குள் ஏதோ முணுமுணுத்தாள். அவன் ஒரு குழந்தையைத் தூக்குவது போல அவளைத் தூக்கி, தள்ளாடியபடியே தனது அறை நோக்கிச் சென்றான்.

எனக்கு அழகையுடன் ஆத்திரம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. கண்களை மூடிக்கொண்டு சில நிமிடங்கள் குனிந்தபடி இருந்தேன். கோபம் கொப்பளிக்க உடல் பதட்டப்பட்டுக் கொண்டது.

ஜேம்ஸும் நியோமியும் காதலர்களா? என்னால் நம்ப முடியவில்லை. நான் ஒரு வெகுளிப்பையனாக இவ்வளவு காலமும் இருந்து கொண்டதையிட்டு என்னையே நான் நொந்து கொண்டேன். இருதயம் வேகமாக அடிக்க, உடம்பு வியர்வை வெள்ளத்தில் நனைந்தது. அருகேயிருந்த எனது கிளாசைத் தூக்கி மிகுதியை மடக்கெனக் குடித்தேன். ஏதோ தீப்போல் உடம்பெல்லாம் பற்றி, நாடி நரம்பெல்லாம் படர்ந்து ஊடுருவி, அப்படியே ஆகாசத்தில் மிதப்பது போல உடம்பு பரவசம் கொண்டது. கண்ணை மூடி இருந்த வேளையில் யாரோ எதையோ எனது கிளாசிற்குள் கலந்துவிட்டார்கள்.

திடீரென அகரப் பலங்கொண்டு அருகே இருந்த கதிரையைத் தூக்கிப் பிடரென நிலத்தில் அடித்தேன். அடித்த வேகத்தில் நிலை தடுமாறி நிலத்தில் வீழ்ந்து கொண்டேன். சுற்றி இருந்தவர்கள் என்னைப் பார்த்துக் கெக்கட்டம் போட்டுச் சிரித்தார்கள். “உனக்கு நியோமி என்றால் அவ்வளவு இஸ்டமா?” ஒருவன் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டான். அவர்களை முறைத்துப் பார்த்தபோது, அனைவரும் பல உருவங்களாகத் தெரிந்தார்கள். எனக்கு அங்கிருக்கப் பிடிக்கவில்லை.

“நான் வீட்டிற்குப் போகின்றேன்.” சொல்லிவிட்டுப் புறப்படத் தயாரானேன்.

மெதுவாகக் காப்பற் தரையிலிருந்து எழுந்து, சுவரைப் பிடித்துத் தடவியபடியே சிறுநீர் கழிப்பதற்காக ரொயிலற் நோக்கிச் சென்றேன். உபாதை நீக்கி மீண்டும் ஹோலிற்கு வரும்போது, ஜேம்ஸின் அறைக்கதவு சாதுவாக நீங்கியிருப்பது கண்டேன். உள்ளே துலாம்பரமான வெளிச்சத்தில் ஜேம்ஸ் நிலத்திலும் நியோமி கட்டிலிலும் கிடந்தார்கள். இருவரது உடம்பிலும் ஒரு பொட்டுத்துணி கூட இருக்கவில்லை. அவர்களின் ஆடைகள் ஒரு மூலையில் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. காலால் ஜேம்ஸைத் தட்டிப் பார்த்தேன். உடம்பில் அசைவில்லை. வெறி முற்றி இன்னோர் உலகத்திற்குள் அவன் நுழைந்துவிட்டிருந்தான். காலால் அவனுக்கு ஒரு உதை விட்டேன். நியோமியின் உடலில் சிறு அசைவு தென்பட்டது. எதையோ புலம்பியபடி இரண்டு உலகத்திற்குள் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் மெதுவாக அறையின் லைற்றை அணைத்தேன்.

அப்போது வீட்டு முகப்புக்கதவு மீண்டும் தட்டப்படும் ஓசை கேட்டது. கதவை மெதுவாக நீக்கிவைத்து ஹோலிற்குள் என்ன நடக்கின்றது எனப் பார்த்தேன்.

அதே ஜப்பானியப் பெண் தான். யாரோ ஒருவன் கதவைத் திறக்க, உள்ளே வந்து சத்தமிட்டாள். இந்தத் தடவை அவள் சத்தமிடுவதை அவர்கள் அனுமதிக்கவில்லை. ஒருவன் அவளது வாயைப் பொத்த, மற்றவன் அவளின் இடுப்பைப் பிடித்துக் குறஇழுவையாக உள்ளே இழுத்துக் கதவை மூடினான்.

வேட்டை தொடங்கியது. பொத்திய வாயிற்குள்ளால் உளறல் சத்தமும், மூச்சு திணறும் ஓசையும் விட்டு விட்டுக் கேட்டது. வேட்டை நாய்களின் ஆர்ப்பரிப்பும் கோழிக்குஞ்சின் கேவலும் தொடர்ந்தது.

சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் ஓவென்று கதறியபடி நிர்வாணக்கோலத்தில் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே ஓடினாள் அந்த ஜப்பானியப்பெண்.

தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு வினாடியும் எதுவும் நடக்கலாம். ஓடு என்று மனம் உந்தித் தள்ளியது. யாரும் பார்க்காத வேளையில் அங்கிருந்து வெளியேறி, காரையும் எடுத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குப் போய்விட்டேன்.

ஜேம்ஸ் வீட்டில் நடந்தவற்றை ஒன்றும்விடாது மாமா மாமியிடம் சொன்னேன். மாமாவின் உறவினர் ஒருவர் டாக்டராகப் பெரும் செல்வாக்குடன் அப்பொழுது இருந்தார். அவருடன் தொலைபேசியில் குசுகுசுத்துக் கதைத்த மாமா, சற்று நேரத்தில் அவருடன் கதைக்கும்படி தொலைபேசியை என்னிடம் நீட்டினார். அவர் என்னுடன் உரையாடத் தொடங்கினார்.

“சம்பவம் நடந்த நேரத்தில் நீ அங்கே இருந்தாயா?”

“நான் அப்போது இன்னொரு அறையில் இருந்தேன்.”

“சரி நான் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொள்கின்றேன்.”

பொலிஸ் வந்து அங்கிருந்த எல்லாரையும் வாகனத்தில் ஏற்றிச் சென்றார்கள் என மறுநாள் அறிந்தேன். பல வாரங்களாக அந்த வழக்கு இழுபறிப்பட்டது. அந்த ஜப்பானியப் பெண் அவர்களில் நான்கு பேரை அடையாளம் காட்டியதாகவும் - அவளை நேப்பிங் செய்தவனுக்கு ஆறு வருடங்கள் சிறைத்தண்டனையும் மற்றும் அதற்குத் துணை போன இருவருக்கு இரண்டு வருடங்கள் சிறைத்தண்டனையும் கிடைத்தது. ஜேம்ஸும் நியோமியும் வேறு அறையில் இருந்ததனால் எச்சரிக்கை செய்து அனுப்பப்பட்டார்கள்.

அதன் பின்னர் சம்பந்தப்பட்ட அனைவரும் பிரிந்து வேறுவேறு திசைகளில் சென்றுவிட்டோம். என்னைப் பெரியதொரு ‘தத்து’ கழிந்தது என்று சொல்லி, அவுஸ்திரேலியாவின் இன்னொரு மாநிலமான பிறிஸ்பேர்ன் சென்று, அங்குள்ள பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பதற்காக மாமி அனுப்பி வைத்தார். எனது அடுத்த இருபத்தைந்து வருடங்களும் பிறிஸ்பேர்னில் கழிந்தது. அந்தக் காலப்பகுதியில் நான் ஒருபோதும்

மெல்பேர்ன் சென்றதில்லை. மாமி குடும்பத்தினர் அவ்வப்போது வந்து என்னைப் பார்த்துச் செல்வார்கள்.

முப்பது வயதில் புதிய உறவும் பொறுப்புக்களும் கைகூடியது.

மெல்பேர்னிற்கு வேலை இடமாற்றம் கிடைத்துச் சென்றபோது, அங்கே எல்லாமே எனக்குப் புதிதாக இருந்தது.

ஈனிக்கிழமை காலைப் பத்து மணியளவில் ‘நீஹபிலிரேஷன்’ சென்ரரைச் சென்றடைந்தேன். அந்தக் கட்டடத்திற்கு முன்னால் இருந்த பெரிய விருட்சம் போன்ற மரமொன்றின் கீழ் வலறி என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

நீஹபிலிரேஷன் சென்ரர் மெல்பேர்னின் ஒரு அந்தலையில் கடற்கரையை அண்மித்து இருந்தது.

அறைக்குள் மெல்லியதாக நறுமணம் வீசியது. வலறி முன்னதாகவே வந்து அம்மாவின் அறையைச் சுத்தம் செய்திருந்தாள். நியோமியை என்னால் அடையாளம் காண முடியவில்லை. கூன் விழுந்த முதுகும் துருத்திய கழுத்து எலும்புகளும் அவளின் முழுநீள வெள்ளை நிற ஹவுனுக்குள்ளால் தள்ளிக்கொண்டிருந்தன. குழி விழுந்த கண்ணங்கள் போய், குழிக்குள் விழுந்த கண்களாக, அவளின் உடலை இப்பொழுது நோய் தான் இயக்கிக் கொண்டிருந்தது.

வலறி என்னைப் பற்றி முன்னரே எல்லாம் சொல்லியிருந்ததால் எனது வருகை நியோமிக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை. தன் பொக்கை வாயைத் திறந்து சிரித்தாள். சிரிப்பில் வேதனை தெரிந்தது. அந்நாளில் இடுப்பு வரை படர்ந்திருந்த கூந்தல், இன்று தொடர்ச்சிணுங்கி போல் கழுத்துவரை சுருங்கியிருந்தது.

முன்னாலே இருந்த இருக்கையைக் காட்டி என்னை அமரும்படி சைகை செய்தாள்.

“வலறி... நீயும் இரு...” பற்கள் இல்லாததால் அவளின் பேச்சு உளறுவது போல் இருந்தது.

ஆனால், வலறி இருக்கவில்லை. தொடர்ந்தும் நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

சற்று நேரம் பொறுமையாக என்னைப் பார்த்தபடி இருந்தாள் நியோமி.

“கடைசியாக நீ எறிந்து விளையாடிய பூமராங்கை இன்னமும் வைத்திருக்கின்றாயா?”

நான் ‘ஆம்’ என்று தலையாட்டினேன். அவள் விட்ட இடத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கின்றாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

“அதுக்குப் பிறகு நடந்தவை எல்லாவற்றையும் நீ அறிந்திருப்பாயென நினைக்கின்றேன்.”

“சிலவற்றை அறிந்துகொண்டேன். ஆனா எது உண்மை எது பொய் என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை!”

“அதை நீ தான் சொல்ல வேண்டும்.”

அவளின் அந்த வார்த்தைகளினால் நான் திடுக்கிட்டேன்.

“உலகத்திலே சிலர் நல்லவர்களாகவே வாழ்ந்துவிட்டுப் போய்விடுகின்றார்கள். அவர்களாகச் சொன்னாலொழிய, அவர்களுக்குள்ளை ஒழிஞ்சு கிடக்கிற இரகசியங்கள் உலகத்துக்குத் தெரியப் போவதில்லை.” நியோமி என்னையும் வலறியையும் மாறிமாறிப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னாள்.

“நான் பக்கத்தில் இருக்கின்ற கடைக்குப் போய்விட்டு வருகின்றேன். நீங்கள் நீண்ட நாட்களின் பின்னர் சந்திக்கின்றீர்கள். மனம் விட்டுக் கதையுங்கள்.” சொல்லிவிட்டு வலறி புறப்பட்டுக் கொண்டாள்.

“வலறி பிறந்து எட்டு மாதங்களில் நாங்கள் இருவரும் பிரிந்துவிட்டோம். ஜேம்ஸ் இப்போது இல்லை என்பது உனக்குத் தெரியுந்தானே! நாங்கள் பிரிந்து நான்கு வருடங்களில் ஜேம்ஸ் இறந்துவிட்டான்.”

“நீங்கள் இருவரும் பிரிந்ததை நான் அறிந்திருந்தேன். ஆனா எதற்காகப் பிரிந்தீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“சொல்கின்றேன் கேள்... அவனுக்குப் போதை ஏறும் போதெல்லாம், குழந்தைமீது பாய்வான். வலறி தனக்குப் பிறக்கவில்லை என்று சத்தம் போடுவான். இரவு, சாமம் என்றெல்லாம் பாராமல் பொருட்களைப் போட்டு உடைப்பான். எனக்கும் அந்த நேரத்தில் போதை என்றால் வீடு போர்க்களம் தான். அப்படியான வேளைகளில் தான் அண்டை அயலார் பொலிசுக்குப் போட்டுக் குடுத்தார்கள். நாங்கள் இருவரும் போதைவஸ்து அதிகமாகப் பாவித்ததால், பொலிஸ் குழந்தையை எங்களிடமிருந்து பிரித்தெடுத்தது. அப்போது அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்த என்னுடைய தங்கை வலறியை வளர்த்தெடுக்கும் பொறுப்பினை ஏற்றுக் கொண்டாள். பின்னர் அவர்கள் பிலிப்பைன்ஸ் போகும்போது வலறியையும் கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

நான் உழைக்கும் பணத்தில் அரைவாசியைத் தங்கைக்கு அனுப்பி வைப்பேன். வலறியை நான் அருகேயிருந்து வளர்க்கவில்லை என்றாலும் அவள் இன்று இங்கே வந்து என்னை நன்றாகவே பார்க்கின்றாள்.

ஜேம்ஸின் இழப்புடன் போதையை நான் விட்டுவிட்டேன். ஆனால், ‘அது’ என்னை விடவில்லை. என்னுடன் விளையாடத் தொடங்கிவிட்டது.

உன்னை அந்த வயதினை புத்திமதி சொல்லித் திருத்த நல்ல உறவுகள் இருந்திச்சினம். அதாவது இப்ப

கோபுரமா உயர்ந்து நிக்கிறாய். எனக்கு என்னுடைய பெற்றோரும் சரியா அமையேல்லை, நண்பர்களும் சரியாக அமையேல்லை.

உனக்கு ஜேம்ஸ் என்னை விட்டு ஏன் பிரிந்தான் என்று இன்னமும் சொல்லவில்லையல்லவா? அவன் கடைசியாகப் பிரியும் முன்னர், டி.என்.ஏ. (DNA) பரிசோதனைமூலம் வலறி தன்னுடைய குழந்தை இல்லை என்று உறுதி செய்துவிட்டுத்தான் பிரிந்தான்.

அதில் எனக்கும் சந்தேகம் இருந்ததுதான். கடைசியாக நடந்த விருந்தில் ஜேம்ஸின் அறைக்குள் புகுந்த இன்னொரு மிருகத்தின் வேலை அது!

ஒரு பெண்ணுக்குத் தன்னுடையவனின் உடம்பையும் பிற ஆடவனுடைய உடம்பையும் வேறுபடுத்தத் தெரியாதா என்ன?”

நியோமியின் அந்த வார்த்தைகள் என்னைச் சுட்டெரித்தன.

தேவர்களின் தலைவன் இந்திரன், கானகத்தை இருளாக்கிவிட்டு அகலிகையை அடையாமல் -கொதம மகரிஷியின் உருவத்தில் மாறி அகலிகையை அடைந்ததன் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டேன்.

“காதல் ஒற்றைக்கண்ணிலும் காமம் ஒற்றைக் கண்ணிலுமாக அலைந்து திரிந்த மிருகம் அது!” நியோமிக்கு மூச்சு வாங்கியது.

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் செத்த பாம்பை அவள் மீண்டும் மீண்டும் அடித்தாள்.

வெளியே வலறி அங்குமிங்குமாக நடமாடும் நிழல் தெரிந்தது.

“நான் போய் வருகின்றேன். அடுத்த தடவை வரும்போது மனைவி பிள்ளைகளையும் அழைத்து வருகின்றேன்.” எனது நிலையை மறைமுகமாகச் சொன்னேன்.

“வலறியும் வரட்டும். வந்தபின்னர் போ.”

“அவள் வந்துவிட்டாள். நாங்கள் கதைப்பதை குழப்ப விருப்பம் இல்லாமல் வெளியே நிற்கின்றாள்.”

நான் வெளியே சென்று வலறியைக் கூட்டி வந்தேன்.

“வலறி... உன்னைப் பற்றி அம்மா எவ்வளவு பெருமையாகச் சொல்கின்றார்.” வலறிக்குக் கைக்குடுப்பதற்காகக் கையை நீட்டினேன். அவள் அதை விடுத்து என்னை இறுக அணைத்துக் கூட்டிப் பிடித்து, ஏதோ தனது பாஷையில் ‘பாப்ப’ எனச் சொல்லிக் கொண்டாள். ஒரு மகளுக்குரித்தான பாசம், பரிவு, ஸ்பரிசம் என் உடலினுள் ஊடுருவியது. அந்தப்பிடி இன்னும் கொஞ்ச நேரம் நீடித்திருந்திருக்கக் கூடாதா என மனம் ஏங்கியது.

“கே.எஸ். சுதாசு” <kssutha@hotmail.com>

முன்னோடும் பெண் எழுத்து

● கால சுப்ரமணியம்

தமிழ்ச் சிறுகதையின் புதுமலர்ச்சிக்கு களம் அமைத்தது 'மணிக்கொடி' (1933-50) பத்திரிகை. எனவே 'மணிக்கொடி' காலம் சிறு கதைகளின் பொற்காலம் என்று கருதப்படுகிறது. அவ்விதழில் புதுமைப்பித்தன் (1906-48), மௌனி (1907-85), கு.ப. ராஜகோபாலன் (1902-44), ந. பிச்சமூர்த்தி (1900-76), ந. சிதம்பர சுப்பிரமணியன் (1912-77), சி.சு. செல்லப்பா (1912-98) போன்றவர்கள் தமிழ்ச் சிறுகதையின் போக்கையும் அமைப்பையும் தீர்மானித்த சிறு கதைகளை எழுதினார்கள். உலகச் சிறுகதை இலக்கியத்தில் சிறுகதை வடிவத்தையும் களத்தையும் நிலைநிறுத்திய முன்னோடிகள் என்று எட்கர் ஆலன் போ, ஓ. ஹென்றி, மாப்பசான், ஆன்டன் செகாவ் போன்றவர்களை முதன்மையாகக் குறிப்பிடுவது போல், தமிழ் சிறுகதையை நிலை நிறுத்திய முன்னோடிகள் என்று மேலே கூறிய 'மணிக்கொடி' எழுத்தாளர்களைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களில் உலகத்தரத்துடன் இணை வைக்கக்கூடிய சிறுகதைகளை எழுதியவர் புதுமைப்பித்தன்.

அதே 'மணிக்கொடி' பத்திரிகையில் சுமார் 18 பெண் எழுத்தாளர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலோர் 'மணிக்கொடியால்' கொண்டுவரப்பட்ட 'அத்தனையும் ஸ்திரீகள்' என்ற சிறுகதைச் சிறப்பிதழில் எழுதியவர்களே. இவர்களில் மிகச் சிலரே அவ்வப்போதும் தொடர்ந்தும் எழுதியிருக்கிறார்கள். இவர்களில் நமக்கு இன்றும் தெரியவருபவர்கள் வை.மு. கோதைநாயகி (1901-60), கு.ப. சேது அம்மாள் (1908-2002), எஸ். கமலாம்பாள் (கமலா விருத்தாசலம், 1917-95), எஸ். விசாலாட்சி (மங்கை:1946-50, குங்குமம்:1948 இதழ்களின் ஆசிரியை) போன்ற படைப்பாளிகள் தாம்.

'மணிக்கொடி' வகை எழுத்துக்கள் பிற்காலப் பெண் படைப்பாளிகளை ஓரளவே பாதித்துள்ளன என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். மணிக்கொடியை விட அன்றைக்குப் பிரபலமாக விளங்கிய 'ஆனந்த விகடன்' (1928-), 'கல்கி' (1941-) பத்திரிகைப் பாணி எழுத்து வகையே அக்காலத்தின் பெரும்பாலான பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்பாற்றலைப் போர்த்தியிருந்தது. இடைப்பட்ட 'சுதேச மித்திரன்' (1891-1970), 'கலைமகள்' (1932-)

பாணியையும் இவர்கள் அதிக அளவில் கைக்கொண்டார்கள் என்றே தெரிகிறது.

பெண் எழுத்துக்கு முதன்மை தந்தும், பெண்கள் மட்டுமே அதிகம் எழுதியதுமான பத்திரிகைகளாக, 'சுருணபோதினி' (1883-88), 'மஹாராணி' (1887), 'மாதர் மித்திரி' (1887-88), 'பெண்மதி போதினி' (1891), 'மாதர் மனோரஞ்சனி' (1899-1917), 'சக்ரவர்த்தினி' (1905-16), 'ஸ்ரீவாணீ விலாஸினி' (1905), 'கல்பதரு' (1917), 'ஸ்திரீ தர்மம்' (1917-36), 'தர்ம ஜோதி' (1930), 'தமிழ் பெருமாட்டி' (1934), 'கிரகலட்சுமி' (1937), 'குங்குமம்' (1948) போன்ற பத்திரிகைகள், தேசவிடுதலைக்கு முன்பாக, பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்கும் பெண் எழுத்துக்கும் முக்கியத்துவம் தந்து வெளிவந்த பத்திரிகைகள் என்று அறியமுடிகிறது.

'அமிர்தவசனி' (1860), 'மாதர் மித்திரி' (1887-88), 'பெண் கல்வி' (1900), 'தி இந்தியன் லேடஸ் மேகசின்' (1901-38), 'தமிழ்மாதா' (1906), 'மாதர் போதினி' (1911), 'தமிழ் மகள்' (1926), 'ஹிதகாரினி' (1909-15), 'சிந்தாமணி' (1924-30?), 'தமிழரசி' (1929), 'ஜகன் மோகினி' (1935-60), 'கிரகமணி' (1936), 'மாதர் மறுமணம்' (1936), 'நந்தவனம்' (1940), 'மங்கை' (1946-50), 'புதுமைப் பெண்' (1947) ஆகிய பத்திரிகைகள், பெண்களால் பெண்களுக்கு முதன்மை கொடுத்து நடத்தப் பெற்றவை என்றும் தெரியவருகிறது.

தமிழில் சிறுகதை வடிவம் எவரால் முதலில் நிலைநிறுத்தப் பட்டது என்பது குறித்து விவாதங்கள் உள்ளன. வ.வே.சு. ஐயரின் (1881-1925) 'மங்கையர்க்கரசியின் காதல்' என்னும் கதைத் தொகுதியில் உள்ள 'குளத்தங்கரை அரசமரம்' என்னும் கதையே முதல் தமிழ்ச் சிறுகதை என்பதே இன்றைய இலக்கிய வரலாறு கண்டடைந்த முடிவு.

வ.வே.சு. ஐயருக்கு முன்பே 'சரிகைத் தலைப்பாகை' (நற்போதகம், 1887), செல்வகேசவராய முதலியார் (அபிநவக் கதைகள்), அ.மாதவையா ஆங்கிலத்தில் எழுதிய தமிழ்க் கதைகள் (1903), பாரதி ('துளஸீபாய்' -1906, 'ஆறில் ஒரு பங்கு', 1910-11), பண்டிதை விசாலாட்சி

அம்மாள் ('கல்பகம்', 1911), அம்மணி அம்மாள் ('சங்கல்பமும் சம்பவமும்', 1913) போன்றோரின் நவீன சிறுகதைகள் பிறந்துவிட்டன என்ற கண்டுபிடிப்புகளும் வெளி வந்துள்ளன. ஆனால், தாகூரின் 'காடேர் கதா' ('படித்துறையின் கதை') என்ற வங்கக் கதையின் பாதிப்பில் எழுந்த கதையாக 'குளத்தங்கரை அரசமரம்' இருந்தாலும், நவீன தமிழ்ச் சிறுகதையின் வடிவமும் உள்ளடக்கமும் சரியாக அமைந்தது இந்த வ.வே.சு. ஐயரின் 'குளத்தங்கரை அரசமரம்' என்ற சிறுகதையிலேயே என்று நிலைநாட்டி விட்டார்கள்.

தொடக்க கால நவீனப் புனைகதைகளை வெளியிட ஆரம்பித்த பத்திரிகைகள் 'விவேகசிந்தாமணி' (1892), 'மாதர் மனோரஞ்சனி' (1899-1917), 'சக்ரவர்த்தினி' (1905), 'ஸ்ரீவாணீ விலாஸினீ' (1905), 'விவேகபோதினி' (1908), 'ஹிதகாரினி' (1909), 'சிந்தாமணி' (1924), 'ஆனந்தபோதினி' (1915) ஆகியவை. பெண் விடுதலை பற்றிய ஆரம்ப எழுச்சிகள் நடைபெற்ற கால கட்டம் இது. இப்பத்திரிகைகளில் பண்டிதை அசலாம்பிகை அம்மையார் போன்ற சில பெண்கள் கட்டுரைகள் எழுதிவந்தாலும் கதைகளை எழுதிவார்கள் மிகக் குறைவே.

ஆரம்பத்தில் கதைகளை வெளியிட்ட முன்னோடிப் பத்திரிகையாக விளங்கிய 'விவேகசிந்தாமணி' நிறுத்தப்பட்டவுடன், 'விவேகபோதினி' (1908-32) பத்திரிகை தோன்றியது. வ.வே.சு.ஐயரின் 'குளத்தங்கரை அரசமரம்' கதையை முதன்முதலில் (1915) அறிமுகப்படுத்தியது 'விவேகபோதினி'. இந்தக் கதை வ.வே.சு. ஐயரின் மனைவி பெயரிலேயே வெளிவந்தது. அதைத் தமது கம்ப நிலையம் வெளியீடாக 'மங்கையர்க்கரசியின் காதல்' என்ற கதைத்தொகுப்பு நூலில் (1917-18) தன் பெயரில் வெளியிட்டார் வ.வே.சு. ஐயர். இந்தத் தொகுப்பு நூலில் வெளியான ஆண்டு இல்லை. ஆனால், கம்ப நிலையம் வெளியீடுகளாக இதற்கு முன்னும் பின்னும் வந்த பிறநூல்களின் வெளியீட்டு ஆண்டை வைத்துக்கொண்டு, இந்த நூல் 1917-18 வெளிவந்திருக்கலாம் என்று தீர்மானிக்கிறார்கள். எனவே, தமிழ்ச் சிறுகதை நூற்றாண்டு விழாவும் தமிழக அரசு சார்பிலும் இலக்கிய அமைப்புகள் பலவற்றிலும் 2017-ல் நடைபெற்றுவிட்டது.

ஆனால், 1879-1917 என்ற காலகட்டத்தில் தமிழ் நாவல் வரலாற்றிலும் சிறுகதை வரலாற்றிலும் சில பெண் எழுத்தாளர்கள் கவனத்துக்குரிய சில படைப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார்கள் என்ற தகவல்கள் சரிவர இலக்கிய வரலாற்றில் பதிவுசெய்யப்படவில்லை. சிறுகதையின் பொற்காலமாகக் கருதப்படும்

'மணிக்கொடி' காலத்தில் அந்த 'மணிக்கொடி' பத்திரிகையில் சுமார் 20 பெண் எழுத்தாளர்கள் சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் இன்றும் நினைக்கப்படுபவர்கள் என்றால், புதுமைப்பித்தனின் மனைவியான எஸ். கமலாம்பாள் (கமலா விருத்தாசலம்), கு.ப.ராஜகோபாலனின் தங்கையான கு.ப. சேது அம்மாள் ஆகிய இருவர் மட்டும்தான். அதற்கான காரணம் புரிகிறது. 'மணிக்கொடி' காலகட்டத்தில் பிற பத்திரிகைகளில் எழுதிய பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் பற்றியோ எந்த முறையான தகவல்களும் முன்வைக்கப்படவில்லை.

அம்மணி அம்மாள் 1913-ல் 'விவேகபோதினி' மாத இதழில் 'சங்கல்பமும் சம்பவமும்' என்ற கதையை எழுதியுள்ளார். வடிவம், மொழி ஆகியவற்றைக்கொண்டு பார்த்தால் அவர்தான் தமிழின் முதல் சிறுகதையாசிரியர் என்று சொல்ல வேண்டும் என்றும் 'சிறுகதைப் பொருளிலும் உத்தியிலும் ஒரு புதுமையைப் புகுத்தினார்' என்றும் இன்றைக்குச் சொல்ல ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அவரைப் பற்றிய வேறு தகவல்கள் தெரிவதில்லை. எனவே அவர் உண்மையில் பெண் எழுத்தாளர்தானா அல்லது அந்தக்கால வழக்கப்படி, குறிப்பாக 'விவேகபோதினி' பத்திரிகையின் வழக்கப்படி, அந்தப் பெயரில் வேறு யாரும் எழுதினார்களா என்று உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை. அதுவும் ஒரு தழுவல் உருவகக் கதையாகத்தான் தோன்றுகிறது. அவரது பெயரில் கிடைக்கும் இரண்டு மூன்று சிறுகதைகள் மூலமாகவும் அவரது தனித்தன்மையை உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை. அம்மணி அம்மாளின் இந்த மிகச்சில கதைகளில் வெளிப்படையாகவே அவை தழுவல் எழுதப்பட்டவை என்பது தெரிகிறது.

எஸ்.விசாலட்சி

வை.மு.கோதை நாயகி

அக்காலப் பெண் படைப்பாளிகளைப் பற்றி வை.மு. கோதை நாயகி அம்மாளின் 'ஜகன்மோகினி' பத்திரிகையில் வெளிவந்த ஸ்த்ரீ எழுத்தாளர்கள் என்ற தொடர் கட்டுரைகளில், முன்னோடிகளான அம்மணி அம்மாள், பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாள் ஆகியோர் பற்றி ஏதும் இல்லை.

அடுத்தமா (1922-10), எழுபதுகளின் இறுதியில் எழுதிய பெண் படைப்பாளிகள் பற்றிய நா. பார்த்தசாரதியின் 'தீபம்' இலக்கிய இதழ்க் கட்டுரை ஒன்றில், அம்மணி அம்மாளின் இரு கதைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். அதிலும் தவறாக, 'சங்கல்பமும் சம்பவமும்' சிறுகதையை நாவல் என்று கூறியுள்ளார். மற்றொரு குறுநாவல் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். அதுவும் இன்று கிடைப்பதில்லை.

அம்மணி அம்மாளுக்கு முன்பே புனைகதை இலக்கியத்தில் பண்டிதை

கிருபை சத்தியநாதன்

குமுதினி

எம்.எஸ்.கமலா

கமலா பத்மநாபன்

காசினி விசாலாட்சி

கி.சாவித்திரி

கி.சரஸ்வதி

பாலம்மாள்

விசாலாட்சி அம்மாள், மலைமகள், தாமரைப்பெண் போன்ற நாவலாசிரியர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். இவர்களில் பண்டிதை விசாலாட்சி, 1915க்கு முன்பே பல நாவல்களையும் சில சிறுகதைகளையும் எழுதிவிட்டார். தமது 'ஹிதகாரிணி' பத்திரிகையில் அவர்தான் 'ஹிந்து சகோதரி' ('உறுதி', அக்டோபர் 1910) என்ற பெயரில் ஒரு கதையை எழுதியிருக்க வேண்டும் என்றே நான் நினைக்கிறேன். ஏனெனில் 'ஓர் இந்து சகோதரி' என்ற பெயரில் 'ஹிதகாரிணி' பத்திரிகையில் (1909-10) நான்கு கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. அவை பத்திரிகையாசிரியர் எழுதியதாகவே இருக்க வேண்டும். அடுத்து 'கல்பகம்' (டிசம்பர் 1911) என்ற சிறுகதையைத் தன் சொந்தப் பெயரிலேயே தனது 'ஹிதகாரிணி' பத்திரிகையில் வெளியிட்டிருக்கிறார் பண்டிதை. 'கல்பகம்' என்ற பெயரில் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றும் வெளிவந்திருக்கலாம் என்று தெரிகிறது. ஆனால், அது இன்று கிடைக்கவில்லை. பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாளைத் தான் முதல் பெண் சிறுகதையாசிரியர் என்று கூற வேண்டும்.

பெண் எழுத்துபற்றிய ஆய்வாளர் இரெ. மிதலா, இந்த 'கல்பகம்' சிறுகதையைப் பற்றிக் கூறும் தகவல்களைப் பார்ப்போம்:

பதினமூன்று வயதான கல்பகம் என்ற சிறுபெண், நாற்பத்தைந்து வயது கிழவனை, அதுவும் பல பெண்களுடன் கள்ள உறவு கொண்டிருந்தவனை மணந்து, எவ்விதம் அவதிப்படுகிறாள் என்பதே இச்சிறுகதை. கல்பகம் என்ற பெண்ணின் கதையை

விசாலாட்சி அம்மாளை நேரில் வாசகரிடம் சொல்வது போல் அமைந்துள்ளது. விவாகம், சம்சாரம், சகோதரியைச் சந்தித்தல், என்னுடைய பிரார்த்தனை என நான்கு உட்பகுப்புகளைக் இக்கதை கொண்டுள்ளது. இச்சிறுகதையின் நீண்ட முன்னுரையில் கதை உருவான விதத்தை விசாலாட்சி அம்மாள் விவரிக்கிறார்:

‘ஆரிய சகோதர சகோதரிகளே!

1911 வருசம் டிசம்பர் மாதம் 7 தேதி இரவு 12 மணிக்கு நான் படுத்து நித்திரை செய்யலானேன். அதுவரையில் வீட்டு விசயமாய் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தேன். தூக்கம் வந்த நேரம் தெரியாது. கண் விழித்துக் கொண்டேன். மணி மூன்று முறை அடித்தது. 3 மணி என்று அறிந்தேன். அதுவரையில் நான் கண்ட கனவு ஆச்சர்யத்தை விளைக்கும் என்று தெரிந்துகொள்ளவில்லை. ஓர் அழகிய யுவதி என் அருகில் உட்கார்ந்து கண்ணீர் பெருக தன் வாழ்நாளின் சம்பவங்களைச் சொல்லி அழுதாள். அவளுடைய களங்கமற்ற முகமும் சத்விசயங்கள் அடங்கிய ஹிருதயமும் வயதுக்கு மிஞ்சின விவேக விசார சக்தியும் வைராக்ய விரதமும் ஞானத்தில் அபிமானமும் என் மனதை வசமாக்கிக் கொண்டன. விழித்தேன். என் கண்கள் நான் படுத்திருந்த மாடியை ஓர் முறை பார்த்து, ‘காணவில்லையே?’ என்ற வருத்தத்துடன் சோர்ந்தன. மனம் பதைத்து ‘எவ்விதமாயினும் ஆகுக. கிரகித்த விசயங்களை வீணாக்கா வண்ணம் எழுதி வெளியிடுவது உசிதம்’ என்று தூண்டிற்று. அதின் அபீஷ்டப்படியே

‘கல்பகம்’ என்ற இந்தப் புஸ்தகத்தை வரைந்து முடித்தேன். என்னுடைய பிரிய சோதர சோதரிகள் இதைப் படித்து ஆலோசிப்பார்களாக.

இம்முன்னுரை, வ.வே.சு. ஐயர் தம் கதைகளுக்கு எழுதிய ‘பூர்வ பீடிகை’க்கு முன்னோடிபோல் அமைந்துள்ளது.

விசாலாட்சியின் 1) லலிதாங்கி, 1902. 2) தேவி சந்திரப்ரபா, 1903. 3) ஆநந்தமகிளா, 1903. 4) கௌரி, 1906. 5) விராஜினி (அ) தீரத்தால் வென்ற தயாமதி, 1909. 6) வனசுதா, 1909. 7) ஆரியகுமாரி, 1910. 8) ஜ்வலிதாங்கி, 1911. 9) ஜெயத்சேனா, 1911. 10) ராஜப்ரபா, 1914 முதலிய பத்து நாவல்களை மட்டும் தேடிப் பிடித்து, பிரதி எடுத்துச் சேகரித்து வைத்திருக்கிறேன்.

அதேபோல 1920-ல் விசாலாட்சி அம்மாள் என்ற படைப்பாளி எழுதிய சிறுகதை ‘மூன்றில் எது?’ என்பது, ‘வடிவ அளவில் முக்கியமான ஒரு முன் உதாரணம் என்றும் சிறுகதைக்குரிய அன்றாடத்தன்மை, நேரடிச் சித்தரிப்பு முதலியவை கொண்ட நல்ல கதை இது என்றும் மதிப்பிட்டு’, இவரைப் பண்டிதை விசாலாட்சியாகத் தவறாக நினைத்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துப் பதிப்பித்ததும் நடந்திருக்கிறது. ஆனால், இந்த விசாலாட்சி என்பவர், தமிழில் அதன் ஆரம்ப காலத்தில் எழுதிய மூன்று விசாலாட்சிகளில் (பண்டிதை, காசினி, மங்கை) அ.மாதவையாவின் மகளான காசினி விசாலாட்சி என்பதை நான் அந்த ஆங்கில நூலின் பதிப்பாசிரியரான திலீப் குமாருக்குத் தெரிவித்து, இரண்டாம் பதிப்பில் திருத்தியமைக்கவும் முறைப்படுத்தியுள்ளேன்.

தமிழில் பெண் எழுத்து என்பது நூற்றாண்டுக்கும் மேற்பட்ட கால வரலாறு கொண்டது. புனைகதைப் படைப்பு என்பதற்கு மட்டும் இங்கு முக்கியம் தரப்படுவதால் அவ்வகைப் பெண் எழுத்துபற்றி மட்டும் இங்குக் கவனம் கொள்ளலாம்.

ஆரம்ப காலத்தில் கிருபை சத்தியநாதன் (சுருணா-1892 & கமலா-1894), ராஜாத்தி அம்மாள் (ஞானப்பிரகாசம், 1897), பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாள் (1902-15), தேவகுஞ்சரி அம்மாள் (விஜயலட்சுமி-1907, கர்நாடக யோகினி கதைகள்-1917), தாமரைப் பெண் (கோமளம் காஞ்சியாத்திரை-1909, பிரேமகாந்தன்-1912), மலைமகள் (அமிருதவல்லி-1910), மீனாட்சிசுந்தரம்மாள் (ஜெயசீலன், 1915) போன்றவர்களும் பின்பு வி. பாலாம்பாள் (சாணக்கிய சாகசம்-1914 & சிந்தாமணி இதழ், 1923-), மூவலூர் ராமாமிர்தம் அம்மாள் (1863-1962), வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாள் (1901-60), (செய்யூர் சாரநாயகி அம்மாள்-மனோராஞ்சனி இதழ், 1918- & சம்சார சந்நியாசி-1937), கி. சரஸ்வதி அம்மாள் (1901-? & நிழலும் ஒளியும்-1949), குகப்பிரியை (1902-70), குமுதினி (1905-86), டி.பி. இராஜலட்சுமி (1911-64), ஜெயலட்சுமி ஸ்ரீநிவாசன் (1911-2011), வேங்கட லட்சுமி (மோகினி-1946), கமலா பத்மநாபன் (1913-45), எம்.எஸ். கமலா

(1922-?), கி. சாவித்திரி அம்மாள் (1922-73) போன்ற பல பெண் படைப்பாளிகளும் எழுதியிருக்கிறார்கள். இவர்களில் திரில்லர் வகையில் முதன் முதலில் நாவல் தொடர் எழுதிய செய்யூர் சாரநாயகி அம்மாள் என்பவர் வருஷர் துரைஸ்வாமி ஐயங்காராக இருக்கலாம் என்று தெரிகிறது. (தன் தந்தையின் இந்த அவதானத்தையும் ஊகத்தையும் முதலில் வெளியிட்டவர் அரவிந்த் சுவாமிநாதன் என்ற ஆய்வாளர். வை.மு. கோதைநாயகிக்கு போட்டியாக இப்படி வருஷாரார் செய்திருக்கலாம் என்று ஊகிக்க முடிகிறது). ஓரிரு சுமாரான படைப்புகளை மட்டுமே பிரசுரம் செய்து, தொடர்ந்து களத்தில் நிற்காத கஜாம்பிகை (‘கௌரி’, சிறுகதை-1907 & ஞானாம்பாள்-1920-நான்காம் பதிப்பு), தஞ்சம் (‘மன்னிப்பு’-1943 & தாகூரின் மாயாவிநோதினி தமிழாக்கம்-1948), காசினி வி. விசாலாட்சி (1899-1978), கௌரி அம்மாள் (1913-87), ஆர்.எஸ். ருக்மணி (‘பெண் ஜன்மம்’-1945 & வாண்டா வாசிலெப்ஸ்கா’வின் தமிழாக்கம் காதல்-1946), ஆர்.எஸ். ஞானாம்பாள் (மலர்ந்த மனம்-1960), எஸ்.விசாலாட்சி (மங்கை இதழாசிரியர், 1947- என்று வரிசையில், உடனடியாக நினைவுக்கு வராத இன்னும் சில பெண் எழுத்தாளர்களும் இருக்கிறார்கள்.

1970களில், பெண் எழுத்தாளர்கள் கூட்டம் திடீரென பத்திரிகை உலகில் படையென பிரவேசித்த காலமும் பிறந்தது. எல்லா வெகு ஜனப் பத்திரிகைகளும் புதிதாக எழுத வந்த பெண் எழுத்தாளர்களுக்கு முதன்மையளித்தன. கல்கி போன்ற பத்திரிகைகளில் ஒரு இதழுக்கு ஆறு கதைகள் என்று கணக்கிட்டால், அதில் மூன்று கதைகள் பெண் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கலாம்.

எனவே முன்னோடிகளைத் தொடர்ந்தும் பிற்காலத்திலும் (1935-75) எழுதிய கு.ப.சேது அம்மாள் (1908-2002), கிருத்திகா (1915-2009), கமலா விருத்தாசலம் (1917-95), கௌரி (கடிவாளம்-1949), சித்தி ஜுனைதா பேகம் (1917-98), லட்சுமி (1921-87), சரோஜா ராமமூர்த்தி (1921-91), அநுத்தமா (1922-2010), ராஜம் கிருஷ்ணன் (1925-2014), ஹெப்ஸிபா ஜேகதாசன் (1925-2012), விந்தியா (1927-99), ஆர். சூடாமணி (1931-2010), ருக்மணி பார்த்தசாரதி (1957 முதல் எழுதும் ஆர். சூடாமணியின் சகோதரி), சி.ஆர். ராஜம்மா (தேன்துளி-1967), ப. விசாலம் (1932-2022) போன்றோரது புனைகதைகள் இன்று குறிப்பிடத் தகுந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன. இவர்களில் கிருத்திகா, நாவல்களில் சாதனைகளைப் படைத்தவர். நவீனத்துவ காலத்தின் மேதமை கொண்ட முதல் பெண் படைப்பாளர்.

அம்பைக்கு முன் அம்பைக்குப் பின் என்று யுகசந்தியாக வைத்துப் பெண் எழுத்தைப் பிரிக்கலாம். இன்றுள்ள பெண்ணிய எழுத்தாளர்கள் அம்பை (1944-), காவேரி (1947-), சிவகாமி (1957-), பாமா (1958-), தமிழ்நதி (1966-), சு. தமிழ்ச்செல்வி (1971-), வெண்ணிலா (1971-), குட்டி ரேவதி (1974-), தமயந்தி (1975-), போன்ற புனைகதை எழுத்தாளர்களையும் மலர்ந்து வரும் மிக இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்களையும் பற்றி இன்று விரிவாகவும் விவரமாகவும் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

பெண்ணியம், பெண்மை சார்ந்த கதைகள், கட்டுரைகள், ஆய்வுகள்பற்றிப் பரவலாக இன்று பேசப்படுகிறது. பின் நவீனத்துவப் பார்வையிலும் பெண்ணியப் பார்வையிலும் பெண் எழுத்துக்கள், பலரையும் இப்போது திரும்பிப் பார்த்து, கவனம் கொள்ள வைத்துள்ளன. பெண் எழுத்தாளர்கள் என்று பிரித்துப் பார்க்கும் அரசியல், ஆண் எழுத்தாளர்கள் பெண் எழுத்துபற்றி வைத்திருக்கும் பார்வை, பெண்ணிய எழுத்தாளர்களின் பெண்ணிய எழுத்தின் நிலை போன்றவைகளுக்குள் இப்போது இங்கே செல்லப் போவதில்லை.

பெண்ணியம் என்ற சொல் Feminism என்ற சொல்லின் இன்றைய தமிழாக்கம். மிதவாதப் பெண்ணியம், தீவிரப்

பெண்ணியம், பின் நவீனத்துவப் பெண்ணியம் என்றெல்லாம் பாகுபடுத்தி இதைப் பார்க்கலாம். பெண்ணின் முன்னேற்றத்திற்கும் மேம்பாட்டிற்கும் வெளிப்பாட்டுக்கும் வழி வகுக்கும் செயல்பாடுகள் அனைத்தையும் இது குறிக்கிறது. பெண்ணின் தாழ்வுற்ற நிலையை மாற்ற முயலும் அனைத்துப் போராட்ட முறைகளையும் உள்ளடக்கி, மனித சமூகத்தில் பெண்ணுக்கு மனித மதிப்பு கிடைக்கப் பாடுபடுவது, பெண் என்பதால் ஒருவர் எதிர்கொள்ள நேரும் துயரங்களையும் தடைகளையும் களையப் பாடுபடுவது, வாழ்வின் எல்லாத் தளங்களிலும் ஆண், பெண் இருபாலரும் இணையானவர்களே என்ற சமத்துவக் கருத்தை உருவாக்கப் போராடுவது என்றெல்லாம் எளிமைப்படுத்தி விளக்கலாம்.

ஆண், பெண், சிறுவர், சிறுமியர் ஆகிய எல்லோரும் நிராட்சேபமாகப் படிக்கும்படி அறிவையும் புத்தியையும் வளர்க்கக்கூடிய வழியில் நாவல்களை எழுதுவதில் தாங்கள் புருஷர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் சளைத்தவர்கள் இல்லை என்பதை நமது சகோதரிகள் (நாவல் ஆசிரியைகள்) காட்டிக் கொள்ள முன்வருவது ஒரு சுபசூசகம் என்றே நாம் கருதுகிறோம். (சுதேசமித்திரன், 31.8.1935)

-என்ற ஆரம்ப காலப் பெண் எழுத்தைப் பெரியமனது வைத்துப் பாராட்டிய போக்கு இருந்துள்ளது.

பொதுவாகவே பெண் எழுத்தாளர்களால், புதிய மாற்றம் கொண்டுவரப்பட்டதாகவோ, ஆண்களுக்கு

கு.ப.சேது

ஜயலட்சுமி ஸ்ரீநிவாசன்

ஈடாக, சக்தி வாய்ந்த எழுத்துக்களை வெளியிட்டு வந்ததாகவே காணமுடியவில்லையே என்ற குற்றச்சாட்டு, இப்பொழுது, தேய்ந்து மறைந்து விட்டது. மதம் சார்ந்த நமது வாழ்க்கை மரபுகள், நாம் கொண்டிருக்கிற பாரம்பரிய மதிப்பீடுகள், சடங்காசார வழிமுறைகள் இவைகளை எல்லாம் மீறிய தனக்கான தனித்த அழகியலைக் கொண்ட, தெளிவான மாற்றம் எழுத்தில் பிரசன்னம் கொள்ளுமானால், நிச்சயம் அந்த எழுத்து வெற்றி பெற்று நிலைபெறு அடையும் என்று கூறலாம்.

பெண்கல்வி, பெண்ணுக்கு இழைக்கப்படும் வன்முறை, குழந்தை மணக் கொடுமை, பாலியல் பலாத்காரம், பெண்ணின் கைம்பெண் பிரச்சினை, பிள்ளைப்பேறும் அறியாமையும் தான் பெண்ணை அடிமைப்படுத்தும் காரணிகள் எனும் நிலையில், பெண் விடுதலை நோக்கில் என்று அறிந்தும் அறியாமலும் எழுதப்பட்ட பெண் எழுத்துக்கள் நிரம்பவே ஆரம்ப காலத்தில் வந்துள்ளன.

“கால கஸ்ரமணியம்” <kasu.layam@gmail.com>

நிழல்

● மிக்லோஸ் மெஸ்ஸோலி

● தமிழில்: யுவன் சந்திரசேகர்

ஒவியம்: ஜேக்கப் பிலிப் ஹேக்கர்

தங்கள் வட்டாரத்தில் மூன்று உப்புநீர் ஏரிகள் இருப்பதாகத்தான் ஆண்டாண்டு காலமாக இவர்கள் நம்பி வந்தார்கள். அந்த மார்க்கத்தில் வரும் புதியவர்களுக்கு, நெடுஞ்சாலையைவிட்டு விலகி வந்தால்தான் ஏரிகள் புலப்படும். தொலைவிலிருந்து பார்க்கும்போது, உயரக் குறைவான மூன்று குன்றுகள் போலவே தென்படும்; நைந்துபோன, உயரமான, மென்மயிர்க் குல்லாக்கள் போல. உலோகம் போன்ற, சலனமற்ற உப்புத் தண்ணீர் கண்ணாடியென ஒளிர்வது, அவற்றின் உச்சியிலிருந்த பெரும்பள்ளங்களில்தான். சிறு நகரத்திலிருந்து நோயாளிகள், பிள்ளைப் பேற்றற பெண்கள், அற்புதங்களை எதிர்பார்க்கும் வேறு சிலர் என்று ஒவ்வொரு கோடையிலும் தவறாமல் வருவார்கள். வெகுதொலைவில் உள்ள பிராந்தியங்களிலிருந்துகூட வருவார்கள். குறிப்பாக, குழந்தைகளுக்கு மிகவும் பிடித்த இடம் அது-தாங்கள் நீந்த வேண்டியதேயில்லை, மூழ்கவும் மாட்டார்கள் என்பதால். ஒருவருக்கொருவர் கூவிக்கொள்வார்கள், “வா வா. ஏரியின்மேல் நடந்துபோவோம்.”

இவர்கள் வசிக்கும் வீட்டை அகாசியாப் புதர்கள் மண்டிய சரிவில் கட்டியிருந்தார், பழைய உரிமையாளர். ஒவ்வொரு கோடையிலும், நீராட வருகிறவர்கள் கைகால்களை ஊன்றிச் சிரமப்பட்டு சரிவில் மேலேறி வருவார்கள். கதவைத் தட்டி, குடிக்கப் பால் வேண்டுமென்று கேட்பார்கள். வாங்கி, மூச்சுமுட்டக் குடிப்பார்கள், உப்புநீர் அவர்களிடமிருந்த ஈரப்பதத்தின் கடைசிச் சொட்டுவரை உறிஞ்சி எடுத்துவிட்டிருந்த மாதிரி.

“இந்த இடம் எத்தனை ரம்மியமாக இருக்கிறது?” என்று பரவசமாய்ச் சொல்வார்கள். “நீங்களெல்லாம் தண்ணீருக்கு பதிலாக ஆட்டுப்பால்தான் குடிப்பீர்கள், இல்லையா?”

தாகம் தணிந்த பிறகு, சுற்றுச்சூழலையும், மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் ஆடுகளையும் தாராளமாகப் பாராட்டுவார்கள். அடர்ந்திருக்கும் பூனைக்காஞ்சான் புதர்களைக்கூடப் புகழ்வார்கள்.

“ஆஹா. இத்தனை எளிமையாக வாழ்க்கையைக் கழிப்பதுதான் எத்தனை அற்புதமான விஷயம்!” என்று சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பார்கள்.

இலையுதிர்காலம் நெருங்கும்போது, நீராட வருவோர் எண்ணிக்கை குறையத் தொடங்கும். வீட்டின்மீது படர்ந்திருக்கும் மிளகுக்கொடிகள் சிவப்பு நிறத்துக்கு மாறும். வறண்ட கனிமரங்களை கருங்குருவிகள் கொத்தும்.

சாயங்கால வேளைகளில், உப்புநீர் ஏரிகள்வரை நடை செல்வார்கள். இருள் கவியத் தொடங்கும் நேரத்தில், குளிரால் மரத்துப்போன சருமம்போலத் தென்படும் தண்ணீர்.

“அதைநாம் பார்க்க வேண்டாம்” என்பாள் அந்தப் பெண்மணி, உடல் நடுங்க.

ஆனாலும்கூட, மூன்றுபெரும்பள்ளங்களின் விளிம்புகளையொட்டியும் நடந்து போவார்கள்.

அந்த ஆண்மகனுக்கு, திகிலூட்டும் விஷயங்களை எதிர்கொண்டு போகப் பிடிக்கும். காற்று எப்போதாவது சல்லாத்துணி போன்ற சிலந்திவலையை அவன்மீது வீசும்போது, சர்வசாதாரணமாக அதைப் பிய்த்தெறியக் கூடியவன்.

சூரியவெளிச்சம் சுட்டெரித்த இலையுதிர்காலக் காலை ஒன்றில், அவர்கள் உறக்கம் கலைந்தபோது, பரிசு ஒன்றின் முகத்தில் விழித்தார்கள். எதிர்பாராத, பரபரப்பூட்டுகிற பரிசு. உழவுமுடிந்த பழுப்புநிற வயல்களுக்கிடையே நெடுஞ்சாலை மினுங்கியது. தீண்டப்படாத பொதிகள் போன்ற மலைத்தொடரின் பனியுச்சிகள் அடிவானத்தின் விளிம்பை வரைந்து காட்டின. பார்வையை அகற்றவிடாத நிலவெளி, மாயத்தோற்றம்போல எழும்பியது. என்றாலும், பார்வைக்குத் துலக்கமாகவே தெரிந்தது.

வீட்டின் சுற்றுச்சுவர்க் கதவைத் தாண்டி வெளியே ஓடினாள் அந்தப் பெண். குன்றின் உச்சியை நோக்கிச் சிரமப்பட்டு ஏறினாள். முதலில் தன் கண்களையே அவளால் நம்ப முடியவில்லை; வழக்கத்துக்கு

விரோதமாகத் துளைக்கும் சூரிய ஒளியையும் கூடத்தான். குன்றின் மறுபக்கம், இவ்வளவு காலமும் ஊதாநிற மலர்களுடன் புல் அடர்ந்த வெளி விரிந்திருந்த இடத்தில், பிரம்மாண்டமான ஏரி ஒன்று இருந்தது இப்போது. அதன் மையத்தில் ஒரு தீவு. அப்போதுதான் நீரிலிருந்து மேலெழுந்தது. சமதரையாகவும் சிறிதாகவும் இருந்தது - ஏரியின் பரப்பில் ஏதோ நிழல் விழுந்த மாதிரி. எங்குமே புதர்களோ மரங்களோ இல்லை. ஏரியும் தீவும் மட்டுமே இருந்தன.

இருந்தாலும், அது ஒரு பரிசேதான். உப்புநீர் ஏரிகள் மாதிரி, சருமம் போன்ற படலத்தைக் கொண்டிருந்தது. அதன் சிற்றலைகள் நீரின் மேற்பரப்பை நெளியும் வெள்ளித்தாள்போலச் சுருக்கங்கள் கொண்டதாக ஆக்கின.

பெரும் ஆனந்தத்துடன் வீட்டுக்கு ஓடினாள். தன் கணவனைக் கூப்பிட்டாள். “வா வா. உன் குளியல் உடையை எடுத்துக்கொண்டு வா!”

இலையுதிர்காலச் சருகுகளைத் திரட்டிக் குவித்து, அப்போதுதான் கொளுத்தத் தொடங்கியிருந்தான் அவன்.

ஏரியை அவனிடம் சுட்டிக்காட்டினாள். கணவன், “இது எப்போது நடந்தது?” என்று கேட்டான், பாதுகாப்புணர்வைப் பறிகொடுத்தவனாக.

“தெரியவில்லை. ஒருவேளை, ராத்திரி நடந்திருக்குமோ?” அப்புறம், குழந்தைத்தனமாக, இறையும் சேர்த்துக்கொண்டாள் - “நேற்றுச் சாயங்காலம் சீக்கிரமே தூங்கிவிட்டேன்.”

குளியல் உடைகளை அணிந்துகொண்டு, மணற்கரையில் நீட்டிப் படுத்தார்கள். தண்ணீர் அவர்களது பாதங்களைத் தீண்டியது. வெதுவெதுவென்றிருந்தது அது. அந்தப் பெண் தன் கைகளை நீரில் முக்கியெடுத்து நக்கிப் பார்த்தாள்.

“உப்புக் கரிக்கவில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு, வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

சாவகாசமாக, மணிக்கணக்காக, புல்தரையில் கிடந்தார்கள். சிறு சிறு முக்குளிகள் போட்டுவிட்டு, உடம்பைக் காயவைத்தார்கள். நடுக் கோடை மாதிரி வெயில் சுட்டெரித்தது. மத்தியானத்தையொட்டி, தவறான பருவத்தின் சுள்ளென்ற வெயிலால், அவளுக்குக் கிறுகிறுக்க ஆரம்பித்தது. தீவை நோக்கித் தன்னுடன் நீந்தி வருமாறு கணவனை அழைத்தாள். அங்கே கொஞ்சம் நிழல் இருந்தது.

“அதெப்படி இருக்கும். அங்கே நிழலும் இல்லை, ஒன்றும் இல்லை” என்றான் அவன்.

“ஆனால், நிழல் இருப்பது எனக்குத் தெரிகிறதே. எழுந்து உட்கார்ந்து பார்.”

எழுந்து உட்கார்ந்தான். சிரித்துக்கொண்டே தலையாட்டி மறுத்தான்.

“இப்போதும் அங்கே எதுவும் எனக்குத் தென்படவில்லை. என்னை நம்பு. நீயாக எதையோ கற்பனை செய்துகொள்கிறாய். இங்கேயே நன்றாய்த்தானே இருக்கிறது?”

“ஆமாம். அதுவும் சரிதான்” என்று அவள் அமைதியானாள். “எனக்குக் கொஞ்சம் நிழல் வேண்டியிருந்தது.”

சடாரென்று, தான் அசடாகவும் சிறியவளாகவும் இருப்பதாக உணர்ந்தாள். ஏரி குரோதமானதாக மாறிவிட்டது; சூரியக் கிரணங்கள் கொலைக்கருவிகளாக ஆகிவிட்டன. மிகப் பெரிய, பிரகாசமான கதவுமுன் நிற்கிறாள். பார்வையை இழந்துவிடப் போகிறேன் என்று நினைத்தாள். தோற்கடிக்கப்பட்டவள் மாதிரி, ஒருபுறம் நகர்ந்தாள். எழுந்து நின்று, தனது சிவப்புநிற உடையை அக்குளில் இடுக்கிக்கொண்டாள்.

“நான் உள்ளே போகிறேன். நீ இங்கேயே இருக்கப் போகிறாயா?” என்று சாந்தமாகக் கேட்டாள்.

அவளுடைய கணவன் கைகளை அகல விரித்து, புல்தரையில் மல்லாந்திருந்தான். “இன்னும் கொஞ்ச நேரம்” என்று பதில் சொன்னான்.

சற்றுக் கழித்து, இன்னொரு தடவை முக்குளி போடும் ஆவல் எழுந்தது அவனுக்கு. வேகமாக ஓடி, நீருக்குள் துழாவி நடந்தவன், பிறகு முழுசாக நீரினுள் பாய்ந்தான். அதன்பிறகு மேலும் கொஞ்சதுரம் ஓடினான். முன்னர் தன் மனைவியுடன் சென்றதைவிட மிக அதிகமான தொலைவுக்கு. ஆனால், அந்த இடத்திலும்கூட, கரைக்கருகில் இருந்ததைவிட ஆழம் அதிகமாய் இல்லை. மிச்சத் தொலைவை, சிரமம் ஏதுமின்றி, தீவை நோக்கி நடந்தே கடந்தான்.

ஆச்சரியகரமாக, நிஜமாகவே ஒரு நிழல் தீவை இரண்டாக வெட்டுவதைக் கண்டான். இத்தனைக்கும் ஆகாயத்தில் ஒரேயொரு மேகம்கூட இல்லை. சற்றுக் குழம்பினான். ஆனாலும், நிழலில் அமர்ந்து லேசாகக் கண்ணயர்ந்தான்.

மெல்லிய காற்று ஊதியபோது, கண்விழித்தான். அதிக நேரம் தூங்கியிருக்க வாய்ப்பில்லை; சூரியன் இன்னமும் உச்சியில்தான் இருந்தது. ஆனால், மறுபுறம், தனது வெள்ளிப் பளபளப்பை இழந்திருந்தது ஏரி. அதன் அலைகள் வெகு ஆழத்திலிருந்து எழுகிற மாதிரித் தோன்றியது. இந்த மாற்றத்தைக் கண்டு நடுக்கம் உண்டானது. பதற்றமாகக் கிளம்பி, தீவில் மணற்குன்றுகளைத் தேடி அங்குமிங்கும் விரைந்தான். முதலில் தீவின் மணல்கரையைச் சுற்றி வந்தான். பிறகு, அவசியமேயில்லாத எதிர்பார்ப்புடன், தீவின் குறுக்காக ஓடினான் -. இறுதியில் தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக்கொள்வதை உணர்ந்தான். அவன் ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பது களவுபோன தீவொன்றை.

மாறாத அவமானவுணர்வு பீடித்தது. தீர்மானமாக, நீருக்குள் துழாவி நடந்தான். ஏரியைவிட்டு முடிந்தவரை துரிதமாக வெளியேறிவிட வேண்டும் என்ற அவசரத்தில், சறுக்கவும் இடறவும் நேர்ந்தது. ஆனால், கரை சேர்ந்த பின்னரும், தீவில் இருந்த போது உணர்ந்தவிதமாகவே உணர்ந்தான். தான் வேறு எந்தவிதமாகவும் நடந்துகொண்டிருக்க முடியாது; தனக்கு தண்டனை வழங்குவதற்கும் தன்னைத் தவிர வேறு யாரும் கிடையாது. நெடுஞ்சாலையின் திக்கில் சுட்டி நின்ற இரும்பு அம்பை நோக்கி நடந்துபோனான். அதன் கீழே நின்று, தங்கள் வீட்டை இன்னொரு தடவை திரும்பிப் பார்த்தான். சிவந்திருந்த மிளக்குக்கொடிகள்மீது கரும்பறவைகள் சூழ்ந்திருப்பதை அவன் கவனிக்கத் தவறவில்லை. அவனுடைய இதயம் தளர்ந்திருந்தது. ஆனால், அதுவும்கூட அவனைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை.

அவனுடைய மனைவி அகாசியா புதர்களுக்கு மத்தியில் அவனுக்காகக் காத்திருந்தாள். வரும் வழியிலேயே, அவளுக்குள் மறு பரிசீலனை உருவாகியிருந்தது. சொல்லப்போனால், தனியாக வீடு திரும்ப விருப்பமில்லை அவளுக்கு. ஷூக்களை மாட்டிக்கொண்டு, உடையையும் அணிந்தாள். காலடியோசை கேட்பதற்காகப் பொறுமையாய்க் காத்திருந்தாள். புதர்களில் சூரியவெளிச்சம் மந்தமாகத்தான் படர்ந்திருந்தது. காற்று மெலிதாய் வீசியபோது இலைகள் ஒன்றோடொன்று மிருதுவாக உரசிக்கொண்டன. ஆனால், தொலைவில் வறண்ட நுரை அறையும் ஒலி அவற்றில் கேட்டது அவளுக்கு. நொய்மை நிறைந்த நிசப்தத்தில், ஒரு மந்தை வந்துகொண்டிருப்பதை உணர்ந்தாள்.

தங்களுடைய முற்றத்திலிருந்து சற்றுத் தொலைவில் அமர்ந்திருந்தாள். இருந்தாலும், வேலிக்குள் ஓடி

மிக்லோஸ் மெஸ்ஸோலி (1921–2001)

ஹங்கேரிய எழுத்தாளர். நடிகர். நாற்பத்திரண்டு நூல்கள் எழுதியிருக்கிறார். 1948-இல் ஸ்டாலின் அரசால் பிரசுரத்தை விதிக்கப்பட்டவர். 1957-இல் ஹங்கேரிய இலக்கியச் சூழலுக்குள் மீண்டும் நுழைந்தார். மினிமலிச எழுத்துக்குப் பேர்போனவர்.

இந்தக் கதையின் சிறப்பம்சம், இதன் எந்த அம்சத்துக்குமே காரண-காரியத் தொடர்பு நிறுவப்படவில்லை என்பது. அதன் காரணமாகக் கதை முழுவதுமே ஒரு வெளிப்படையற்ற தன்மை விரவியிருக்கிறது. ஒரு சிறு அவமானவுணர்வு தற்கொலை எண்ணமாகப் பெருகுவதற்குப் பின்புலமாக ஏதோ இருப்பதாகவும், அதை ஆசிரியர் வேண்டுமென்றே சொல்லாமல் தவிர்த்தமாதிரியும் இருக்கிறது.

நடப்பியலுக்கும் மிகுபுனைவுக்குமிடையே ஊடாடும் கதை. கனத்த, திகைப்பூட்டும் வாக்கியங்கள் ஏதுமின்றிய ஒரு மர்மம் கட்டமைக்கப்படுவதும், கதை முடிந்தபிறகும் அது மர்மமாகவே நீடிப்பதும் நூதனமான வாசிப்பனுபவம் தருகிறவை.

எளிதாகத் தப்பியிருக்க முடியும். ஆனால், அவன் முயற்சிக்கவே இல்லை. முதலில் குதித்தெழுத்தான் செய்தான். ஆனால், மறுபடியும் மெல்ல மண்டியிட்டுக் கைகளைக் கோத்துக்கொண்டான் - தான் பிரார்த்தனை செய்வதை மறைக்காதவன் மாதிரி.

அடர்ந்த புதர்களுக்குள்ளிருந்து, கறுப்பு எருமைகளின் மிகப் பெரிய மந்தை கனத்த குளம்பொலிகளுடன் அவளை நோக்கி வந்தது. விநோதமாக நீண்டிருந்த அவற்றின் கொம்புகள் நேராக மட்டும் இல்லை; துளையிடும் கருவிபோலத் திருகியும் இருந்தன. சுருள்கொம்புகள் அவளைப் பார்வையை அகற்ற விடவில்லை. முடியே இல்லாத சிறு கரும்பன்றிகள் எருமைகளைப் பின்தொடர்ந்தன. எருமைகளின் மஞ்சள் பற்கள் மங்கலாய் மினுங்கின; தரையைத் தொட்டுத்தொட்டு மீண்டன. ஆனால், ஒரு எருமைகூட நிற்கவில்லை. தாறுமாறான, கட்டுப்பாடற்ற தினுசில் தொடர்ந்து முன்னேறியபடி இருந்தன. அவை ஓடி நகர்ந்தபோது தலைகள் மேலும் கீழும் ஆடின. முதுகுகள் வேகமாக அசைந்தன.

அவஸ்தையை இன்னமும் நியாயமற்றதாக, எதிர்ப்பற்றதாக ஆக்கும்வண்ணம், கண்களை மூடிக்கொண்டான். தன் கணவனுக்காகவும்தான்.

நீண்ட நேரம் சென்றது.

எருமைகளில் ஏதோ ஒன்று தன்னைத் தாக்கப் போகிறது என்று அவ்வப்போது தோன்றியது. கொம்புகள் அவளைத் துளைக்கும். ஈரமான நாசிகள் அவளைக் கீழே தள்ளும். ஆனால், மயிரிழைத் தொலைவில் கனத்த நடையுடன் குளம்புகள் அவளைத் தாண்டிப் போயின. அவளுடைய சிவப்புநிற உடையை வேகமாய்க் கடந்தன. சிலவற்றின் மூச்சொலியைக்கூட

உணர்ந்தாள். துணிச்சலுற்று, கண்களைத் திறந்தாள். இதன்பிறகு, விலங்குகள் முடிந்தவரை மேலும் கவனமாக அவளைத் தவிர்த்து நடந்தன.

அவை நல்லவைதாம், ஏனெனில், என்னைக் காயப்படுத்த முடியும் என்றாலும், செய்யவில்லையே என்று நினைத்துக்கொண்டாள். நம்பிக்கையோடு புன்னகைத்தாள். சடாரென்று, தன் கூப்பிய கைகளைப் பார்த்தாள் – அவை தனக்கு மட்டுமே சொந்தமானவை அல்ல என்பதுபோல.

மந்தை கடந்துசென்ற பிறகு, அந்தத் திக்குப் பார்க்கத் தெரியும் இல்லை. கணவனைத் தேடி, ஏரியை நோக்கித் துள்ளிக் குதித்தவாறு ஓடத் தொடங்கினாள். இருவரும் சேர்ந்து குதூகலிக்கலாம் – நீரை கும்மாளமாய்க் கடக்கலாம், கோடைக்காலத்தில் குழந்தைகள் செய்வது மாதிரி. ஆனால், அந்த வேளையில், நீர் கசிந்து தேங்கிய

சிறு குட்டைகள் மட்டுமே புல்வெளியில் மினுங்கின – ஏரியிருந்த இடத்தில்.

மெல்ல தன் முகத்தை நோக்கிக் கைகளை உயர்த்தினாள். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள்.

“எங்கே இருக்கிறாய்?” என்று முனகினாள். பிறகு உரத்துக் கத்தினாள்: “எங்கே இருக்கிறாய்?”

திரும்பிப் பார்த்தாள்.

சாலைக் குறியின் அம்பிலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தான் அவன் கணவன். தலை முன்னோக்கிச் சரிந்திருந்தது. கால்கள் விகாரமாய்த் தொங்கி நீண்டிருந்தன. இடுப்புவாரின் உலோக நுனி, எரிக்கும் சூரிய ஒளி பட்டு, அவன் தலைக்குமேலே மின்னியது போலியான, பகட்டான நட்சத்திரம்போல.

யுவன் சந்திரசேகர் <writeryuvan@gmail.com>

அம்ருதா சந்தாதாரர் ஆகுங்கள்! இதழ் உங்கள் இல்லம் தேடி வரும்!!

சந்தாதாரர் ஆக மூன்று வழிகள்

இமெயில்:	அழைக்க	அஞ்சல்
info.amrudha@gmail.com	044 24353555 9444070000	அம்ருதா, 1 கோவிந்த ராயல் நெஸ்ட் அடுக்ககம், 12 இரண்டாவது தெரு, மூன்றாவது பிரதான சாலை, சி.ஐ.டி நகர்-கிழக்கு, நந்தனம், சென்னை-600035

☒	காலம்	சந்தா தொகை (ரூ)
☐	ஆயுள்	6,000
☐	ஐந்து வருடம்	1,560
☐	இரண்டு வருடம்	660
☐	ஒரு வருடம்	330

சந்தா விண்ணப்பப் படிவம்

உங்கள் காசோலை / வரைவோலையுடன் இந்தப் படிவத்தை அனுப்பவும்

பெயர்:.....

முகவரி:.....

.....பின்கோடு:.....

தொலைபேசி:.....இ-மெயில்:.....

காசோலை / வரைவோலை அனுப்புவவர்கள் White Lotus Books (P) Ltd என்ற பெயரில் அனுப்பவும்.

தென்றல் கவிதைகள்

1

மங்கிய இருள் மாலை
எப்படி வந்தது
சிறு வெள்ளி மீன்கள் துள்ளும்
கடல் போல் இருக்கும் ஏர்
தனியே கால் நனைத்து
களிமண் தோண்டும் என்னை
திடீரென்று
அரக்கப் பனை அச்சுறுத்தும்
எரீயோ கைவிரித்து
பேய்கள் புழுங்கும் குளமாக
சுடுகாட்டு ஒத்தயடிப்பதையாய்
மாறும்
நான் தும்பைப்பூ கிள்ளி வந்த
பழகியப் பாதை
மங்கிய இருள் மாலை
எப்படி வந்தது
மடியில் தும்பைப்பூ
முடிந்திருக்கும்
சிறுமி என்று கூடப் பாராமல்

2

பேரழகியாய் இருந்து
ஒரேநாளில்
சூன்யக்காரியாய்
மாறியவள்
என்னிடம்
கதை கேட்கிறாள்
ஒவ்வொரு இரவும்
நான்
சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறேன்
இதையும்
அதையுமாய்
நான் தூங்கியபின்
போவதுதான்
பிடிக்கும் அவளுக்கு

3

மெல்லிய பட்டு நூலில்
சர சரவென்று
அங்கே ஏறுவது யார்
ஏய்
குட்டித் தீயே
கெட்டிக்காரதான் நீ

4

மேனி மீனா
பொன் விரல்கள் ததும்ப
தாமரைக் பாதம் சுழல
உள்ளிருந்து எழும்பும்
தேவதை
குட்டையை குழப்பி விட்டேதான்
எழுகிறாள்

5

மண் ஒட்டியிருக்கும்
உள்ளங்கையில்
அடித்துச் சத்தியம் செய்தாய்
எவ்வளவு சொல்லியும் கௌரமல்
நர முத்தமொன்றிட்டேன்
பின் நீதான்
நீதான்
வரவேயில்லை

இப்போது
புளியம்பூ உதிரும்
காட்டில்
காற்றென் துணை

6

கொக்கு தன் வாயைத் திறந்த போது
அதனுள்
யமுனை நதிதான்
என் வீடு
இனிய குரல் தவழ்ந்து வர
ஆயிரம் மீன்கள்
உள் நுழைந்தன
கொக்கு வாயை மூடிக்கொண்டது

7

உச்சி வெய்யில்
மண்டையை
பொசுக்க பொசுக்க
வினையாடிய குழந்தைகள் எங்கே
திடீரென்று
ஒரு வெள்ளி முடி
என் தலையில் தோன்றியதே
அது எப்படி
அட சாகப்போகிறேன் போலிருக்கு

8

வீட்டில் மறந்து
இருந்துவிட்ட பொம்மைக்கு
ரயில் வண்டி காத்திருக்காது
சிறுமியின்
விம்மும் உள்ளமாய்
கதற முடியும் அதுதான்
ஒவ்வொரு புறப்படுதலும் போது

9

காதல் பற்றி எழுதினான்
பயந்தனர்
பிரவுத் துயர் பற்றி
மூச்சு வாங்கினர்
மெல்லிய காமம் குறித்து
தலை குனிந்தபடி கோட்டனர்
புல் வெளியில் தனியே
அன்னாந்தபடி கிடக்கிறான்
நிலாநடுகிறது

எதுவும் இப்போ எழுதலை
குடி தோண்டி
உண்டும் தண்ணீரில்
பாதம் நனைக்கிறான்

10

அஞ்சு தலை
கொய்து எறிந்து
சேலை நுனியில்
வாய் துடைத்து
உள் நுழைபவனை
வினையாடக் கூப்பிட்டேன்
சீரகத் தலை கொண்ட மெல்லிய
இரு பூவை
நீ ஒன்றுமாய்
நான் ஒன்றுமாய்
நீ அந்தப்பக்கம்
நான் இந்தப்பக்கம்
மாட்டி இழுக்கவேண்டுமென்றேன்
யாரின் பூ முதலில்...
சொல்லி முடிப்பதற்குள்
கிராதகா என்று
அலறி மூர்ச்சையானாள்

11

வெலியோரம்
பூத்திருக்கும் முள்
அறியவில்லை
ஒருவருக்கும் அது வேண்டாமென்று

12

பல பேர் நடமாடும்
எதிர் வீட்டில்

குடியேறி இருக்கும் பேய்க்கு
என் பாட்டு பிடிக்கும்
என் தோளின்
ஒளிந்தபடி சதா
கோட்டுக் கொண்டேதான்
இருக்கு
நான் சமையல் உள்ளூக்கும்
நடுக்கூடத்திற்கும்
நடந்தபடி முணுமுணுப்பதை

13

சுழன்று இறங்கும்
குடத்தை
உறங்கச் சொல்கிறது கிணறு

14

கண்ணாடியில்
நீ பார்க்கும் பெண் நானில்லை
தாமரை இலையில் ஆடும்
பாதரசத்தில் மரங்கொத்தி
முங்கி முங்கி எழு
உன்னோடு என்ன பேச்சென
மீனோ அடி ஆடித்திற்குப்
போய்விட்டது

15

ஒளிந்து கொண்டு பாருங்கள்
அந்த வெள்ளைமுடி தலைக்காரி
கோலமிடுவதை
அதை அப்படித்தான் பார்க்க முடியும்
தலையில் மாணிக்கம் வைத்திருக்கும்
நாகம் அவள்

வளைந்து வளைந்து இருக்கும் இறை
மகுடிக்கு கட்டுண்டவைதான்

அவளை நாகம்
அவளை மகுடியின் நாதம்

முடிப்பதற்கு முன்னால்
ஓடத் துடிக்கின்றன இறை
ஒவ்வொன்றும்

ஆனாலும்
மந்திரத்திற்குக் கட்டுண்டதுபோல
கிடந்து புறங்கின்றன
செதில்கள் சரசரக்க

அவளோ கோலத்தை முடித்துவிட்டு
கடல் டோக்கி ஓடுகிறாள்

மாணிக்கமோ வடியில் கிடக்கிறது

தென்றல் <thendral@dhanyam.in>

சொல்லேர் உழவர்

• இந்திரா பார்த்தசாரதி

ஷேக்ஸ்பியரின் ஜூலியஸ் சீஸரில் ஓர் அருமையான காட்சி. சீஸரை கொன்ற சதிகாரர்கள் யார்யாரென்று, மார்க் ஆண்டனி, ரோம் பொது மக்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். தன் வாக்குச் சாதாரியத்தினால் அவர்களைப் பொங்கியெழச் செய்துவிட்ட ஆண்டனி, சதிகாரர்களில் ஒருவனாகச் சின்னா என்பவனைக் குறிப்பிடுகிறான். அப்பொழுது சீஸரைக் கொல்லும் சதியோடு சம்பந்தமில்லாத, சின்னா என்ற கவிஞன் எதேச்சையாக அங்கு வருகின்றான். அவன் பெயரை மட்டும் அறிந்த பொதுமக்கள், அவனைச் சதிகாரனாக நினைத்து, அவனைத் தாக்க ஆவேசத்துடன் வருகிறார்கள். கவிஞன் கதறுகின்றான், “நான் சின்னா என்கிற கவிஞன்” என்று. கூட்டத்தில் ஒருவன் கத்துகின்றான்: “கொல்லுங்கள் அவனை, அவனுடைய மோசமான கவிதைகளுக்காக.”

இதை இலக்கிய விமர்சனமாகவும் கொள்ளலாம், வெகுஜன அபிப்பிராயத்தின் வெளியீடான ஒரு தடை உத்தரவாகவும் கொள்ளலாம். இத்தகைய தடை உத்தரவுகள் இலக்கிய ஆரோக்கியத்துக்காக எக்காலத்திலும் வரவேற்கத்தக்கன அல்ல என்றாலும், மோசமான இலக்கிய நூல்கள் வெளிவருவதை அரசாங்கமோ சமூகமோ தடுத்ததாக வரலாறு இல்லை. கருத்துச் சுதந்திரத்துக்குத் தான் ஆபத்து ஏற்பட்டுக்கொண்டே வந்திருக்கிறது.

அரசாங்க ஒப்புதலின்றி எதையும் பிரசுரிக்கக் கூடாது என்ற சட்டம் இங்கிலாந்தில் 1643-இல் முதன்முதலில் பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டில் நிறைவேறியது. இச்சட்டத்தை, ‘சிந்தனையத் தளையிடும் அரசாங்க உத்திரவு’ என்று வருணித்துவிட்டு, இதை முழுமூச்சுடன் எதிர்த்தவர், ஆங்கில மொழியில், ஷேக்ஸ்பியருக்கு அடுத்தப் பெரும் கவிஞராகப் போற்றப்படும் ஜான் மில்டன். ‘அரசாங்கத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட புத்தகங்களைத்தாம் வெளியிட வேண்டுமென்றால், அந்நூல்களின் ஜீவிதம், அக்காலத்தியதுதாகத்தானிருக்கும்; அவை காலத்தை வென்ற நூல்களாக இருக்க இயலாது’ என்று பேசு முன்பு கூறியிருப்பதை மேற்கோள் காட்டி, அரசாங்கச் சட்டத்தைப் பலமாகச் சாடுகிறார் மில்டன் தன்

‘எரியோபகடிக’ (Areopagitika) என்ற நூலில் (1643). அரசாங்க சென்ஸார் முறையை எதிர்த்த முதல் பிரகடனம் இதுதான் என்று தோன்றுகிறது. ‘அரசனின் அந்தப்புர கத்தோலிக் குழ்ச்சி’ என்றும் இச்சட்டத்தைச் சித்திரிக்கிறார் மில்டன். மதத்தின் காரணமாக ஏற்படும் காழ்ப்புணர்ச்சி என்பது எல்லா உலக நாடுகளிலும் தொடர்ந்து காணப்பட்டுவரும் வரலாற்றுச் செய்தி.

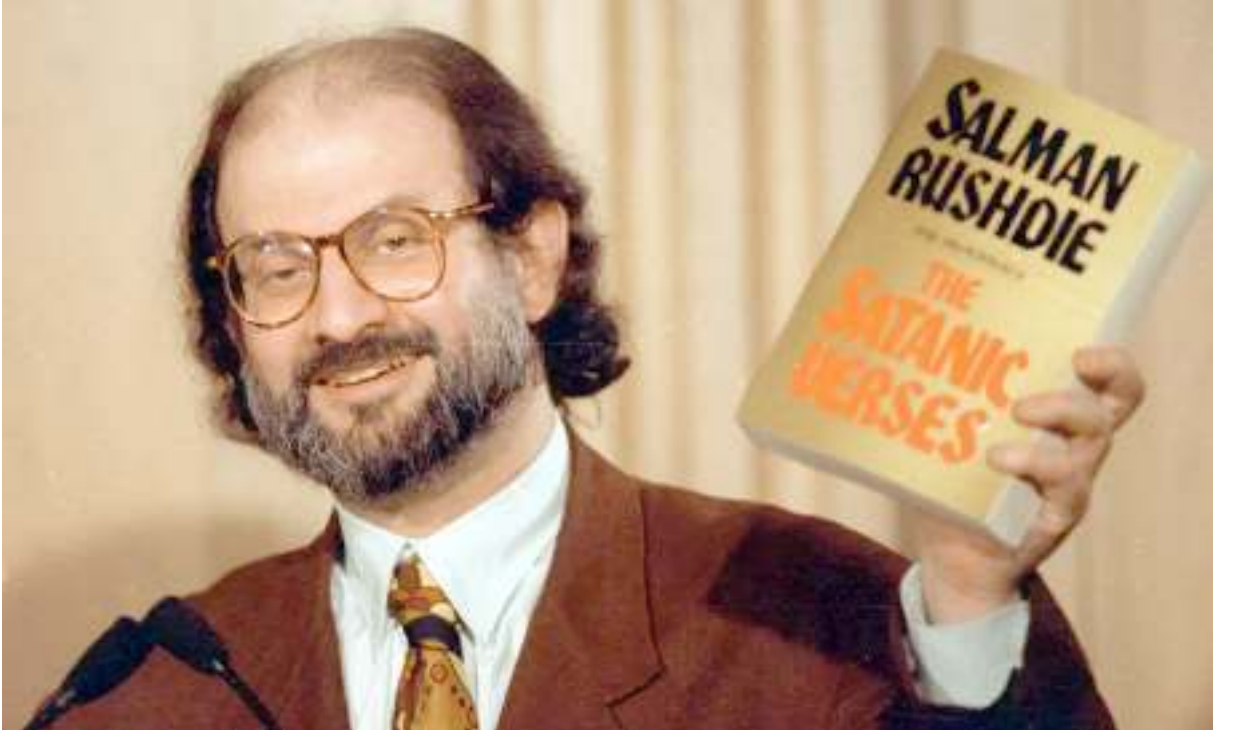
இந்தியாவில் இவ்வரலாற்றுச் செய்திகள், அதீதத் தோற்றப் பொலிவுடன் தெய்வீகப் புனிதத்தைப் பெற்றுவிடும். திருஞானசம்பந்தருக்கும் சமணருக்குமிடையே நிகழும் சமயப் புனல் வாதத்தில், சமணர்களுடைய ஏடுகள் வையையாற்றில் எதிர்க்கரையை அடைய இயலாது மூழ்கிவிட்டன என்றால், சமண நூல்கள் அனைத்தும், அரசாங்க ஆதரவுடன் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன என்பதுதான் சரித்திரச் செய்தி.

நம் இந்திய மரபில், அரசாங்கத் தடை உத்தரவு என்பது ஆங்கிலேய ஆட்சிக்குப் பிறகுதான் வந்தது. பாரதியின் பாடல்களைத் தடை செய்தது. இலக்கிய நூல்களைத் தடை செய்வது என்பது மேற்கத்திய ஆட்சியாளர்களின் மரபாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறது. டி.எச். லாரன்ஸின் ‘லேடி சாட்டெர்லிஸ் லவ்வர்’, ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸின் ‘யுலிஸிஸ்’, ஹென்றி மில்லரின் நாவல்கள், என்று பல நூல்கள் தடை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூல்கள்மீது ‘ஆபாசம்’ என்ற முத்திரை குத்தப்பட்டது.

1933-இல், ‘யுலிஸிஸ்’ மீதிருந்த தடையை விலக்கிய நீதிபதி கூறினார்: “ஆபாசம்” என்பது படிக்கின்றவர்கள் மனத்தில் இருக்கின்றதே தவிர, நூலில் இல்லை. அரசாங்கப் பார்வையை அளவுகோலாகக் கொண்டால், ‘பைபிளை’ யும் தடை செய்ய வேண்டும்.”

சுதந்திர இந்தியா அதன் பங்குக்குப் பல நூல்களைத் தடை செய்திருக்கிறது. அறுபதுகளின் தொடக்கத்தில், ரொனால்ட் ஷெக்ஸ் என்ற தென்னாபிரிக்காவைச் சார்ந்த மார்க்ஸிஸ்ட் அறிஞர் எழுதிய ‘A crisis in India’ என்ற நூலைத் தடை செய்ய வேண்டுமென்ற கூக்குரல் நம் பாராளுமன்றத்தில் ஒலித்தது. காரணம், அவ்வறிஞர் நம் உண்மையான முகத்தை, ஜாதி, மத

வேறுபாடுகளைத் தவிர வேறொன்றுமறியோம் பராபரமே என்ற அசிங்கமான முகத்தை நமக்கே படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

‘அஹம் பிரம்மாஸ்மி’ என்பது தனிப்பட்டவர்களின் நல்வாழ்வுக்கு வழிக்காட்டியதே தவிர, சமூக நல்வாழ்வைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளவில்லை என்பதைப் பல உதாரணங்களைக் கொண்டு விளக்கியுள்ளார். அந்த நூலை மிக விரும்பிப் படித்த நேரு கூட, வோட்டு வங்கியை மனத்தில் கொண்டு, தடை உத்தரவுக்குக் காரணமாக இருந்தார் என்பதுதான் வருந்தத்தக்க விஷயம்.

ஸல்மான் ருஷ்டியின், ‘ஸடானிக் வெர்ஸஸ்’ நம் பார்விமெண்டில் பெரும் சலனத்தை ஏற்படுத்தித் தடைக்குள்ளாகியது. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், பிரச்சனையை எழுப்பிய ஷாபுதீன் அந்நூலைப் பார்த்தது கூட இல்லை! ‘ஸடானிக் வர்ஸஸ்’ படிப்பதற்கு அவ்வளவு சுலபமான புத்தகம் இல்லை.

தொழில் முறையில் ருஷ்டியின் மீது பொறாமை கொண்ட குஷ்வந்த் ஸிங் செய்துவிட்ட வம்பினால், பலருக்கு இந்த நல்ல நூலைப் படிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இல்லாமலேயே போய்விட்டது.

சர்வாதிகார ஆட்சியில் சுதந்திரமாக ஒருவரால் சிந்திக்க முடியவில்லை என்பதைக் காட்டிலும், மிருக பலப் பெரும்பான்மையினராயிருக்கும் ஜனக் கூட்டத்தின் ஆட்சியில் (Mobocracy) வெளிப்படையாக ஒருவரால் தன் கருத்தைச் சொல்லமுடியவில்லை என்கிற சூழ்நிலை இன்னும் அபாயகரமானது. இன்று நம் நாட்டில், இத்தகையச் சூழ்நிலை உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறதோ என்ற அச்சம், சீரிய சிந்தனையாளர்களிடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதுதான் சரி என்று தம் மனத்துக்குப் படுவதை எடுத்துக்

கூறுவதற்குப் பதிலாக, எதைச் சொன்னால் அது ‘அரசியல் ரீதியாகச் சரியாயிருக்கும்’ (Politically Correct) என்று அறிவுஜீவிகளையும் தற்காப்புணர்வில் யோசிக்க வைக்கும் கலாசார அழிவை அறிவிக்கும் சூழ்நிலை.

ஆட்சியாளர்களைச் சுற்றியிருக்கும் ஜாலரா கூட்டம் அந்தக் காலத்திலிருந்தே இருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது. சங்க காலத்தில் ‘இரவலர்கள்’ என்று அறியப்படும் புலவர்களில் சிலர் துதி பாடிகள்தான்! அரசனிடம் சென்று அவனைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால், பலர் அவன் செவிகைப்ப அவன் செய்யும் தவறுகளை இடித்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். ‘உன்னுடைய வெண்கொற்றக் குடை, உனக்கு நிழலைத் தருவதற்காக அன்று, மக்களுக்கு நீ நிழல் தர வேண்டுமென்பதற்கான சின்னம் அது. நொதுமலாளர் பொதுமொழி கொள்ளாமல், மக்களின் நலம் மனத்தில் கொண்டு ஆட்சி புரிய வேண்டும்’ என்கிறார் ஒரு கவிஞர் புறநானூற்றில். இந்தத்துறைக்குப் பெயர், ‘செவியறிவுறாஉ.’

கொடுங்கோல் மன்னனின் ஆட்சியில் மக்கள் சிந்தும் கண்ணீரே அந்த அரசனின் ஆட்சியை அழிக்கப் போதுமானது என்கிறார் வள்ளுவர். மேலும் கவிஞனின் எழுதுகோலை யாராலும் தடுக்க இயலாது என்பதைத்தான் வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

வில்லேர் உழவர் பகைகொளினும் கொள்ளற்க
சொல்லேர் உழவர் பகை

இது அவர் அரசுக்கு விடுக்கும் எச்சரிக்கை!

இந்தத் தன்னம்பிக்கையும் கொள்கைத் துணியும் இக்கால அறிவுஜீவிகளுக்கு எப்படி இல்லாமல் போயிற்று?

இந்திரா பார்த்தசாரதி <parthasarathyindira@gmail.com>

அகதி வாழ்வின் நினைவேக்கங்கள்

• ஜி.குப்புசாமி

சாந்தினி வரதராஜனின் முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பு இது. இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து வளர்ந்து பின் ஜெர்மனிக்கு தனது 25ஆவது வயதில் புலம் பெயர்ந்தவர்.

இலங்கைத் தமிழ்ப் படைப்புகள் என்ற பொதுத் தலைப்பின் கீழ் போருக்கு முந்திய இலக்கியம், போருக்குப் பிந்தைய இலக்கியம், போர்ச்சூழல் சார்ந்த படைப்புகள், இன்றைய காலகட்டத்தின் பதிவுகள், புலம்பெயர் படைப்புகள் என்று பல வகைமைகள் இருந்தாலும் ஒவ்வொன்றிலும் உட்பிரிவுகள் உண்டு. புலம்பெயர் படைப்புகளில் அகதிகளாகக் குடியேறியவர்களின் சுய அனுபவக்கதைகள் ஒரு தனி வகையைச் சார்ந்தவை. இத்தொகுப்பில் உள்ள சாந்தினியின் கதைகள் அவ்வகையைச் சேர்ந்தவை.

‘கொல்லப்படுவதைவிட கொடுமையானது எதுவென்றால், அகதியாக வாழ்வதுதான்’ என்றொரு மேற்கோள் உண்டு. உலகெங்கும் அகதிகளாக அவல வாழ்க்கை வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களின் இலக்கியப் படைப்புகள் பல உண்டு. யூதர், பாலஸ்தீனியர், வியட்நாமியர் படைப்புகள் உலகின் மனசாட்சியை உலுக்குபவை. வங்கம், பாகிஸ்தான், ஆப்பிரிக்க நாடுகள், சிரியா, ஆப்கானிஸ்தான், உக்ரைன், வெனிகுலா, சூடான் என்று பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து ஆதிக்க சக்திகளால் வெளியே விரட்டப்பட்ட பூர்வ குடிகளின் இலக்கியப் பதிவுகள் ஏராளம். ப்ரைமோ லெவி, ஹன்னா அரெண்ட், வியட் தான் நூவன், சதாத் ஹஸன் மண்ட்டோ போன்ற எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் அகதிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் மேற்கோளுக்குச் சான்றாக இருக்கின்றன.

மேற்சொன்ன எந்த நாட்டு அகதிகளை விடவும், எந்தத் திசையிலிருந்தும் ஆதரவு கிட்டாமல், அதிகமான உயிரிழப்பு, பொருளிழப்பு, நில இழப்புகளைச் சந்தித்தவர்கள் இலங்கைத் தமிழர்கள்தான். இலங்கை உள்நாட்டுப் போரையும், ஈழத் தமிழர்களின் கையறு நிலையையும் ஆங்கிலத்தில் நாவலாக எழுதியதால்

உலகின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவந்தது அம்பலவானர் சிவானந்தத்தின் WHEN MEMORY DIES. அவரிடம் தொடங்கி தற்போது அனுக் அருட்பிரகாசம், ஷியாம் செல்வதுரை, சினேகன் கருணதிலக, சங்கரி சந்திரன், வாசுகி கணேசானந்தன் போன்ற பலரும் காத்திரமான படைப்புகளை ஆங்கிலத்தில் நேரடியாக எழுதி உலகின் உடனடி கவனத்தையும் விருதுகளையும் பெற்றுக்கொண்டிருந்தாலும், அவர்களைவிடத் தீவிரமாகத் தமிழில் எழுதும் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் வரிசை மிக நீளமானது. சேரன், ஷோபாசக்தி, தேவகாந்தன், அ.முத்துலிங்கம் போன்ற மூத்தவர்களோடு இப்போது மிகச்சிறப்பாக எழுதிவருபவர்களின் பட்டியலை இக்கட்டுரையில் சேர்த்தாலும் நிச்சயமாக அதில் விடுதல்கள் இருந்தே தீரும். அத்தகைய வளமான வரிசையில் புதிதாக இணைந்துகொண்டிருப்பவர் சாந்தினி வரதராஜன்.

இத்தொகுப்பில் உள்ள பதிமூன்று கதைகளையும் உண்மையில் புனைவெழுத்தாகவே கருத இயலவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். கதைகளின் முடிவில் திருப்பம் என்று ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகச் சில கதைகளில் வலிந்து திணிக்கப்பட்ட செயற்கை சம்பவங்களைத் தவிர, இக்கதைகளில் புலம்பெயர்ந்தோரின் அனுபவங்களாக விவரித்திருக்கும் அத்தனை வார்த்தைகளும் உண்மையானவை என்றே நம்ப முடிகிறது. இந்த நம்பிக்கைக்குக் காரணம் அந்தச் சொற்களில் வெளிப்படுகின்ற சத்திய உணர்ச்சி.

பெரும்பாலான கதைகள் புலம்பெயர்ந்திருக்கும் நாடுகளில் நிகழ்கின்றன. சாந்தினிக்கு நெஞ்சைக் குத்திக்கிழிக்கும் பலவிதமான அனுபவங்கள் நேர்ந்திருக்கின்றன என்பது இக்கதைகளின் நடுவில் மின்னிச் சென்றுவிடும் ஒற்றை வரிகளில் தெரிகிறது. அந்த வரிகளைக் கடந்து செல்ல முடியாமல் மனம் ஸ்தம்பித்துப் போகிறது. ஆனால், கதைகள் அத்தகைய

இடங்களில் மையம் கொள்ளாமல் திரும்பத் திரும்ப நினைவேக்கங்களிலேயே புதைந்துகொள்வதுதான் ஏமாற்றம் அளிக்கிறது.

‘வாசல்தோறும்’ வாசகரிடம் மிகவும் வலுவான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடிய கதை. ஒன்றுவிட்ட அண்ணாவின் சடலத்துக்கு ஈமக்கடன் கள் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது, குழைத்து வைத்திருந்த டோனட்ஸ் மாவு வீணாகிப் போய்விடுமேயென்று சுட்டுக்கொண்டிருந்தது கதைசொல்லிக்குக் குற்றவுணர்வைத் தருவதாகக் கதையின் நடுவில் நான்கு வரிகளில் எழுதிக் கடந்து சென்றுவிடுகிறார். உடனே சொந்த நாட்டு நினைவுகள் அவரைக் கதை முடியும்வரை மூழ்கடித்திருக்கின்றன. ‘எல்லாம் இழந்த பின்னும்’ கதையில் ஜெர்மனி நாட்டுத் தொலைக்காட்சியில் பெர்லின் சுவர் இடிக்கப்படுவதைக் காட்டும்போது கதை சொல்லிக்கு ஏ9 பாதை திறக்கப்பட்டது ஞாபகத்துக்கு வருவது அற்புதமான கட்டம். இதுவும் அவசரமாகக் கடந்து சென்றுவிடுகிறது. ஆழமான பாதிப்பை உண்டாக்கக்கூடிய இத்தகைய பல பகுதிகளைக் கதைகளின் மையப் பொருளாக மாற்றத் தெரியாமல் இருப்பதற்கு சாந்தினியின் அனுபவமின்மையும், கதையைச் சொல்லும்போதே அதீதமாக உணர்ச்சிவசப்பட்டுவிடுவதும் காரணங்களாக இருக்கக்கூடும்.

ஆனால், ‘மாயமான்’, ‘குருவிகளின் வீடு’ ஆகிய கதைகள் நல்ல கட்டமைப்போடு உருவாகியிருக்கின்றன. வீட்டுக்குள் ஒரு கலாச்சாரம், வெளியில் ஒரு கலாச்சாரம். எதை வெளியில் எறிவது, எதை உள்ளே கொண்டு வருவது என்று புரியாத புலம்பெயர்ந்தவர்களின் குழப்பமும், தலைமுறைகளுக்கு இடையே உண்டாகும் முரண்பாடுகளும் ‘மாயமான்’ சிறுகதையில் சிறப்பாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‘குருவிகளின் வீடு’ கதையில் ஜன்னலைச் சுத்தப்படுத்த முடியவில்லை என்பதால் குருவிக்கூட்டை உடைத்து எறிந்துவிடுகிறார். அந்தக் குருவிகள் அங்குமிங்கும் குழப்பத்தோடு அலைபாய்வதைப் பார்க்கும்போது உண்டாகும் குற்றவுணர்ச்சி, அவளுக்குச் சொந்த நாட்டில் தமது பூர்வீக வீட்டிலிருந்து குடும்பத்தோடு விரட்டப்பட்டிருப்பதை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவைக்கிறது.

பெரும்பாலும் எந்தக் கதையையும் சம்பவங்கள் நடத்திச் செல்வதாக இல்லை. கதைசொல்லியே நம்மோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். அநேகமாக எல்லா கதைகளிலும் அம்மா வருகிறார். ஒரே மாதிரியான பாசத்தைக் கொட்டும் அம்மாக்கள். பிள்ளைகளுக்கு வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக அம்மா மீது குற்றவுணர்வு இருக்கிறது.

சாந்தினி வரதராஜனிடம் சொல்வதற்கு வலுவான கதைகள் நிறைய இருப்பது நன்றாகவே புலப்படுகிறது.

எல்லாம் இழந்த பின்னும்
(சிறுகதைகள்) – சாந்தினி வரதராஜன்
வெளியீடு: காலச்சுவடு / தமிழியல்,
669 கே.பி.சாலை,
நாகர்கோயில் – 629001
தொலைபேசி: +91 4652278525;
மின்னஞ்சல்:
kalachuvadu@sabcharnet.in

தனிப்பட்ட அனுபவங்களும் துயரங்களும் வெறும் வேதனையின் பதிவாகவும், தமது வாழ்க்கையின் ஆவணங்களாகவும் மட்டும் மிஞ்சிவிடுவதை சாந்தினி தவிர்க்க வேண்டும். உதாரணமாக ஒரு சிறுகதையைச் சொல்வதென்றால் செ.யோகநாதனின் ‘மண்’ என்ற அற்புதமான சிறுகதை. சாந்தினி தனது கதைகளில் காட்டும் உலகைத்தான் யோகநாதனும் காட்டுகிறார், ஆனால் அடங்கிய, அழுத்தமான மொழியில்.

நம் உள்ளத்தின் உண்மையை வெளிப்படுத்தும் அனுபவத்தை இலக்கியமாக மாற்றுவதே படைப்பாளியின் முன் நிற்கும் சவால். ஆவணத்தின் மொழி நிகழ்வுகளைச் சொல்லும்; ஆனால், இலக்கியத்தின் மொழி அவற்றை உணர்வுகளின் புது ஒளியில் மீண்டும் வாசகரின் உள்ளத்தில் அரங்கேற்றும். சொந்த வாழ்க்கை அனுபவங்களும், தன் இனத்தின் அவலங்களும், இழப்புகளும் செய்திப் பதிவுகளாக இல்லாமல் இலக்கியமாக்கப்படும்போது அவை மனித குலம் மொத்தத்தின் துயரமாக, அவலமாக மாறிவிடுகிறது. அப்போது எழுத்தாளர் உலகத்தின் பொதுக் குரலாகிவிடுகிறார்... அப்போது தனிப்பட்ட துயரம் தனிமையின் சாட்சியமாக அல்ல, மனித வாழ்வின் மொத்தக் கதையாக உயர்கிறது.

இலக்கிய உலகில் தனது முதல் அடியைச் சாந்தினி வரதராஜன் எடுத்து வைத்திருக்கிறார். தனது அனுபவங்களை இலக்கியப் படைப்பாக மாற்றும் வித்தை அவருக்கு விரைவில் கைகூட வேண்டும் என்று வாழ்த்துவோம்.

ஜி. குப்புசாமி <gkuppaswamy62@yahoo.com>

கர்ஜிக்கும் ஆட்டுக்குட்டி

● தெலுங்கில்: க்ருபாகர் போதுலா

● ஆங்கிலம் வழி தமிழில்: இரா. கதைப்பித்தன்

ஒலியம்: எட்வர்ட் முன்ச்

நீதிபதி, நீதிமன்றத்திற்குள் நுழைந்து அவருக்குரிய மரியாதையை ஏற்றுக்கொண்டு ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். வழக்கறிஞர், வழக்குக் கொடுத்தவர்கள் மற்றும் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அனைவரும் நீதிபதி உள்ளே நுழைந்தபோது எழுந்து நின்று அவருக்குரிய மரியாதையை செலுத்திய பின் தங்கள் ஆசனங்களில் மெதுவாக அமர்ந்து கொண்டனர். நீதிபதி, தனது கூர்மையான கண்களால் நீதிமன்றம் முழுவதும் வழக்கறிஞர்கள் மற்றும் பலராலும் நிரம்பி வழிவதை வெறித்துப் பார்த்தார். நீதிமன்றத்திற்குள் உட்கார இடம் கிடைக்காதவர்கள் வெளி வராந்தாவில் நின்று கொண்டு ஜன்னல்கள் வழியே எட்டிப் பார்த்தனர்.

நீதிபதி, இந்த நீதிமன்றம் பெரும்பாலும் சிவில் வழக்குகளை விசாரிக்கும் மன்றம் ஆதலால் இவ்வளவு கூட்டத்தைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார். அபூர்வமாக எப்போதாவது கிரிமினல் மற்றும் சுவாரசியமான வழக்குகள் வருவதுண்டு. பொதுவாக வழக்கறிஞர்களும் வழக்கில் சம்பந்தம் உடையவர்களும் தவிர வேறு யாரும் வருவதில்லை. ஆனால், அன்று ஆச்சரியப்படும் விதமாக நீதிபதியே மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் அடைந்து நீதிமன்றம் முழுவதும் கூட்டம் நிரம்பி வழிவதை பார்த்தார். அவர் தன் புருவங்களை உயர்த்தியபடி, 'இத்தனை நெருக்கடியும் தள்ளுமுள்ளும் ஏன்' என்பதற்கான காரணத்தை அறிய விரும்பினார். அமைதியாக இருந்த பெஞ்ச் கிளார்க், "முதல் வழக்கைக் கூப்பிடவா சார்?" என்று அனுமதி கேட்டார். ஏதோ ரகசியம் விரைவில் வெளிப்பட உள்ளது என்ற எண்ணிய நீதிபதி தலையை அசைத்து வழக்குச் சம்பந்தப்பட்டவர்களை அழைக்கச் சம்மதம் தெரிவித்தார்.

உடனே ஒரு பெண்ணும் ஒரு மனிதரும் அவர்களுக்குரிய சாட்சி கூண்டுக்குள் வந்து நின்றனர். அந்தப் பெண்ணுக்கு 20 முதல் 25 வயதுக்குள் இருக்கலாம். அந்த மனிதருக்கு 65 முதல் 70க்குள்

இருக்கலாம். அந்தப் பெண் தன் உடலைக் கவர்ச்சிகரமாக, ஒரு மலிவான புடவையை உடலில் சுற்றிக்கொண்டு தன் அழகை நிழலாகக் காட்டியபடி நின்று கொண்டிருந்தாள். அநேக மனிதர்கள் அவளைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள தான் கூடியிருந்தனர்.

நீதிமன்றத்தில் கூடியிருந்த அனைவரும் அந்தப் பெண்ணுக்கு அருகில் நின்றிருந்த அந்த மனிதரைப் பற்றி அறிய மிகுந்த ஆவலுடன் இருந்தனர். அந்தப் பெண் பட்டினிக்கும் பரிதாபத்துக்கும் அடையாளமாகத் தோன்றினாள். அந்த மனிதன் கம்பீரமாகவும் நாகரீகமாகவும் படித்து, வேலை பார்ப்பவராகவும் காட்சியளித்தார். அவருடைய வெண்மையான நரைத்த முடி, அவருக்கு ஒரு வெள்ளி கிரீடம் போல அழகு

செய்த படி அவருக்கு ஒரு சிறப்பையும் மதிப்பையும் அளித்தது. அவர் கருப்பு நிற பேண்ட் அணிந்து, வெளுத்த இலை பச்சை நிற லினன் சட்டையை அதற்குள் இன்பன்னி, சரியாகப் பொருந்தியபடி காவி நிற ஷலிக்கள் அணிந்து, அதே நிறத்தில் பெல்ட் அணிந்து, எல்லோருடைய கவனத்தையும் கவர்ந்தபடி நின்றார். அவர் எந்த இடத்திலும் வெட்கப்படாமல், வழக்கறிஞர்களை வெறுப்புடன் பார்த்தபடி நின்றார்.

நீதிபதி, முதல் வழக்கே விபச்சார வழக்காக இருந்ததை பார்த்து எரிச்சல் ஊட்டுவதாக நினைத்தார். 'வழக்கமாக இம்மாதிரி வழக்குகள் நீதிமன்ற நடைமுறை எல்லைக்குள் வருவதில்லை. அந்தக் குற்றம் புரிபவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் காவல்துறையினரை பார்த்துக் கவனித்து அப்படியே விடுதலையாகி போய்விடுவார்கள். இந்த மனிதர் படித்து நல்ல வேலையில் இருக்கும் போக்கிரியாக இருப்பார் போலத் தோன்றுகிறது. இந்த வழக்கு நீதிமன்றம் வரைக்கும் எப்படி வந்தது என்று வியப்பாக உள்ளது' என்று நீதிபதி நினைத்தார். நீதிபதி பெஞ்ச் கிளார்க்கினால் அவரிடம் கொடுக்கப்பட்ட ஆவணங்களைப் பார்த்தபடி, தன் தலையை உயர்த்தி குற்றம் சாட்டப்பட்ட

இருவரையும் பார்த்து, “நீங்கள் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு அபராதம் செலுத்த சம்மதிக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார். அந்தப் பெண் அருகில் நின்ற மனிதரைப் பார்த்துத் தலையை உயர்த்தி பதில் சொல்வதற்காக அவரை நோக்கினாள். அந்த மனிதர் உடனே அவளது கையைப் பிடித்த படி, “பயப்பட வேண்டாம்! நான் இருக்கிறேன் உன்னுடன்!” என்று கூறினார். அவர், நீதிபதியைப் பார்த்து அமைதியாக, “இல்லை, ஐயா, நாங்கள் குற்றவாளி இல்லை என்று வாதாடுகிறோம். நாங்கள் குற்றவாளி இல்லை” என்றார்.

க்ரூபாகர் போதுலா

நீதிபதி, அந்த மனிதரை இரண்டு நிமிடங்கள் உற்றுப் பார்த்தார். பின் ஏளனமாக, “நீங்கள் குற்றவாளி இல்லை என்றால் நீதிமன்றத்திற்கு எதற்கு வந்தீர்கள்? நீங்கள் யார்? உங்கள் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டார்.

“ஐயா, என் பெயர் ரவீந்திரநாத். ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர். இங்கே உள்ள பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலத்துறையில் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்தேன். எனக்கு வயது 70” என்று பதிலளித்தார்.

“ஓ! நீங்கள் ஒரு ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியரா? அப்படியானால் இந்த நிலைமை உங்களுக்கேன் ஏற்பட்டது?” நீதிபதி கேட்டபின் அமைதியுடன் அவரைப் பார்த்தார்.

“ஐயா, நான் உங்களுக்கு அந்தக் கதையைச் சொல்கிறேன். அதைச் சொல்வதற்காகத் தான் நான் உங்கள் முன்னால் நிற்கிறேன். நீங்கள் முதலில் காவல்துறை சார்பில் சொல்வதை கேட்கும் படி வேண்டுகிறேன். அதன் பின்னர் நான் எனது சார்பில் நடந்ததை சொல்கிறேன்!” என்று பேராசிரியர் கூறினார்.

நீதிபதி பெஞ்ச் கிளார்க்கை பார்த்து, “இது யாருடைய வழக்கு?” என்று கேட்டார். பெஞ்ச் கிளார்க் பதில் சொல்லும் முன் ஒரு காவலர் முன்னால் வந்து நீதிபதியை வணங்கி

மரியாதையுடன், “ஐயா, இரண்டும் நகர வழக்குகள், எங்கள் காவல் நிலையத்தைச் சேர்ந்தது!” என்று பதிலளித்தார். நீதிபதி அவரிடம், “வழக்கு சம்பந்தமாக நடந்த நிகழ்ச்சியைத் தயவு செய்து விவரமாகக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார்.

“ஐயா, நேற்று இரவு இந்த இருவரையும் கையும் களவுமாகப் பிடித்து விட்டோம். அவர்களுக்கு எதிராக ஒரு வழக்கும் பதிவு செய்து விட்டோம்” என்று விறைப்பு நிலையில் அட்டென்ஷனில் நின்றபடி பதில் அளித்தார்.

நீதிபதி எரிச்சல் அடைந்து, “எங்கே அவர்களைக் கையும் களவுமாகப் பிடித்தீர்கள்? எந்த நேரத்தில்

நீங்கள் அதைச் செய்தீர்கள்? அப்போது அவர்களது நிலைமை எப்படி இருந்தது என்பதை சரியாகச் சொல்லுங்கள். விவரங்கள் ஏதும் இல்லாமல் கையும் களவுமாகப் பிடித்து வழக்குப் பதிந்துவிட்டோம் என்று வெறுமனே எப்படி நீங்கள் சொல்லலாம்?” என்று கேட்டார்.

“ஐயா, முந்தா நாள் இரவு சுமார் 10.30 மணி இருக்கும். நாங்கள் எங்கள் காவல் பணியில் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தோம். என்னுடன் இன்னும் இருவர் பணியில் இருந்தனர். இவர்கள் இருவரும் கடற்கரை சாலையில் உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். பின்னர் முக்கிய சாலையை வந்தடைந்த உடன் இந்தக் கனவான் அந்தப் பெண்ணின் கைகளில் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்தார். அவர் எவ்வளவு ரூபாய் கொடுத்தார் என்று சரியான விவரம் எங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்கள் அவர்களைக் கைது செய்து, காவல் நிலையம் அழைத்து வந்து, வழக்கு பதிந்திருக்கிறோம். அவ்வளவுதான்! ஐயா?” என்று காவலர் பதிலளித்தார்.

“அதுதான் நடந்ததா? காவலர் சரியாகச் சொன்னாரா?” இன்று நீதிபதி ரவீந்திரநாத் பார்த்துக் கேட்டார்.

“நாங்கள் கடற்கரையிலிருந்து முக்கிய சாலைக்கு நடந்து வந்தோம் என்பதும், அந்தப் பெண்ணுக்குப் பணம் கொடுத்தேன் என்று அவர் சொன்னதும் உண்மைதான்” என்று ரவீந்திரநாத் கூறினார்.

நீதிபதி நகைச்சுவை ததும்ப, “நீங்கள் எதற்காக அவளுக்குப் பணம் கொடுத்தீர்கள்? தர்மம் செய்த மாதிரி எண்ணமா?” என்று கேட்டதும், நீதிமன்ற ஹால் முழுவதும் சிரிப்பலைகள் எழுந்து அடங்கின.

“தர்மத்திற்கு அப்பாற்பட்டு நான் அவளுக்குப் பணம் கொடுத்தது உண்மைதான். ஆனால், அதற்குப் பின் உள்ள காரணங்களை நான் விளக்குவதற்கு, தயவுசெய்து எனக்கு அனுமதி அளிக்க வேண்டுகிறேன்” என்று ரவீந்திரநாத் கூறினார்.

“சொல்லுங்கள்! என நீதிபதி அனுமதி அளித்தவுடன், ரவீந்திரநாத் நடந்த சம்பவத்தை விவரிக்க ஆரம்பித்தார்.

“ஐயா, நான் 70 வயதான ஒரு ஆங்கில பேராசிரியர். என்னுடைய இரண்டு மகள்களும் வெளிநாட்டில் வசிக்கிறார்கள். முந்தாநாள் வழக்கம்போல் கடற்கரையில் உலாவிக்கொண்டிருந்தேன். இரவு சுமார் 10.30 மணி இருக்கலாம், நான் கடற்கரையிலிருந்து புறப்பட்ட நினைத்தபோது அந்தப் பெண் தனியாக நடந்து செல்வதை கவனித்தேன். அவள் தனியாக இருப்பதை பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டபோது, அவள் மெதுவாக என்னை நோக்கி நடந்து வந்தாள். என் அருகில் வந்து நின்று எந்தவித தயக்கமுமின்றி என்னை அவளுடன் வர முடியுமா என்று அழைத்தாள்.” நீதிமன்றம் முழுவதும் அதைக் கேட்டுச் சிரிப்பு அலைகள் எழுந்தன.

ரவீந்திரநாத் சுற்றிலும் ஒரு முறை பார்த்துவிட்டுத் தொடர்ந்து பேசினார். “அந்தப் பெண் பேசியதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. மீண்டும் அவள் அதே போல் கேட்டபோது தான் எனக்குப் புரிந்தது. அவளுடைய வார்த்தைகளால் நான் உண்மையிலேயே அதிர்ச்சி அடைந்தேன். என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் நான் திகைப்படைந்தேன். நான் அவளை உட்காரும்படி சைகையில் கூறினேன். அவள் சிறிது எதிர்பார்ப்புடன் என்னை நோக்கினாள். அப்போதுதான் அவள் ஒரு இளம் பெண் என்பதை கவனித்தேன்.” ரவீந்திரநாத் ஒரு ஆழ்ந்த பெருமூச்சு விட்டபடி தொடர்ந்தார், “நீ என்னுடைய இளைய மகளைவிடச் சிறியவளாக இருக்கிறாய், உன்னுடைய தகப்பனாருடைய வயதையுடைய ஒரு மனிதரிடம் இப்படி கேட்பதற்கு உனக்கு வெட்கமா இல்லையா” என்று கேட்டேன். அவள் கூர்மையாக என்னைப் பார்த்தாள், மெல்ல புன்னகைத்தபடி, “சார்! உங்களுக்குப் பசி என்றால் என்ன என்று தெரியுமா?” என்று கேட்டாள். அவளுடைய வார்த்தைகளைப் புரிந்து கொள்ளாமல், “அதற்கு அர்த்தம்...” என்றபடியே தடுமாறினேன்.

“சார்! நான் ஒரு கப் டீ சாப்பிட்டு ஆறு மணி நேரம் ஆகிறது. நான் இரண்டு வேளை சாப்பிட்டு, இன்றுடன் இரண்டு நாட்கள் ஆகின்றன. காவலர்கள் என்னிடமிருந்து 100 ரூபாய் நோட்டை பறித்துக் கொண்டனர். எனக்கு இன்று எந்தச் சந்தர்ப்பமும் கிடைக்கவில்லை. நான் மயங்கி விழுவது போலக் களைப்பாக இருக்கிறேன். இதுதான் என் நிலைமை. என் பசி என் மனசாட்சியை நசுக்கி விட்டது. அதனால் என் தகப்பனார் போல இருக்கும் வயதான மனிதருடன் நான் படுக்க முடியும், அல்லது என் மகன் வயது உள்ளவனுடன் படுக்க முடியும். ஒரு இளவரசனோ ஒரு நோயாளி மனிதனோ, யாராக இருந்தாலும் அவனது சதை பசியை தணித்து, ஒரு 100 ரூபாய் அல்லது 200 ரூபாய் கிடைத்தால் எனக்கு அது போதும். என்னுடைய கலைத்த உலுக்கு இரண்டு வேளை உணவுக்கு வைத்துக் கொள்வேன். நான் ஏன் உயிருடன் இந்த உலுக்காக இருக்கிறேன் என்று மட்டும் கேட்காதீர்கள். அதற்கு என்னிடம் பதில் இல்லை!” என்று அந்தப் பெண் கூறினாள்.”

இந்த வார்த்தைகளை ரவீந்திரநாத் கூறியபோது நீதிமன்றத்தில் எந்தச் சிரிப்பலைகளும்மின்றி அமைதி நிலவியதை அவர் சுற்றிலும் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டார்.

“அவளுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு என் மனம் மிகவும் நெகிழ்ந்து போயிற்று. என் மூளை ஒரு கணம் செயல்பட மறந்தது போலத் தோன்றியது. மிகுந்த முயற்சியுடன் நான் எனது சுய நினைவுக்கு வந்து, “மகனே! என்னுடன் வா!” என்று அந்தப் பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு என் கார் நிற்கும் இடத்திற்கு சென்று, அங்கு அவளிடம் 2000 ரூபாய் பணம்

கொடுத்து, என் விசிட்டிங் கார்டையும் கொடுத்தேன். “இதோ பார்! இந்தக் கார்டில் என் போன் நம்பர் உள்ளது. நீ உனது தற்போதைய நிலையிலிருந்து மாறி உன் வாழ்வை சரி செய்து கொள்ள விரும்பினால் என்னை அழைக்கலாம். நிச்சயமாக உனக்கு உதவி செய்கிறேன். எனக்கு அந்த அளவுக்கு வசதியும் இருக்கிறது” என்று அவளுக்கு ஆறுதலாக வார்த்தைகள் கூறி முடிக்கும் முன் திடீரென்று மூன்று காவலர்கள் ஓடி வந்து எங்களைச் சுற்றி நின்று கொண்டு தீவிரவாதிகளைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்தார்கள்” என்று கூறியபடி தன் பேச்சை நிறுத்தி நீதிபதியை நிமிர்ந்து நோக்கினார்.

நீதிபதி ரவீந்திரநாத்திடம், “தொடர்ந்து பேசுங்கள்!” என்று கூறினார்.

“காவலர்கள் முதலில் செய்த காரியம் அந்தப் பெண்ணின் கைகளில் இருந்த பணத்தை பறிமுதல் செய்ததுதான். பின்னர் அவர்கள் எங்களிடம் அனைத்து விதமாக அசிங்கமான கேள்விகளையும் கேட்க ஆரம்பித்தனர். நான் பொறுமையுடன் சொன்ன பதில்களை அவர்கள் கேட்கத் தயாராக இல்லை. மேலும் எங்களிடம் இன்னும் அதிக பணம் தந்தால்தான் எங்கள்மீது குற்றம் சாட்டப்பட்ட முட்டாள்தனமான தவறிலிருந்து எங்களை விடுவிப்போம் என்று கூறி மிரட்டினார்கள்.

“நான் ஒரு பேராசிரியர் என்று சொன்னால் மரியாதையுடன் நடப்பார்கள் என்று நினைத்தேன்.

நான் அதைச் சொன்னதும் அவர்கள் நடவடிக்கை மாறிவிட்டது. “சார், நீங்கள் ஒரு பல்கலைக்கழக பேராசிரியர். நீங்கள் இந்த வயதான நிலைமையில் என்ன காரியம் செய்திருக்கிறீர்கள்? பரவாயில்லை, நாங்கள் அதைப் பற்றி எதையும் சொல்ல விரும்பவில்லை. நீங்கள் பேராசிரியர் என்பதால் 2000 ரூபாய் போதாது, 5000 ரூபாய் கொடுத்து விடுங்கள், இல்லாவிட்டால் காவல் நிலையம் வர வேண்டி இருக்கும். வழக்குப் பதிவு செய்து நீதிமன்றத்திற்கு உங்களை அழைத்துச் செல்வோம்” என்று காவலர்கள் என்னிடம் கூறிவிட்டு, நான் எப்படி இந்த வயதில் பெண் விஷயத்தில் ஈடுபட்டேன் என்பதைப் பற்றிய உற்சாக வெறியில் சிரித்தபடி பேசிக் கொண்டு இருந்தனர்.”

அப்போது ஒரு காவலர் குறுக்கிட்டு ஏதோ பேச வேண்டும் என்றபோது, நீதிபதி அவரைக் கண்டித்து, “நான் உன்னிடம் கேட்கும் வரை உன் வாயைத் திறக்காதே!” என்று அதட்டினார்.

“இதைப் பற்றிப் பேச அருவருப்பாக உள்ளது. முதன்முதலாக நான் இப்போதுதான் நமது நிர்வாகத்துறையில் லஞ்சம் எவ்வளவு தூரம் ஊடுருவி உள்ளது என்பதை அறிகிறேன். மிகவும் அழுகிப்போன நிலையில் நிர்வாகம் உள்ளது, மக்களும் மிகவும் தாழ்ந்த நிலைக்குப் போய்விட்டனர். நான் இந்தச் சமூகத்தின் மீது முழு வெறுப்புடன் இருக்கிறேன். நான் காவலர்களிடம் ஒரு ரூபாய் கூடத் தர முடியாது என்று கூறிவிட்டேன். உங்களால் முடிந்ததை செய்து கொள்ளுங்கள் என்று அவர்களுக்குச் சவால் விட்டுக்

கூறினேன். அதன் விளைவு தான் நான் இப்போது உங்கள் முன்னால் நின்று கொண்டிருக்கிறேன்” என்று கூறியபடியே ரவீந்திரநாத் தன் கரங்களைச் சாட்சிக் கூண்டில் வைத்துச் சாய்ந்தபடி நீதிபதியை நோக்கினார்.

நீதிமன்றம் முழுவதும் முழு அமைதி நிலவியது. நீதிபதி சில கணங்களுக்கு ரவீந்திரநாத் உற்று நோக்கியபடி இருந்தார். ஒரு கணம் அமைதி காத்தார். விரைவில் தன் தலையை அசைத்தபடி தன்னை சரி செய்து கொண்டு, “வழக்கமாகச் சாதாரண மனிதர்கள் இம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் காவல்துறையின் பிடியிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்ளவே விரும்புவார்கள். ஆனால், நீங்கள் ஏன் நீதிமன்றத்தின் படிகளில் ஏற விரும்பினீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

ரவீந்திரநாத் ஒரு கணம் சிந்தித்தார். பின்னர் தலைவணங்கியபடி “நான் என் குழந்தை பருவத்தில் இருந்தே மிகவும் கட்டுப்பாட்டுடன் வளர்க்கப்பட்டுள்ளேன். உண்மையில் நான் ஒரு அமைதியான ஆட்டுக்குட்டியை போன்று வாழ்ந்து வருபவன். என் குடும்பம், மாணவர்கள், கல்லூரி பாடங்கள், கவிதை, இலக்கியம், இவைகளால் உருவாக்கப்பட்டது என் வாழ்க்கை. என் மனைவி கூட, “நான் ஒரு தீவிரமான வாழ்க்கையை நடத்துகிறேன்” என்று என்னைக் கேலியாகப் பேசுவதுண்டு.” தினமும் தன் பேச்சை ஒரு கணம் ரவீந்திரநாத் நிறுத்தினார்.

“நான் அந்தப் பெண்ணிடம் கொடுத்த பணத்தை காவலர்கள் பலவந்தமாகப் பறித்தபோது நான் விளக்க முடியாத பெரும் துன்பத்திற்கு ஆளானேன். அந்தப் பணம் அந்தப் பெண்ணின் இரண்டு வாரச் செலவுகளுக்குப் போதுமானதாக இருந்திருக்கும். அந்தக் கயவர்களை அந்தப் பெண் தன் இயலாமையை, வெறுப்பு, பழிவாங்கும் தன்மை, நிராசை, துக்கம் எல்லாம் கலந்து பார்த்த பார்வையைக் கண்டு என்னை அடக்க முடியாமல் நான் தவித்தேன். அவளுடைய நிலைமை என்னைத் தூண்டிவிட்டு இங்கே நகர்த்திக் கொண்டு வந்துள்ளது. ஆகவே தான் உங்கள் முன்னால் நிற்க உறுதியாகத் தீர்மானித்தேன். காவலர்களுக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுக்கவும் சம்மதிக்கவில்லை” என்று கூறி முடித்தார் ரவீந்திரநாத்.

“ஆனால், ஏன், எதை அடைவதற்காக நீங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்று வியப்புடன் நீதிபதி கேட்டார்.

ரவீந்திரநாத் மெல்ல புன்னகை செய்தார். அவர் நீதிமன்றத்தில் கூடியுள்ள கூட்டத்தை நீதிபதியிடம் சுட்டிக்காட்டி மேலும் பேசினார்: “70 வயதான ஒரு பேராசிரியர், அவருடைய வயதில் பாதி வயதை விடக் குறைந்த ஒரு பெண்ணுடன் ஒழுக்கம் தவறி நடந்ததா குற்றம் சாட்டப்பட்டு இருக்கிறார். இது எதைச் சமூகத்திற்கு சொல்கிறது என்று உங்களால் பார்க்க முடிகிறதா? மக்களிடையே எப்படி ஆவலை தூண்டிவிட்டுள்ளது என்பதை பற்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். இங்கே நடக்கும் முழு நிகழ்ச்சியையும்

இந்தியா - பாகிஸ்தான் இடையே நடக்கும் கிரிக்கெட் மேட்ச் போல எப்படி அநேக மக்கள் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தீர்களா? ஊடகங்களும் இதற்கு நல்ல விளம்பரம் தருகின்றன. இதில் நிறைய பொழுதுபோக்கு விஷயங்கள் நிரம்பியுள்ளன. ஆகையால் நான் சமூகத்தின் கவனத்தை இந்த விஷயத்தில் ஈர்க்க வேண்டும் என்பதை உறுதியாகத் தீர்மானித்தேன். இதில் பரிவு, இரக்கம், மனிதாபிமானம் ஆகியவற்றுக்காக நான் வேண்டுகோள் விடுகிறேன். வேறு எந்தக் காரணமும் எனக்கு இல்லை. மாண்புமிகு நீதிபதி அவர்களே! இப்போது வழக்கு உங்கள் நீதிமன்றத்தில் உள்ளது. தயவுசெய்து நன்கு பரிசீலனை செய்து தகுதியான தீர்ப்பை வழங்க வேண்டுகிறேன். மதிப்பிற்குரிய நீதிமன்றம் வழங்கும் தீர்ப்பைத் தலைவணங்கி ஏற்றுக்கொள்கிறேன்” என்று கூறி முடித்த ரவீந்திரநாத் உடலில் வியர்வை தாராளமாக வழிந்து ஓடியது.

நீதிபதி, தான் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதில் தன்னை மறந்த நிலையில் வீற்றிருந்தார். வாய் திறந்து பேச முயன்ற அவர் என்ன காரணம் என்று அறியாமலேயே வாயை மூடிக் கொண்டார். சிறிது நேரம் தன்னை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார். பின்னர் நீதிபதி, “காவலாளர்களை 70 வயதான கௌரவமான பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற ஒரு மனிதருக்கு அளிக்க வேண்டிய குறைந்தபட்ச மரியாதையை கூட அளிக்காமல் இப்படியொரு வழக்குப் பதிவு செய்ததற்காகத் தீவிரமாகக் கண்டித்து எச்சரிக்கிறேன். மேலும் காவல்துறையின் உயர் அதிகாரிகள் வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட காவலர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனை வழங்க வேண்டும்!” என்று ஆணையிட்டார். அவர் உடனடியாக இந்த வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்து ரவீந்திரநாத் மற்றும் அந்தப் பெண்ணிடம் மன்னிப்பு கோரும் பாவனையில் நோக்கினார்.

அந்தப் பெண் ரவீந்திரநாத் பார்த்து மனம் இரங்கும் பாவனையில் கண்ணீர் சிந்திய படி நின்றாள். தனது இயலாமையையும் ஆத்திரத்தையும் அவள் வெளிப்படுத்தினாள். ரவீந்திரநாத் ஒரு கணம் அவளைப் பார்த்தபடி, “நீ ஏன் குழந்தாய் கவலைப்படுகிறாய்? நான் உன்னைப் பார்த்துக் கொள்ள மாட்டேனா?” என்று கூறி இரவில் கனவு கண்டு நிலை தடுமாறி நிற்கும் ஐந்து வயது குழந்தைக்கு ஆறுதல் கூறி அழைத்துச் செல்லும் ஒரு பாசமுள்ள தகப்பனை போல அவளை நடத்தி கூட்டிச் சென்றார். ரவீந்திரநாத் அந்தப் பெண்ணும் தங்கள் தலைகளை உயர்த்தியபடி நீதிமன்றத்தை விட்டு வெளியே நடந்தனர். ●

இரா. கதைப்பித்தன் <kathaipithan1941@gmail.com>

தெலுங்கிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவர்:
பி. பாயபாரெட்டி
நன்றி: இண்டியன் லிட்டரேச்சர், மே - ஜூன் 2024

பல ஜவுளி, தடை, ஷர்ட்களையும் ஆடல்களையும் ஸ்தாபனம்

SRI VEERA'S CREATIONS

(Silks Textiles & Readymade Showroom)

மொத்த விலை ஷோரூம்

Wholesale showroom

www.sriveeras.com

www.facebook.com/sriveerascreations

2 Wheeler & Car Parking வசதியுடன்

2 Wheeler & Car Parking வசதியுடன்

எண். 51-52/1, M.C. ரோடு, சென்னை - 600 021.

போன் : 2590 1771, 2590 1772, 2590 1773, 2590 1774

World class service for Design & Construction of Precast Buildings

We thank all our customers for their trust & confidence endowed upon us. It's our mission to continually strive to provide cost effective & high quality PRECAST products.

*European Technology
Modern Construction*

4

**PRECAST
FACTORIES**

15

**CRANES
+ 2 tower cranes**

50

**LAKHS SQ.FT
CONSTRUCTED**

Class 1A contractor of CPWD, SPL class contractor in R&B Andhra,
executed precast construction for CRPF, NBCC, NPCIL, DMRC, ISRO

150

**PROJECTS
COMPLETED**

350

ENGINEERS

2000

EMPLOYEES

School in Coimbatore
25,300 Sq.ft
completed within 60 days

Commercial Mall
2,25,000 Sq.ft
completed in 120days

Hostel Building
26,000 Sq.ft
completed in 70 days

Housing for CRPF
72 Days 1 Block
251 Houses 11 Months

EASIER

FASTER

BETTER

SERVICES OFFERED

- Design & Detailing
- Planning
- Production
- Transportation
- Erection

TYPES OF BUILDING

- Commercial
- Industrial
- Institutional
- Residential
- Multi level-
Car Parking

TEEMAGE

6/35, College Road, 1st Cross Street, Tiruppur - 641 602, Tamilnadu, India. Ph : 0421 2240488.

a Group of **The Chennai Sells**

4 Precast Factories Pan India
Coimbatore | Delhi | Hyderabad | Chennai

 82204 55555, 82200 51777
email : sales@teemageprecast.in
marketingteemage@gmail.com
web : www.teemageprecast.in

①

மூடிக் கிடக்கும் அறைக்கு
வந்து திரும்புகிறது பறவை

மீண்டும் திரும்புவதும் விலகுவதும்
திரும்புவதுமாய்
விலகிச் சென்ற பறவைக்கு
வினையாட்டாய் போயிற்று வாழ்க்கை

②

கிணரெரத்துக் கதகதப்பு
நெடுயுகமாய்
நீறாய்க் கிடக்கிறது தேகத்தில்

அணைத்தலும் புணர்த்தலும் முனகலுமாய்
நிறைத்துக் கிடந்த வாழ்வை
விட்டகல்கிறது தேகம்

இனிக் கிடைக்காத கதகதப்பு
நெஞ்சத்துள் ஊற
நின்று அனைக்கிறது மறுபடியும் மனம்

③

முன்னொரு புணர்தல்
நினைவைக் கொடுக்கிக் கொள்ள
அவை ஏறுகிறது நாசிக்குள்

காதல் கசிந்த தேகத்தில்
முகர்ந்து முயங்கும் தோகை மயில்
குலைத்துப் போடுகிறது தன் வர்ணகளை

மீளேற முடியாத வர்ணங்கள்
தோகைக்காய் ஏங்கும் பொழுதில்
எழுதிக் கொள்கிறது
'நிள்வழி போகும் வழிப்போக்கன்
தொங்கிக் கிடப்பான் காமம் கழிந்த மரத்தில்'

④

புகைப்படத்தில் தொங்கும் நினைவுகள்
பின்னையது முன்னையது என
வகைப்பிரித்து வளர்கின்றன நெடுங்கோடு

● தானா விஷ்ணு

விலகுதல் அல்லது விட்டுப் பிரிதல்

இரவுகளில் நீண்டுக்கிடந்த
தேகத்தில் தீராக் கதகதப்பு
புகைப்படத்தில் புன்னகையாய் மட்டும்
பூத்துக் கிடக்கிறது.

ஏதோவொரு இரவே மிக அதிகாலையோ
வெளியேறிச் சென்ற காதல்
மீளத் திரும்பவேயில்லை இன்னும்

ஒளிரும் மிள்குமிழை மொய்க்கவந்த விட்டில்
புகைப்படத்தில் என் புன்னகையை மட்டும்
கொத்திக் கொண்டிருக்கிறது

⑤

விட்டில் பூச்சியொன்று
அணையா அகல்கியோதியை அணைத்து
உயிர்பிரிந்து கிடக்கிறது நெய்யில்

விழுத்திருந்த பொழுதொன்றில்
தீண்டும் பிரித்ததை
அரவணைத்துக் கிடக்கும் உன் மனம்
எப்படியோ விசத்தில் ஊறிற்று

விசம் உண்ணக் கண்டெட்டு
கடந்தேறினாய் என் தேகம் நீங்கி
நீ தனி, நான் தனி என்றான பின்
மீண்டும் ஒளியேற மறுக்கிறது அகல்விளக்கு

விட்டில் பூச்சிக்கு
வினையாட்டாய் போயிற்று வாழ்வு

தானா விஷ்ணு <thanavishnu@gmail.com>

அற்புத மனிதர், அற்புத வாழ்க்கை

● பாவண்ணன்

ஓவியம்: ராஜ்குமார் ஸ்தபதி

ஒருமுறை விட்டல்ராவ் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். அப்போது என் மனைவி காய்கறிகள் வாங்கி வருவதற்காகக் கடைத்தெருவுக்குச் சென்றிருந்தார். அவரை வரவேற்று கூடத்தில் அமரவைத்தேன். சிறிது நேரம் உரையாடிக்கொண்டிருந்தோம். பிறகு மேசையில் இருந்த புதிய பத்திரிகைகளை அவரிடம் எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு, “கொஞ்ச நேரம் புரட்டிகிட்டே இருங்க சார், டீ போட்டு எடுத்துட்டு வரேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே சமையலறைக்குச் சென்றேன். ஐந்து நிமிடங்களில் அவருக்கும் எனக்குமாகச் சேர்த்து தேநீர் தயாரித்து இரு கோப்பைகளில் நிரப்பி எடுத்துக்கொண்டு மீண்டும் கூடத்துக்குத் திரும்பினேன்.

‘புக் டே’ என்னும் இணையதளத்தில் விட்டல்ராவ் ‘வகுப்பறைக்கதைகள்’ என்னும் தலைப்பில் ஒரு தொடர் எழுதிவருகிறார். வாரத்துக்கு ஓர் அத்தியாயம். ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் தொடக்கப் பள்ளியிலும் உயர்நிலைப்பள்ளியிலும் அவர் படித்த காலத்தின் நினைவுகளை அழகான ஒரு சிறுகதையைப் போலச் சித்தரித்திருக்கிறார். அவற்றைப் படிக்கும் வாசகர்கள் ஒவ்வொருவரும் தம் பள்ளி நாட்களை நினைத்து அசைபோடுவது உறுதி. அந்த அளவுக்கு அவருடைய கட்டுரைகள் மனத்தை ஈர்ப்பதாக அமைந்துள்ளன.

அந்த வாரத்தில் ஒரு தமிழாசிரியரைப் பற்றி அவர் எழுதியிருந்தார். ஏற்கனவே இரு வரிகளில் சுருக்கமாக அமைந்திருக்கும் திருக்குறளை, மேலும் சுருக்கி ஒரு வரியாகச் சாராம்சப்படுத்தி எழுதி ஒருநூலை எழுதியவர் அந்தத் தமிழாசிரியர். எப்போதும் தூய தமிழிலேயே பேசவேண்டும் என்பதைக் கொள்கையாகக் கொண்டவர். ஒருநாள் ஏதோ ஒரு மாடு மோதிக் கீழே விழுந்த அதிர்ச்சியில் கன்னாபின்னாவென்று ஆங்கில வசைச்சொற்களைப் பயன்படுத்துபவராக மாறுகிறார். அந்தத் தருணத்தைத்தான் விட்டல்ராவ் அந்த வாரத்துக்குரிய கதையாக எழுதியிருந்தார்.

அப்போது எதிர்பாராதவிதமாக என்னைத் தேடிக்கொண்டு அல்கூரில் வசிக்கும் என் நண்பரொருவர்

வீட்டுக்கு வந்தார். அவருக்கு இன்னொரு தேநீரைத் தயாரித்துக் கொடுத்தேன். அவர் அத்தேநீரை அருந்தியபிறகு தன் கைப்பையிலிருந்து, “ரெண்டு நாளுக்கு முன்னால கோயிலுக்குப் போயிருந்தேன். உங்களுக்கும் சேர்த்து அங்கிருந்து பிரசாதம் எடுத்தாந்தேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு சிறிய பையை என்னிடம் கொடுத்தார்.

“எந்த ஊரு கோயில்?” என்று கேட்டேன்.

“திருவிடைமருதூர் மகாலிங்கேஸ்வரர் கோயில்” என்றார் அவர்.

அவர் அளித்த பிரசாதப்பையை வாங்கிப் பிரித்துத் திருநீறை எடுத்து நெற்றியில் பூசிக்கொண்டேன். விட்டல்ராவும் எடுத்துப் பூசிக்கொண்டார். அதற்குள் இனிப்பும் இருந்தது. ஆளுக்கு ஒரு துண்டு எடுத்து வாயில் போட்டுக்கொண்டோம்.

“வீட்டுல மேடம் இல்லையா?”

“இல்லை. மார்க்கெட்டுக்குப் போயிருக்காங்க.”

“சரி, வந்தா சொல்லுங்க” என்றபடி புறப்படுவதற்காக எழுந்தார் நண்பர். “நான் இன்னும் ரெண்டு மூனு இடங்களுக்குப் போகணும். இப்ப

கௌம்பனாதான் சரியா இருக்கும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு விடைபெற்றார். நான் அவரோடு வெளியே சென்று அவருக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, மீண்டும் வீட்டுக்குள் வந்தேன்.

நான் எனது இருக்கைக்குத் திரும்பிவந்து உட்கார்ந்ததும், “திருவிடைமருதூர் கோயிலை நீங்கப் பார்த்திருக்கீங்களா பாவண்ணன்?” என்று கேட்டார் விட்டல்ராவ்.

“பார்த்திருக்கேன் சார். பெங்களூருலேர்ந்து தஞ்சாவூருக்கு ட்ர்யென் ஓடத் தொடங்கிய நேரத்துல ஒருமுறை தஞ்சாவூருக்குப் போய் நாலு நாள் தங்கினோம். அப்பக் காவேரிக்கரையோரமா இருக்கற எல்லாக் கோயில்களையும் பார்த்து முடிச்சோம். அப்பத் திருவிடைமருதூர் கோயிலையும் பார்த்தோம் சார்.”

“திருவிடைமருதூர் கோயில் பேரைக் கேட்டதுமே உங்களுக்கு உடனடியாக ஞாபகத்துக்கு வரக்கூடிய விஷயம் எது?”

அந்தக் கேள்விக்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்லமுடியவில்லை. ஒரு கணம் யோசனையில் மூழ்கினேன். பிறகு, “அந்தக் கோயிலில் மார்க்கண்டேய முனிவர்னு ஒருத்தர் இருந்ததாகவும் அவருடைய பிரார்த்தனைக்காக அந்தச் சிவபெருமானே மனமிரங்கி அர்த்தநாரீஸ்வரர் கோலத்துல அவருக்குக் காட்சியளித்ததாகவும் சொல்வாங்க. அதுதான் உடனடியாக ஞாபகத்துக்கு வருது” என்றேன்.

“அதுவும் ஒரு விசேஷம்தான். ஆனா அதைவிடவும் முக்கியமான விசேஷம் ஒன்னு இருக்கு. நல்லா யோசிச்சிச் பாருங்க.”

எனக்கு உடனடியாக எதுவும் தோன்றவில்லை. மீண்டும் நினைவுகளில் மூழ்கினேன். பொறி தட்டியதுபோலச் சட்டென ஒரு விஷயம் நினைவுக்கு வந்தது. “அந்தக் காலத்துல வரகுணபாண்டியன்னு

ஒரு அரசன் இருந்ததாகவும், ஒருநாள் அவர் ராத்திரி நேரத்துல குதிரையில் போகும்போது, அந்தக் குதிரை வழியில தூங்கிட்டிருந்த ஒரு பிராமணன் மிதிச்சதாவும், அந்தப் பிராமணன் இறந்ததால பாண்டியனுக்கு பிரம்மஹத்தி தோஷம் ஏற்பட்டதாகவும், அந்தப் பாண்டியன் தற்செயலா இங்க திருவிடைமருதூர் மகாலிங்கேஸ்வரர் கோயிலுக்குள்ள வந்ததும் அந்தத் தோஷம் நீங்கியதாவும் ஒரு கதை உண்டு. அன்னையிலேர்ந்து பிரம்மஹத்தி தோஷபரிகாரத்துக்கு இந்தக் கோயில் பேரைச் சொல்றது எல்லாருக்குமே வழக்கமா போயிடுச்சி” என்றேன்.

விட்டல்ராவ் அக்கதையைக் கேட்டுத் தலையசைத்துக்கொண்டார். ஆயினும் தன் மனத்தில் இருப்பது அதுவல்ல என்பதுபோலக் கைகளை அசைத்தார். பிறகு, “அதுவும் ஒரு விசேஷம்தான் பாவண்ணன். ஆனா அதைவிடவும் குறிப்பிடத் தக்க ஒரு விசேஷம் இருக்கு” என்று சொல்லிவிட்டுப் புன்னகைத்தார்.

நான் குழப்பத்துடன் அவருடைய முகத்தைப் பார்த்தேன். அவர், “சரி, விடுங்க. அதை நானே சொல்றேன்” என்று தொடங்கினார்.

“பட்டினத்தார், பத்திரகிரியார் பத்தியெல்லாம் நீங்கப் படிச்சிருப்பீங்க, இல்லையா?”

“ஆமாம் சார்.”

“அவுங்க ரெண்டு பேரும் அந்தத் திருவிடைமருதூர் கோயில்லதான் இருந்தாங்க. பட்டினத்தார் கிழக்கு கோபுர வாசல்ல உக்காந்திருப்பாராம், பத்திரகிரியார் மேற்கு கோபுர வாசல்ல உக்காந்திருப்பாராம். பட்டினத்தார்தான் முதல்ல துறவியா மாறியவர். அவரைப் பார்த்துத் துறவியானவர் பத்திரகிரி. ரெண்டு பேரும் குரு சீடன் மாதிரி.”

“ஓ. இது எனக்கு உண்மையிலயே தெரியாது சார். இப்ப நீங்கச் சொல்லித்தான் தெரிஞ்சிக்கறேன்.”

“ஆனா குருவுக்கு முன்னால முக்தியடைஞ்சவர் பத்திரகிரியார்.”

எல்லாமே எனக்குப் புதிதாக இருந்ததால் நான் அமைதியாக அவரையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தேன்.

“இருக்கும் இடம்தேடி என்பசிக்கே அன்னம் உருக்கமுடன் கொண்டுவந்தால் உண்பேன் பெருக்க அழைத்தாலும் போகேன் அரணே என் தேகம் இளைத்தாலும் போகேன் இனி’ன்னு பாடினவர் பட்டினத்தார். ‘தன்வினை தன்னைச் சுடும், ஓட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும்’னு பாடினவரும் அவருதான். ‘ஆங்காரம் உள்ளடக்கி ஐம்புலனைச் சுட்டறுத்து தூங்காமல் தூங்கி சுகம்பெறுவது எக்காலம்’னு பாடியவர் பத்திரகிரியார்.”

“பாடல்களைப் படிச்சிருக்கேன் சார். ஆனா அவுங்க அந்தக் கோவில்ல இருந்தவங்கங்கற விஷயம் தெரியாது சார்.”

“குருவுக்கு முன்னால பத்திரகிரியார் ஏன் முக்தியடைஞ்சாருங்கற கேள்விக்கு ஒரு கதையையே எல்லாரும் பதிலா சொல்வாங்க. ஒருநாள் ஒரு பிச்சைக்காரன் கோயில் கிழக்கு வாசல்ல உக்காந்திட்டிருந்த பட்டினத்தாருகிட்ட போய்ப் பிச்சை கேட்டானாம். நான் இருக்கற இடத்துக்குத் தேடி வரக்கூடிய சாப்பாட்டைச் சாப்புடற ஆளு. என்கிட்ட என்னப்பா இருக்குது. அதோ அந்த மேற்கு வாசல்ல ஒரு குடும்பஸ்தன் இருக்கான். அவன்கிட்ட போய்க் கேளுன்னு சொல்லி அனுப்பி வச்சாராம். அந்தப் பிச்சைக்காரனும் அந்த வாசல்ல இருந்த பத்திரகிரிகிட்ட போய்ப் பிச்சை கேட்டானாம். பட்டினத்தார் சொன்னமாதிரி அவர் குடும்பஸ்தன் கிடையாது. அவரும் இடுப்புல ஒரு துண்டைமட்டும் கட்டிகிட்டு பிச்சையில் காலத்த ஓட்டறவருதான். சுத்தபத்தமா சாப்புடணும்கற எண்ணத்துல அவருகிட்ட ஒரு ஓடு இருந்தது. அவரு கூடவே ஒரு நாயும் இருந்தது. அதை நினைச்சித்தான் பட்டினத்தாரு தன்னை குடும்பஸ்தன்னு

சொல்றாருங்கற விஷயம் அவருக்குப் புரிஞ்சிடுச்சி. அந்தக் கணமே அவர் அந்த ஓட்டைத் தூக்கி வீசி உடைச்சிட்டாராம். ஒரு துண்டு ஓடு பறந்து அந்த நாய் தலையில் அடிபட்டதால, அப்பவே அந்த நாயும் செத்துப் போச்சாம். ஒரே நேரத்துல ஓடும் போச்சி, நாயும் போச்சி. ஆகாரம், உறக்கம் எல்லாத்தையும் மறந்து சிவசிந்தையிலயே மூழ்கிட்டாரு பத்திரகிரி. அதனால சிவன் அவருக்குக் காட்சியளிச்சி, அவரைச் சீக்கிரமாவே தன்கிட்ட அழைச்சிகிட்டாருன்னு சொல்றதுண்டு.”

பட்டினத்தார், பத்திரகிரியார் பற்றி விட்டல்லாவ் தொடர்ந்து கூறினார். எல்லாவற்றையும் கேட்கக் கேட்க மலைப்பாக இருந்தது. ஒரு துறவுக்குப் பின்னால் இவ்வளவு செய்திகளா என்று தோன்றியது.

“இல்லறத்தை விட்டவங்க துறவறத்துல இருக்கறாங்கன்னு நாம நினைச்சிட்டிருக்கோம். ஒரு வேகத்துல கௌம்பி போறவங்கதான் நிறைய பேரு. ஆனா துறவுல அவுங்களால நினைச்சி நிக்கமுடியுறதில்லை. உடனடியா மான அவமானம் பார்க்காம திரும்பி வரவங்க பல பேரு. தன்னுடைய வீண் அகம்பாவத்தால திரும்பி வரமுடியாம செத்து சீரழியறவங்களும் பல பேரு. எங்கயோ வைராக்கியத்தோடு இருக்கற ஒன்னு ரெண்டு பேருதான் உண்மையிலயே துறவியா மாறுவாங்க.”

விட்டல்லாவ் சொல்லச்சொல்ல சமீபத்தில் ஓராண்டுக்கு முன்னால் பாண்டிச்சேரியில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வந்துவிட்டது.

“நீங்கச் சொல்றது நூத்துக்கு நூறு உண்மை சார். பாண்டிச்சேரி மில்ல வேலை செஞ்சவரு ஒருத்தர எனக்குத் தெரியும். அவருக்கு இந்தத் துறவு மேல ரொம்ப ஆர்வம் உண்டு. குடும்பத்தோடு இருந்தாலும் காவிவேட்டிதான் கட்டிக்குவாரு. காவித்துண்டுதான் போட்டுக்குவாரு. பாண்டிச்சேரியை சுத்தி இருக்கிற எல்லாக் கோவில்களுக்கும் போய் வருவாரு. பாதி துறவின்னு அவரைச் சொல்லலாம்.”

“சரி.”

“ஒருநாள் ஒரு நண்பர்கள் கூட்டம் பாண்டிச்சேரியிலிருந்து காசிக்குக் கௌம்பிச்சி. காசியில இருக்கற துறவிகளைப்பத்தி புத்தகங்கள்லயும் பத்திரிகையிலயும் படிச்சிப் படிச்சி அவருக்குக் காசி மேல ஒரு மோகம் இருந்தது. அதனால அவுங்களோடு சேர்ந்து அவரும் காசிக்குப் போனாரு. நாலைஞ்சி நாள் காசியிலயே தங்கி ஆசை தீர நல்லா சுத்திப் பாத்தாங்க. அஞ்சாவது நாள் எல்லாரும் கௌம்பவேண்டிய நேரம். அவர் எங்கயோ காணாம போயிட்டாரு. நண்பர்களும் எல்லா இடங்களிலயும் தேடிப் பார்த்தாங்க. எங்கயும் கிடைக்கலை. சாமியாருங்க கூடச் சுத்தி திரிஞ்சிட்டு கொஞ்ச நாள் கழிச்சி தானா வருவாருன்னு யாரோ ஒருத்தரு சொன்னதும் உடனே மத்த எல்லாரும் அப்படித்தான் இருக்கும், அப்படித்தான் இருக்கும்னு நெனச்சிகிட்டாங்க. ரயிலுக்கு நேரமாகவே

வேற வழி இல்லாம ஸ்டேஷனுக்கு வந்து வண்டி புடிச்சி பாண்டிச்சேரிக்கும் வந்து சேர்ந்துட்டாங்க.”

“ஐயையோ. அந்தச் சாமியார் என்னதான் ஆனாரு?”

“ஊருக்குப் புறப்படறதுக்கு முன்னால கங்கையை ஒரு தரம் நல்லா பார்த்துட்டு ஒரு முழுக்கு போட்டுட்டு வரலாமனு யாருகிட்டயும் சொல்லாம கங்கைக்குப் போயிருக்காரு அவரு. அப்ப ஏதோ ஒரு படகு கங்கைக்கு அந்தப் பக்கமா இருக்கற மறுகரைக்குக் கெளம்பியிருக்குது. யாரு என்னன்னு எதுவும் கேக்காம அந்தக் கூட்டம் அவரையும் படகுல ஏத்திட்டு போயிடுச்சி. மொழி புரியாததால அவரால எதையும் சொல்லி விளக்கமுடியலை. எப்படியோ திரும்பி வந்ததும் சத்திரத்துக்கு தனியா வர வழி தெரியாம எங்க எங்கயோ அலைஞ்சி தடுமாறி போயிட்டாரு.”

“ஐயையோ.”

“அதுவரைக்கும் தனியா எங்கயும் போய் அனுபவமில்லாத அவருக்கு அந்த ஊரைப் பார்க்கப்பார்க்க திடீர்னு பயம் வந்துடுச்சி. எப்படியோ சத்திரத்தைக் கண்டுபிடிச்சி வந்துட்டாரு. ஆனா அவுங்க எல்லாரும் எப்பவோ போயாச்சின்னு சொல்லி அவரைத் திருப்பி அனுப்பிட்டான் சத்திரத்துக்காரன். அன்னைக்கு முழுக்க அவர் பட்டினி. அடுத்த நாளும் பட்டினி. அதுக்கு மேல பட்டினி கெடக்கமுடியலை. கையேந்தி வாங்கி சாப்பிட ஆரம்பிச்சிட்டாரு. சாமியாரா வாழ்ந்தாலும் சம்சாரி போல இருந்த ஆளுக்கு அன்னைக்கு உண்மையிலயே சாமியாரு வாழ்க்கைங்கறது என்னன்னு புரிய ஆரம்பிச்சிட்டுது. அந்த நிலையிலயும் அவருக்குத் திருட்டு ரயிலேறி ஊருக்குப் போயிடலாமனு தோணலை. பிச்சையா விழுந்த சில்லறையை கொஞ்சம்கொஞ்சமா சேத்துவச்சி டிக்கட் வாங்கிகிட்டு படாதபாடு பட்டு ஊரு வந்து சேந்தாரு.”

“நீங்கச் சொல்லச்சொல்ல எனக்கு உண்மையிலயே பயமாவே இருந்தது. எப்படியோ, பத்திரமா ஊருவந்து சேர்ந்தாரே, அதுவே பெரிய விஷயம் இல்லையா?”

“பெரிய விஷயம்தான். ஆனா அதுக்கப்பறம் அவரு ரொம்ப காலம் உயிரோடில்லை. அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு அவரு தனக்குள்ளயே குறுகிட்டாரு. ரொம்ப உடைஞ்சிட்டாரு. எதையோ நினைச்சி நினைச்சி மனசுக்குள்ளயே வேதனைப்பட ஆரம்பிச்சிட்டாரு. அந்த வேதனையிலயே அவரு ரொம்ப சீக்கிரம் செத்துட்டாரு.”

“பாவம். நீங்கச் சொல்றது உண்மைதான் பாவண்ணன், துறவுக்கு ஒரு வைராக்கிகியம் வேணும். அது இல்லாதவங்களால கொஞ்ச காலத்துக்கு மேல தாங்க முடியாது. அப்படிப்பட்டவங்க தன்னையும் வருத்திக்குவாங்க. சுத்தி இருக்கறவங்களையும் வருத்தப்பட வச்சிடுவாங்க.”

“சார், நீங்க வைராக்கியமனு சொன்னதும் எனக்கு ஜெயகாந்தன் எழுதிய ஒரு கதை ஞாபகத்துக்கு வருது. துறவுங்கறதுதான் கதையுடைய தலைப்பு. உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்குதா?”

விட்டல்ராவ் சிறிது நேரம் யோசித்தார். பிறகு, “சரியா நினைவுக்கு வரமாட்டுது. என்ன கதை சொல்லுங்க” என்றார்.

“வழக்கமா எல்லாக் கதைகளையும் மெட்ராஸ் சுத்தி நடக்கறமாதிரியே எழுதன ஜெயகாந்தன் இந்தக் கதையைச் சிதம்பரம், கடலூர் பக்கத்துல நடக்கறமாதிரி எழுதியிருப்பாரு. இந்தக் கதை எனக்கு ஞாபகம் இருக்கறதுக்கே இந்தப் பின்னணிதான் காரணம்.”

“அப்படியா, ஆச்சரியமா இருக்குதே.”

“சிதம்பரத்துப் பள்ளிக்கூடத்துல ஒரு பையன் படிக்கறான். அவன் பேரு சோமு. பதினஞ்சி வயசுப் பையன். எட்டாம் வகுப்பு பரீட்சையில் அவன் பாஸ் மார்க் வாங்காததால ஃபெயிலாயிடறான். மறுபடியும் அதே க்ளாஸ்ல படிக்கவேண்டியதா இருக்குது.”

“சரி.”

“சோமுக்கு மனசுக்குள்ள ஒரே வெறுப்பு. அவுங்கப்பா அவனை விளையாடக்கூட வெளியே அனுப்பறதில்லை. எப்ப பார்த்தாலும் படி படின்னு வீட்டுல அடைச்சி வைக்கறாரு. அவுங்கம்மாதான் ஒரு ஆறுதலா இருக்கட்டும், கோயிலுக்குப் போய் அந்த நடராஜ்கிட்ட நல்ல புத்திய குடுன்னு வேண்டிகிட்டு வாடான்னு சொல்லி அனுப்பிவைக்கறாங்க. அப்படித்தான் அவனுக்குத் தெனமும் கோயிலுக்குப் போகிற பழக்கம் உண்டாவுது.”

“ம்.”

“கோயிலில் தினமும் யாரோ ஒருத்தர் மேடையில வேதாந்தப் பேச்சு பேசறாரு. அதைக் கேட்டு அவனுக்கு வேதாந்தப் பித்து பிடிச்சிடுது. தன்னைச் சுத்தி நடக்கற எல்லா விஷயங்களையும் தத்துவச்சாயலோடு பார்த்துத் தனக்குள்ளயே சிரிச்சிக்கறான். அந்தக் கோவிலைச் சுத்தி ஏராளமான பண்டாரங்கள் அலையறாங்க. அவுங்களைப் பார்த்து அவனுக்குத் தானும் ஒரு பண்டாரமாகணும்ங்கற ஆசை வந்துடுது.”

“பெண்பித்து, பணப்பித்து மாதிரி, இந்த உலகத்துல அப்படியும் ஒரு பித்து வகை உண்டு பாவண்ணன்.”

“சோமுவுக்கு அந்தப் பித்து தலைக்கு மேல ஏறி ஆடுது. ஒருநாள் பெல்ட் வாங்கறதுக்காகச் சேத்து வச்சிருந்த ஒரு ரூபாயை எடுத்துகிட்டு வீட்டைவிட்டு கெளம்பிடறான். சில்லறையா மாத்தி எல்லாப் பண்டாரங்களுக்கும் தாராளமா தானம் கொடுக்கறான். கடைசி ஓரணாவ கொடுத்து மொட்டை அடிச்சிக்கறான். அப்பக் கோவிலைச் சுத்தி உக்காந்திட்டிருக்கிற பண்டாரம் மாதிரி இல்லாம, இமயமலைக்குப் போய்த் தவம் செய்யற பண்டாரமாகணும்னு அவனுக்குத்

தோனுது. உடனே கோவில் வாசல்லேர்ந்து இமயமலைக்கு நடக்க ஆரம்பிச்சிடிறான். ஒருநாளைக்கு பத்து மைல்ங்கற கணக்குல நடந்தாலும் ஆறு மாசத்துல இமயமலைக்கு போய்ச் சேர்ந்துடலாம்னு அவனுக்குள்ள ஒரு கணக்கு ஓடுது.”

“பெரிய பித்துதான்.”

“ஆனா பரங்கிப்பேட்டை தாண்டறதுக்குள்ள அவனுக்குக் கைகால் அசந்து போகுது. பசிமயக்கத்துல கண்ணு சுத்துது. அதுக்குள்ள இருட்டாயிடுது. எங்கயும் நடமாட்டமே இல்லை. அவனுக்கு ரொம்ப பயமா இருக்குது. கையும் காலும் நடுங்குது. ஒரு மரத்தடியில மயக்கம் போட்டு விழுந்திடறான்.”

“அப்புறம்?”

“அப்ப ஒரு தாத்தா சந்தையிலேர்ந்து ஒரு மாட்டு வண்டியில வராரு. அவனைப் பார்த்து வண்டியில தூக்கி போட்டு எடுத்துட்டு வராரு. மயக்கம் தெளிஞ்சதும் சோறு போடறாரு. சாப்ட்ட பிறகு அவனுக்குத் தெளிவு வருது. தன்னுடைய குடும்பத்தைப் பத்தி சொல்றான். தாத்தா அவன்கிட்ட பேசிப்பேசி அவன் மனசுல இருந்த குழப்பத்தை நீக்கறாரு. கருக்கல்ல சிதம்பரம் பக்கமா போகற ஒரு மாட்டுவண்டியில அவனை ஏத்தி அனுப்பிவைக்கறாரு. விடியற நேரம். அவங்க அம்மா வாசல் பெருக்கி சாணம் தெளிச்சிட்டிருக்கிற சமயத்துல அவன் போய் நிக்கறான். அவன் மொட்டைக்கோலத்தைப் பார்த்து அந்த அம்மா இவ்ளோ காலையில பிச்சைக்கு வந்து நிக்கறியே, என்னப்பா இதுன்னு கேக்கறாங்க. அவன் அழுதுகிட்டே அம்மா, நான் சோழ வந்திருக்கேம்மான்னு சொல்றான். அதுக்கப்புறம்தான் அவன் தன்னுடைய மகன்ங்கற விஷயம் அவளுக்குப் புரியுது. உள்ள அழைச்சிட்டு போய்ச் சாப்புடறதுக்கு பழைய சோறு வைக்கிறா. அதான் கதை.”

“அருமையான கதை பாவண்ணன். வெறும் பித்தும் ஆசையும் இருக்கறவங்க கதையெல்லாம் இப்படித்தான் முடியும். அவங்களால பாதி மரம் வரைக்கும் தான் ஏற முடியும். வைராக்கியத்தோடு முடிவெடுக்கிற ஒருசிலர் இருக்கறாங்க பாவண்ணன். ஒரு விஷயத்தை வேணாம்னு ஒதுக்கிவைக்கணும்னு முடிவெடுத்துட்டா, அதை ஏறெடுத்துக் கூடப் பார்க்கமாட்டாங்க. அதேபோல ஒரு விஷயம் வேணும்னு முடிவெடுத்துட்டா, அதை அடையறவரைக்கும் ஓயமாட்டாங்க. கருமமே கண்ணாயினார்னு சொல்றாங்களே, அவங்களல்லாம் இந்த மாதிரியான ஆளுங்க.”

“அவுங்கள்லாம் ரொம்ப அபூர்வ மனிதர்கள் சார்.”

“இப்ப உங்ககிட்ட பேசறப்போ எனக்கு ஒரு பழைய விஷயம் ஞாபகத்துக்கு வருது. இப்ப நாம பேசிட்டிருக்கிற விஷயத்துக்கு ரொம்ப நெருக்கமான செய்தி.”

“சொல்லுங்க சார்.”

“ஒரு காலத்துல நம்ம போஸ்டல் டிப்பார்ட்மென்ட்டும் டெலிபோன் டிப்பார்ட்மென்ட்டும் ஒன்னாதான் இருந்தது. அப்ப அதுக்குப் பேரு ‘பி அன்ட் டி டிப்பார்ட்மென்ட்.’ பிரிட்டிஷ் காலத்துல உருவாக்கப்பட்ட பெரிய டிப்பார்ட்மென்ட் அது. மெட்ராஸ்ல நான் வேலை செஞ்ச ஆபீஸ்குப் பக்கத்துலயே அப்ப ஆபீட் அன்ட் அக்கவுண்ட்ஸ் ஆபீஸும் இருந்தது. அங்க எனக்குத் தெரிஞ்ச பல நண்பர்கள் வேலை செஞ்சிவந்தாங்க. ராஜாமணின்னு ஒருத்தர் இருந்தார். பத்திரிகையில துணுக்குலாம் எழுதுவாரு. அங்கதான் ஸ்டெனோக்ராபரா இருந்தார். அப்புறம் லூர்துநாதன்னு ஒருத்தர் இருந்தார். அவரு ஹெட்களார்க். அப்புன்னு எனக்கு ரொம்ப நெருக்கமான நண்பர் இருந்தார். அங்க டைரக்டர்கிட்ட பி.ஏ.வா இருந்தாரு. கோமதி சாமிநாதன், மகரம், அப்துல் வகாப்பனு பல எழுத்தாளர்கள் கூட அதே பில்டிங்ல வேறவேற பிரிவுல இருந்தாங்க. ஓய்வா இருக்கற நேரத்துல அவங்ககிட்ட பேசறதுக்காக நான் அடிக்கடி அங்க போவேன். அந்த ஆபீஸ்ல அருமையான ஒரு லைப்ரரி கூட இருந்தது. அதுல புஸ்தகம் எடுக்கறதுக்காகவும் போவறதுண்டு.”

“சரி.”

“அந்தக் காலத்துல தஃப்த்தரின்னு ஒரு கேடர் உண்டு. க்ரூப் டி கேடர்ல அதுவும் ஒன்னு. ஆபீஸ்ல ரெக்கார்ட் ரூமனு ஒன்னு இருக்குமில்லையா, அதை இந்த தஃப்த்தரிதான் மெய்ன்டெய்ன் செய்வாங்க. ஃபைல்களை அடுக்கறது, தூசி படியாம பார்த்துக்கறது, ஃபைல்களை க்ளோஸ் செஞ்சதும் அழகா பிரிச்சி அடுக்கிப் பைண்டிங் செஞ்சி நெம்பர் போட்டு வைக்கறது, வவுச்சர் தைக்கறது, ஆபீஸர்ங்க ரூமுக்கு தண்ணீர் எடுத்துத் போய் வைக்கறது, எப்பனா ஆபீஸர்ங்க ஃபைல் கேட்டா, தேடி எடுத்துத் போய்க் கொடுக்கறது மாதிரியான வேலைகளைச் செய்யறதுக்காக இந்தக் கேடரை வச்சிருந்தாங்க.”

“சரி.”

“நான் அந்த ஆபீஸ்கு போக வர இருந்த காலத்துல அங்க வேலை செஞ்ச ஒரு தஃப்த்தரியை நான் பார்த்திருக்கேன். பேசிப் பழகியிருக்கேன். பாக்கறதுக்கு ஆள் நல்லா பளபளன்னு அழகா இருப்பாரு. யூனிஃபார்ம் போடாத நேரத்துல அவரைப் பார்த்தா, அவரை ஒரு க்ரூப் டின்னு சொல்லவே யாருக்கும் மனசு வராது. அவரு முகத்துல அப்படியொரு அமைதி தாண்டவமாடும். நெத்தியில பளிச்சினு திருநீறு பூசியிருப்பாரு. நடுவுல ஒரு சந்தனப்பொட்டு வச்சிருப்பாரு. பக்திப்பழமா இருப்பாரு. ஒரு ஞானி மாதிரி இருப்பாரு. எப்பவும் ஏதாவது பழைய ரெக்கார்ட் அடுக்கித் தச்சிட்டே இருப்பாரு. வள்ளலார் மேல பற்று உள்ளவர். திருவருட்பாவுல பல பாடல்களை மனப்பாடமா சொல்லக்கூடியவரு. தனியா உக்காந்து பைண்டிங் வேலை செய்யும்போது ஏதாவது ஒரு பாட்டை மனசுக்குள்ள முணுமுணுத்துகிட்டே இருப்பாரு.”

“சரி.”

“அவருக்குச் சித்த மருத்துவத்துல கூடக் கொஞ்சம் பயிற்சி உண்டு. நம்பிக்கையோடு கேக்கறவங்களுக்கு நாடி புடிச்சி பார்த்துட்டு மருந்து கொடுப்பாரு. அதனால அந்தப் பில்லிங்ல அவருக்கு ஒரு தனி மரியாதை இருந்தது. யாருமே அவரை வெறும் தஃப்த்தரியா பார்க்கமாட்டாங்க.”

“சில இடங்கள்ல அப்படி அபூர்வமான ஆட்கள் இருக்கறதை பார்த்திருக்கேன் சார். தொழில வச்சி, ஒருத்தருடைய சுபாவத்தை நாம ஒருநாளும் எடைபோடவே முடியாது.”

“ஆமாம். அதுதான் உண்மை. ஒருநாள் அவருக்கு டைரக்டரா இருந்த ஒரு ஆபீசர் திடீர்னு ட்ரான்ஸ்ஃபர்ல வேற ஊருக்குப் போயிட்டாரு. அவர் போய் அந்த இடத்துக்குப் புதுசா வேற ஒரு ஆபீசர் வந்தாரு. வந்த நாள்லேர்ந்து அந்தப் புது டைரக்டருக்கு ஒரு காரணமும் இல்லாமலே, அந்தத் தஃப்த்தரியைப் புடிக்கலை. வேணும்னே பெல் அடிச்சி அந்த ஃபைல எடுத்துவா, இந்த ஃபைல எடுத்துவானு வேலை வச்சிகிட்டே இருப்பாரு. தேடி எடுக்கக் கொஞ்சம் லேட்டானாலும் ஏன் லேட்டுனு எரிஞ்சி உழவாராம்.”

“ஆமாம் சார். அப்படி சில பேருங்க எல்லா ஆபீஸ்களிலயும் இருப்பாங்க. நான் பார்த்திருக்கேன்.”

“குற்றம் கண்டுபுடிச்சி பேசறது கூடப் பரவாயில்லை. இதுக்கு முன்ன இருந்த டைரக்டரும் சரி, மத்த க்ளார்க்குங்களும்தான் சரி, அவரை நேரிடையா பேரு சொல்லிக் கூப்படுறதுதான் பழக்கம். பேரு சொல்ல விரும்பாதவங்க வாங்க போங்கன்னு கூப்படுவாங்க. யாரும் அவரை வாப்பா போப்பான்னோ அல்லது வாய்யா போய்யான்னோ கூப்ட்டது கிடையாது. எரிஞ்சி உழுந்ததும் கிடையாது. அவமானப்படுத்தியதும் கிடையாது. அப்படியொரு சொல் கேட்டுக்கற அளவுக்கு அவரு நடந்துகிட்டதும் கிடையாது. ஆம்பளைங்க, பொம்பளைங்கன்னு ஒரு நூறு பேரு வேலை செய்ற ஆபீஸ் அது. எல்லார்கிட்டயும் மரியாதையா பேசுக்கூடிய ஆளு அவரு. அப்படிப்பட்டவரு மேல எப்ப பார்த்தாலும் அந்த டைரக்டர் காரணமே இல்லாம எரிஞ்சி உழுந்தாரு.”

“அப்புறம்?”

“ஒருநாள் ரெக்கார்ட் ரூம்லேர்ந்து ஏதோ ஒரு பழைய ஃபைலை தேடி எடுத்துக் கொடுக்கக் கேட்டிருப்பாரு போல. அது எங்கயோ இடம் மாறிப் போயிருக்குது. நம்ம தஃப்த்தரியால உடனடியா தேடி எடுக்கமுடியலை. ரெண்டுமூனு தரம் கூப்ட்டு, என்ன கிடைச்சிதா, என்ன கிடைச்சிதான்னு கேட்டிருக்காரு. அவரும் ரொம்ப பொறுமையா அதைத்தான் தேடிட்டிருக்கேன் சார், கொண்டுவரேன்னு சொல்லியிருக்காரு.”

“சரி.”

“அதோட விட்டிருக்கலாம். ஒரு படி மேல போய் அந்த டைரக்டர் நீ எதுவரைக்கும் படிச்சிருக்கய்யா, இங்கிலீஷ் தெரியுமா ஓனக்குன்னு ரொம்ப எகத்தாளமா கேட்டிருக்காரு. இங்கிலீஷ் தெரியாத ஆளுங்களுக்கு எல்லாம் நம்ம டிப்பார்ட்மெண்ட் வேலை கொடுத்து வச்சிருக்குதுனு ரொம்ப எரிச்சலா முணுமுணுத்திருக்காரு. அப்பவும் அந்த தஃப்த்தரி பொறுமையை இழக்காம ஃபைலைத் தேடி எடுக்கற அளவுக்கு இங்கிலீஷ் தெரியும்ங்கய்யா, இதோ பார்த்துக் கொண்டுவரேன்ங்கய்யான்னு சொல்லிட்டு வெளியே வந்துட்டாரு. எங்கயோ கெடந்த அந்த ஃபைல் கடைசியா கண்ணுல பட்டுட்டது. உடனே அதை எடுத்துட்டு போய் டைரக்டர்கிட்ட கொடுத்துட்டு வெளியே வந்தாரு.”

“பரவாயில்லை. எப்படியோ அந்த ஆபத்துலேர்ந்து தப்பிச்சிட்டாருன்னு சொல்லுங்க.”

“தப்பிச்சிட்டாருங்கறது ஒருவகையில உண்மைதான். அதுக்கப்புறம் நம்ம தஃப்த்தரி செஞ்ச வேலைதான் யாருமே எதிர்பார்க்காத வேலை.”

“என்ன செஞ்சாரு?”

“ஸ்டேஷனரி ரூமுக்கு போய் ஒரு வெள்ளைத்தாள் வாங்கினாரு. அதை எடுத்துட்டு போய் நம்ம ஹெட்க்ளார்க் லூர்துநாதன்கிட்ட கொடுத்தாரு. ஏதோ லீவ் லெட்டர் எழுதறதுக்குக் கொடுக்கறாருன்னு லூர்துநாதனும் கை நீட்டி அதை வாங்கிகிட்டாரு. சகஜமா எத்தனை நாள் லீவ் வேணும்ங்கனு அவரைப் பார்த்துக் கேட்டாரு. அவரு சிரிச்சிகிட்டே மொத்தமா லீவ் வேணும் சார்னு சொன்னாரு. லூர்துநாதனுக்கு ஒன்னும் புரியலை. என்ன சொல்றீங்க, புரியலையென்னு கேட்டிருக்காரு. போதும் சார் இந்த வேலை, இந்த இடத்துல என்னுடைய கடமை முடிஞ்சிட்டுதுன்னு என் மனசு சொல்லுது. இனிமேல இங்க இருக்கறது பொருத்தமில்லை. பொருத்தமில்லாத இடத்துலேர்ந்து வெளியே போவறதுதான் நல்லதுன்னு சொல்லிட்டு வேலையிலிருந்து விலகிக்கறேன்னு எழுதிக் குடுங்க சார்னு கேட்டாரு.”

“ஐயையோ, அப்புறம்?”

“அவரு ரொம்ப சீரியஸா சொல்றாருன்னு அப்பதான் லூர்துநாதனுக்குப் புரிஞ்சது. டைரக்டர் மேல இருக்கற ஏதோ கோபத்துல இப்படி செய்யறாரோன்னு நெனச்சிகிட்ட அவருக்கு ஆறுதலா சொல்றதுக்கு முயற்சி செஞ்சாரு. ஆனா அந்த தஃப்த்தரி தன்னுடைய முடிவுல ரொம்ப உறுதியா இருந்தாரு. லூர்துநாதனுக்கு அந்த ராஜினாமா கடிதத்தை எழுதறதத் தவிர வேற வழி தெரியலை. எழுதி வாங்கினதும் கையெழுத்து போட்டு, அதைத் தினசரி லெட்டர்ங்களை டைரக்டருக்கு அனுப்பற ஃபைலுக்குள்ள வச்சிட்டு வந்துட்டாரு.”

“கடைசியில என்னதான் முடிவு?”

“அந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்த பிறகுதான் தான் ரொம்ப சீரியசா நடந்துகிட்டோம்னு அந்த டைரக்டருக்குத் தோணியிருக்குது. உடனே ஆளவிட்டு அவரை வரவழச்சிருக்காரு. நான் சொன்னது ஏதாவது உங்களைச் சங்கடப்படுத்திடுச்சா? ஏன் இப்படியெல்லாம் லெட்டர் வைக்கறீங்கன்னு கேட்டாரு. எனக்கு யார் மேலயும் எந்த வருத்தமும் இல்லைன்னு பதில் சொல்லியிருக்காரு தலிப்த்தரி. பழம் ஓட்டுலேர்ந்து விலகி விடுதலையாகற காலம் வந்துட்டுதுன்னு என் மனசுக்குள்ள தோணுது. நான் இங்க உழைக்கவேண்டிய காலம் முடிஞ்சிட்டுது. இனிமேல் என்னுடைய உழைப்பு வேறொரு இடத்துக்குத் தேவைப்படுது. தயவுசெஞ்சி என்னுடைய ராஜினாமாவை ஏத்துகிட்டு என்னை இங்கேர்ந்து அனுப்பிவைங்க. அது போதும் நன்றின்னு சொல்லிட்டு வெளியே வந்துட்டாரு.”

அவர் வேலையை விட்டு வெளியேறிய செய்தி உண்மையிலேயே திகைக்கவைத்தது. இப்படியும் மனிதர்கள் இருப்பார்கள் என்றே நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமுடியவில்லை.

“இங்கலீஷ் உங்களுக்குத் தெரியாதான்னு கேட்ட கேள்விதான் அவரை ரொம்ப காயப்படுத்தியிருக்கும்னு நெனைக்கறேன் சார். பாவம், அதுக்கப்புறம் அவர் என்ன செஞ்சாரு?”

“அவருக்கு எந்த விதமான காயமோ, வருத்தமோ கிடையாது. சந்தோஷமாதான் வெளியேறினாரு.”

“பாவம் சார், வெளியே வந்து என்ன செஞ்சாரு?”

“ஒரு பாவமும் இல்லை பாவண்ணன். அவர் நல்லாவே வாழ்ந்தார். அவருக்கு ஊருக்கு வெளியே கொஞ்சம் நிலங்கள்லாம் இருந்தது. அவருக்கு ரெண்டு மனைவிகள். குழந்தைப்பேறு இல்லல்லன்னு அடுத்தடுத்து கல்யாணம் பண்ணிக்க வேண்டிய குழல். ஆனா எந்த மனைவி வழியாகவும் அவருக்குப் புள்ளை பொறக்கலை. தன்னுடைய எல்லாச் சொத்துகளையும் அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் பிரிச்சிக் கொடுத்துட்டு கண் காணாத இடத்துக்குக் கெளம்பிப் போயிட்டாரு.”

“சரி.”

“பல ஊருகளுக்குப் போயிருக்காரு. பல பேரோடு பேசிப் பழகியிருக்காரு. ஆன்மிகத்துல பெரிய ஆளா மாறிட்டாரு. கொஞ்ச காலத்துலயே இங்கலீஷ்ல எழுத, படிக்க, பேசறதுக்குன்னு எல்லாத்தயும் கத்துகிட்டாரு. இந்தியா முழுக்க ஒரு சுத்து சுத்தி நாலஞ்சி மொழிகள் கத்துகிட்டாரு. அவருக்கு வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள்லாம் கிடைச்சது. முடிஞ்சவரைக்கும் சில வெளிநாட்டு மொழிகளையும் கத்துகிட்டாரு. பல வருஷங்கள் கழிச்சி தெற்குப் பக்கம் வந்தாரு. திருவான்மியூர்ல ஒரு ஆசிரமத்துல பல நாட்கள் தங்கி மீட்டிங்லாம் பேசினாரு.”

விட்டல்ராவ் சொல்லச்சொல்ல ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் என் நெஞ்சில் காட்சிகளாக எழுந்து விரிவடைவதை உணர்ந்தேன். எனக்கு உண்மையிலேயே மெய் சிலிர்த்தது.

“நம்ம லூர்துநாதனுக்கு இந்த மாதிரியான பக்திப்பேச்சுகள்ல கொஞ்சம் ஆர்வம் உண்டு. மெட்ராஸ்குள்ள எங்க நடந்தாலும் ஒரு எட்டு போய்க் கேட்டுட்டு வருவாரு. அந்தப் பழக்கத்துல திருவான்மியூர் ஆசிரமத்துக்கும் போயிருக்காரு. முன்வரிசையில் உக்காந்து அந்தச் சாமியார் பேசினதையெல்லாம் கேட்டிருக்காரு. அவருக்கு அந்த அமைதியான பேச்சு ரொம்பப் புடிச்சிடுச்சி. பேச்சு மாதிரியே அவருடைய அமைதியான தோற்றமும் அவருக்குப் புடிச்சிடுச்சி. அதனால சாயங்காலங்கள்ல நேரம் கிடைக்கிற சமயத்துல எல்லாம் அவருடைய பேச்சைக் கேக்கறதுக்காக அந்த ஆசிரமத்துக்குப் போக ஆரம்பிச்சிட்டாரு.”

“நல்ல விஷயம்தான். நானா இருந்தாலும் அப்படித்தான் செய்வேன்.”

“ஒருநாள் பேச்சு முடிஞ்சதும் அந்தப் பெரியவர் லூர்துநாதனைப் பார்த்துக் கையைக் காட்டி பக்கத்துல வரச் சொல்லி அழைச்சாராம். கிட்ட போனதும் நீங்க லூர்துநாதன் சார்தானன்னு கேட்டாராம். நம்ம பேரு இவருக்கு எப்படித் தெரியுன்னு நெனச்சி திகைச்சி ஆச்சரியமா அவருடைய முகத்தையே பார்த்தாராம். தெய்வாம்சமான முகம். கனிவான குரல். சட்டுனு அடையாளம் புரியாம நின்னுட்டாராம். அதுக்கப்புறம் அந்தச் சாமியாரே என்னைத் தெரியலையா சார்? நான்தான் உங்க தலிப்த்தரின்னு சொல்லிட்டு சிரிச்சாராம். அதுக்கப்புறம்தான் லூர்துநாதனுக்கு அவருடைய அடையாளம் புடிப்பட்டிருக்குது. ரொம்ப அக்கறையோடு குடும்பத்தைப் பத்தி, ஆபீஸ்ல இருக்கறவங்களைப் பத்தி எல்லாம் விசாரிச்சாராம். ஒருநாள் எல்லாரையும் அழச்சிட்டு வாங்கனு சொன்னாராம். அவரு பேசப்பேச, சந்தோஷத்துல லூர்துநாதனுக்கு பறக்கறமாதிரி ஆயிட்டுதாம். கண்ணெல்லாம் கலங்கிப் போயிடுச்சின்னு சொன்னாரு.”

அதைக் கேட்கும்போது எனக்கும் கண் கலங்குவதுபோல இருந்தது. அந்த அனுபவம் எனக்கே நேர்ந்ததுபோல இருந்தது.

“வாழ்க்கைங்கற நதி எப்படி எப்படியோ திரும்பி ஓடினாலும், எதிர்நீச்சல் போடற மன உறுதி உள்ளவங்க எப்பாடு பட்டாவது கரை சேர்ந்துருவாங்கன்னு சொல்றதை கேட்டிருக்கேன் சார். அதுக்கு சரியான உதாரணம் இந்த தலிப்த்தரி. அற்புதமான மனிதர். அற்புதமான வாழ்க்கை.”

ஆமாம் என்பதுபோலத் தலையை அசைத்துக்கொண்டார் விட்டல்ராவ்.

பாவண்ணன் <writerpaavannan2015@gmail.com>

published by PRABHU THILAAK published at No. 5, 5th Street, Soma sundaram Avenue, Shakti Nagar, Porur, Chennai 600116.

Owned by PRABHU THILAAK. printed by A. Chandran. Printed at Ayyanar offset, No. 10, Subbarao Nagar, Choolaimedu, Chennai 600094.

Editor : PRABHU THILAAK

Shri Hospitals

Multi Speciality Hospital with 24 hours Trauma & Critical Care
103-C, Tamil Sangam Road (Behind Anna Park), Sankar Nagar, Salem - 636 007.

☎: 0427 4300027, 4300028 ☎: 77 08 3333 08

TOLL FREE NO : 1800 8 902 902

✉: info@shrihospitals.in 🌐: www.shrihospitals.in

OUR SPECIALITIES

- ❖ Cardiac Care & Preventive Cardiology
- ❖ Pulmonology
- ❖ Neurosciences
- ❖ Bone & Joint Clinic
- ❖ Plastic & Cosmetic Surgery
- ❖ Obstetrics And Gynecology
- ❖ Paediatrics & Neonatology
- ❖ Renal Clinic
- ❖ Gastroenterology
- ❖ Internal Medicine
- ❖ Accident & Emergency
- ❖ Anaesthesiology & Critical Care
- ❖ Psychology

HEALTH PACKAGES

- ❖ Master Health Package
- ❖ Cardiac Package
- ❖ Diabetic Package
- ❖ Renal Package
- ❖ Liver Package
- ❖ Lung Package
- ❖ Women health Package
- ❖ Smoker's Package
- ❖ 'Breathlessness' Package

OUR FACILITIES

- ❖ Open 24x7
- ❖ Diagnostics Laboratory
- ❖ Pharmacy
- ❖ Radiology & Imaging
- ❖ Patient Rooms
- ❖ Accident & Emergency Centre
- ❖ Intensive Care Unit
- ❖ Ambulance Services
- ❖ Cafeteria

☛ Tamil Nadu Chief Minister's Comprehensive Health Insurance Scheme ☛ Star Health and Allied Insurance Company ☛ All Private Health Insurance Schemes are available

உங்கள் கனவுகளுக்கும் தேவைகளுக்கும்... என்றென்றும் கைகொடுக்கும் ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்!

கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக உங்கள் அனைவரோடும் உங்களின் நெருக்கடி நேரத்தில் நீளும் உதவிக்கரமாக, நீண்ட கால கனவுகளை நிறைவேற்றும் நண்பனாக, தொழில்நீதியான நிதிப் பற்றாக்குறைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் தோழனாக உடன் பயணிக்கிறது ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்.

குறைந்த தொகைகளைக் கூட சீட்டு முறையில் சேமிக்க முடியும் என்பதை 1974 முதல் சாத்தியப்படுத்தி இருக்கும் ஸ்ரீராமிற்கும் உங்களுக்குமான இந்த இணக்கமான பந்தம் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

மேலும்
விவரங்களுக்கு!

அருகில் உள்ள ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் கிளைக்கு வாருங்கள்.
உங்கள் தேவைக்கேற்ற சேமிப்புத் திட்டங்களோடு நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்!

அன்றும்,
இன்றும்,
என்றென்றும்..!

www.shriramchits.com

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்

மக்களின் வளமான வாழ்வுக்கு வழிகாட்டி

கிரீம்ஸ் துகார், 14-9 கிரீம்ஸ் சாலை, சென்னை 6

போன்: 4223 6000

ideabricks.in

